KAFKA

KAN KARDEŞLER ERNST HAFFNER

KAN KARDEŞLER

ERNST **HAFFNER**

“Rehber anahtar deliğinden parolayı fısıldıyor: *Karında gurultu, gırtlakta yangın.* Kapılar açlığa ve susuzluğa açılıyor.”

KAN KARDEŞLER

KAN KARDEŞLER

Orijinal Adı: Blutsbrüder
Yazarı: Ernst Haffner
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Enis Köksaldı
Çeviri: Gülçin Erkman
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-4820-17-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2015
© 2013 by Metrolit Verlag GmbH & Co. KG, Berlin

Türkçe Yayın Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
KAFKA, Epsilon Yayıncılık Hiz. Tic. San. Ltd. Şti.'nin
tescilli alt markasıdır

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık San. Tic Ltd. Şti
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No:16053
Tel (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAN KARDEŞLER

Ernst Haffner

Çeviri
Gülçin Erkman

KAFKA®

Bu kitap hakkında

1930'lu yılların başlarında Berlin'de ve Almanya'nın başka büyük şehirlerinde binlerce evsiz barksız genç sokaklarda yaşıyordu. Bazıları zor ekonomik şartların kurbanıydı. Başkalarının ailelerini Birinci Dünya Savaşı dağıtmış ve sarsmıştı. Bunların birçoğu yerleştirildikleri sosyal yardım kurumlarından kaçmışlardı. Tüm ülkeden büyük şehirlere gelmişlerdi, çünkü burada katlanmaları gereken sefalet koşulları, yurtlarda ve gençlik ıslahevlerinde katlandıklarından gene de daha dayanılabilir gibi görünüyordu. Oralarda, onlara yardım etmek ve insanca yaklaşmak yerine, üzerlerinde fiziksel ve ruhsal şiddet uygulayarak saygınlıklarını yok etmeye çalışan, zorlayıcı tedbirlerle donatılmış bir yetiştirme sistemine maruz bırakılmışlardı.

Kaçabilirlerse, geçimlerini ya günlük işçi olarak veya getir götür işleri yaparak sağlıyorlardı, ama çoğu kez hayat onları kanun dışı davranışlara veya fahişeliğe yönlendiriyordu. Güvenliği ve sosyal sıcaklığı, biraz da olsa, kendi organize ettikleri çetelerde buluyorlardı. Bu suç çeteleri, sadece güvenlik sunmakla kalmayıp aynı zamanda, günümüzde az bilinen bir proleter gençlik altkültürünün de ifadesiydi. Artık çalışmayan fabrika barakalarında buluşup içki içerek, dans ederek saatler boyunca dertlerini unutup eğleniyorlardı – ünlü edebiyat eleştirmeni Siegfried Kracauer'in yazdığı gibi bunlar "*oldukça gizemli ve nahoş ritüelleri olan romantik Üç Kuruşluk Opera şenlikleri*" idi.

Bu çevrelerde, Ernst Haffner tarafından yazılıp 1932'de *Jugend auf der Landstraße Berlin* adıyla Bruno Cassirer tarafından yayımlanmış olan bir roman kabul görüyordu. Bu kitap Naziler tarafından yasaklandı ve kitapları yakma döneminde açıkça imha edildi. Haffner'in zaten az bilinen izleri de, NSDAP'nin (Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi) yönetimi ele geçirmesinden sonraki yıllarda silindi – bilindiği kadarıyla Haffner hem gazetecilik yapıyor hem de sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışıyordu ve 1925-1933 yıllarında Berlin'de yaşamıştı. 1930'lu yılların sonundaysa editörüyle birlikte Devlet Edebiyat Odası'na atanmıştı. Savaş karmaşasında ismi bir daha hiç ortaya çıkmadı.

Bu şartlar altında, kitabının unutulması açıklanabilirse de şaşırtıcıdır, çünkü özellikle Weimar Cumhuriyeti döneminin edebiyatı Almanya'da iyi araştırılmıştır. Bu noktaya kadar bu romanı bir yeniden keşif olarak nitelendirebiliriz, ama bu durum, kitabın önemi ve kalitesi hakkında ne anlatır? Hiçbir şey. Ve şimdi bu metne, üzerinden seksen yılı aşkın bir süre geçtikten sonra, sonunda tekrar ulaşılıyor. Bunun bir boşluk doldurduğu doğru olabilir ve bu çok mutluluk verici. Ancak Haffner'in kendine özgü otantik, duygularını paylaşıcı ve sahtelikten uzak anlatım konusuna yaklaşımı, kitabının okuyucu kitlesi tarafından nasıl karşılanacağı konusunda çok az şey söylüyor. Beni bu metinde etkileyen, yazarın son derece kederli gerçekçiliği ve Berlin'in o devirdeki en sefil yerlerine kadar, onlara ait olmayan sözleri onlarınmış gibi yazmamaya, ahlak dersi vermeye çalışmamaya daima özen göstererek eşlik ettiği roman karakterleriyle empati kuran ama hiç dokunaklı olmayan yakınlığı.

Bugün bile insanlar bu gençleri, büyülenmiş ve zaman zaman solukları kesilmiş bir şekilde takip ediyorlar. Bu kitap yoğun duygular ve aynı zamanda bedensel acılar yaşatsa da hiçbir zaman ümitsizlik vermiyor. Haffner'in çağdaşlarında da durum aynıydı. Kracauer daha önce tekrarlanan ve 1932'de *Frankfurter Zeitung*'da çıkan eleştirisinde şöyle yazmıştı: "İtiraf etmek zorundayım ki, bu 'çevrenin' böylesine sürükleyici şekilde yazılmış betimlemelerini okuduğum enderdir. Bu betimlemeler, bilinmeyen durumları gerçeğe uygun şekilde yansıtıyor, hissedilir şekilde kişisel görüşlere dayanıyor ve bereket versin ki birbiriyle ilişkisi olmayan gerçeklik parçalarıyla yetinmiyor; bilakis orada burada yaşanmışlıkları, kaçınılmaz olarak bizi büyükşehir labirentinin yeraltına götüren mitin ortak paydası altında birleştiriyorlar."

Ve roman hakkında *Simplicissimus*'ta çıkan yazı şöyleydi: "Bu kitap bir röportaj, bir araştırma ve bir suçlama değil, sadece duygulandırıcı ve önemli bir okuma (...) İnsan onu eşkıya ve Kızılderili hikâyelerini olduğu gibi sabırsızlık ve heyecanla okuyor."

Bugünkü okuyucu için ayrıca bir ekleme daha: Kitap, büyük olasılıkla şimdiye kadar okuyucuya sunulmamış bir dönemin, keza kasvetli ve önemli bir sayfasıyla ilgili bilgiler barındırıyor. Bunun en basit sebebi, bu bilgilerin Weimar Cumhuriyeti'nin resmi tarih yazımında dikkate değer bulunmamış olmaları. Haffner'de okuyucu –insanda özellikle bu izlenim yapışıp kalıyor– iki dünya savaşı arasında onuruyla hayatta kalmaya çalışan, ama muhtemelen sonradan gene de mağdur olan –1933'ten itibaren Almanya'yı saran,

hukuk devletinden uzak keyfi idarede, yaşanan saldırılarda veya daha sonraki savaş meydanlarında hayatını bırakan– sayısız gence neler olduğunu hemen hemen birinci elden öğreniyor. Ama belki de, ki burası karanlık, bu genç insanların çoğu itaatkâr bir şekilde yeni sistemin hizmetine girmişlerdi. Bu bilinmiyordu ve galiba yazgının her iki türlüsü de geçerliydi.

Bu kitabın kazancı, bu insanlara ve onların hikâyesine, kurgusal da olsa, günümüze kadar bile etkili olacak şekilde dikkat çekmek ve ilgi göstermek. Tekrar yayımlanmasının asıl sebebi budur. Yazarlarımdan biri, Helmut Wietz, bana bu kitabı tavsiye ettikten ve okumam için verdikten sonra Haffner'in kitapları beni çok etkiledi ve bu kitabı yayımlamaya karar verdim. Beni o derece etkiledi ki, okuyucu kitlesine bu hayret verici kitabı ulaşılır kılmak istedim, hattà kılmak zorundaydım, çünkü bu, bir yayıncının en güzel görevidir.

Hakkında söylenecek daha çok şey olmasına rağmen, son olarak, Haffner'in romanı, bize gelecek hakkında da bir şey anlatan bir roman. Kriz özellikle güney Avrupa'da, çoktan önlenemez bir şekilde insanların günlük hayatına müdahale etmeye ve genç insanların hayatla ilgili planlarını tanımlamaya başlamış. Gençler ve genç yetişkinler arasındaki yüksek işsizlik oranı, giderek daha ümitsiz ve tehlikeli bir hal alan sosyal gerçeklere dair belirtilerden sadece biri. Haffner'in tarif ettiği hayat şartlarından epeyce uzak olabiliriz. Yine de bu roman, bugün okuduğumuzda bile, insanların yüreklerine her yerde hissedilebilen ve neredeyse ister istemez kalpleri sıkıştıran genel bir korku salmak yerine, dikkatleri tek tek kişilerin yazgılarına çeken, çok güncel ve

aynı zamanda insancıl bir savunma söylevi. Haffner'in kitaplarını benim için böylesine önemli kılan da işte bu.

Peter Graf
Berlin, 2013 yazı

Kan Kardeşler Gençlik Çetesi ve
Sonsuz Yardım.—
Çetebaşı Jonny.—
Kırk beş sandviç ve
iki sosis.—
"Çek kır atım,
çek."

Sanayi binasının uzun avlusu ve iki katı boyunca kıvrılan yorgun insan sırasının küçük bir kolu olan Kan Kardeşler Çetesi'nin sekiz genç üyesi de, diğer yüz kişi ile birlikte, nihayet korkunç soğuk ve yağışlı havadan kurtulup sıcak bekleme salonlarına alınmayı bekliyorlar. Bu, daha üç-dört dakika sürecek. Sonra, saat tam sekizde, ikinci kattaki ağır demir kapı açılacak. Chaussee Caddesi'ndeki Berlin – Merkez İlçe Sosyal Yardım Merkezi, karmaşık bürokratik işletmesini harekete geçirecek ilk hareketi yapıyor. Bu hareket kıvrılarak uzanan sıraya yayılıyor. Kollar bacaklar ileriye doğru hareket ediyor, ayaklar yere sürünüyor, eller sayısız gerekli evrakı sımsıkı tutuyor. (Nazik resmi makam, gerekli evrakı sonsuz bir sütunda tek tek açıklayan ve bu evrakın alınacağı, şehrin yirmi dört noktasını bildiren bir çizelge yayınlamış.)

Sıra, şimdiden veznenin koskoca bekleme odasına ulaşmış. Sıradan çabucak, tam bir askeri düzen içinde, iki küçük sıracık oluşuyor. Bunların biri, sabırla, her işi yapan kısık sesli memur Paule'nin, ödeme hazırlığı için ellerindeki damga kartlarını almasını bekliyor. İkinci sıracık ise danışma gişesi önünde, nereden –ve nereye– sorularını cevapladıktan sonra kartondan bir numara almak için kıvrılıyor. Sonra her bir kol iki başka salona, Bay Dağıtım Memuru'nun kapısının önüne gidip peygamber sabrıyla, numarasının çağırılmasını beklemek üzere ayrılıyor. Peygamber sabrı rahatlıkla beş-altı saat kadar sürmeli. Sekiz çete mensubu ne birinci ne de ikinci sıraya katılmadan, hızla, çarçabuk Ewige Hilfe'ye[1] gidiyorlar. Belki orada hâlâ, kapabilecekleri bir bank vardır.

Ewige Hilfe'nin bekleme salonu: Buradaki ofislerde iş-

1 Sonsuz Yardım – ç.n.

sizlik yardımı başvurusu için dilekçeler veriliyor. Resmi kısaltma "E.H.", Ewige Hilfe'nin anlamını acı bir saygısızlıkla değiştirmiş. Daha şimdiden, açıldıktan yarım saat sonra, koca salon tıka basa dolu. Az sayıdaki banklar, oturulacak son yere kadar dolu. Oturacak yer bulamayanlar ya girişte ayakaltında dikiliyorlar ya da binlerce kişinin sırtını dayamasından iğrenç, yağlı siyah lekelerle kirlenmiş iki uzun duvara yaslanıyorlar. Gri günün anlatılamayacak kadar kasvetli karanlığı, elektrik ampulünün zayıf ışıltısı ile karışıp öyle garip bir ışık yaratıyor ki, bekleyenlerin yüzleri daha da sefil ve daha da açlıktan çökmüş gibi gözüküyor. Aydınlık ve temiz ofisler, enlemesine duran iki duvarın arkasında. Duvarlarda kapılar olmasına rağmen, her bir duvara ayrıca –alt maaş seviyesindeki bir memurun kafası büyüklüğünde– dört köşe bir delik açılmış. Kapıların hemen yanında... Bekleyen halk ile her türlü gereksiz teması önlemek amacıyla, memurlar numaraları kapıları açarak çağırmıyorlar. Hayır: Kapaklar sonuna kadar açılıyor, ince bir çerçevenin içinden bir erkek kafası gözüküp numarayı haykırıyor. Sonra kapak çarçabuk tekrar iniyor. Çağrılan numara –bunun Meyer mi Gustav mı Abrameit mı yoksa Frieda mı olduğu ancak ofiste belli oluyor–kapağın yanındaki kapıdan ağır ağır büroya giriyor. Her bir numaranın çağrılışında, bekleyenlerin başları yukarı kalkıyor. Ara sıra her iki duvardaki kapaklar aynı zamanda açılıyor. O zaman bütün başlar hemen yukarı dönüp arkaya çevriliyor.

Bir bankın tamamını kapmayı başarmış olan sekiz genç, bu çağrılarla ilgilenmeyip uyuyorlar, kestiriyorlar. Bitmek bilmeyen kış gecesinin tamamını sokakta geçirmişler. Daha

önceden de çok sık olduğu gibi: yersiz yurtsuz. Devamlı yürüyerek, devamlı hareket halinde. O havada dinlenmek söz konusu değil elbet. Kaç gündür erimekte olan kar, arada sırada ince sicim gibi yağan yağmur, rüzgâr ile karışınca içlerine işleyen soğuk, gençlerin ağızlarını ördek gagası gibi tir tir titretirken bu çok zor. On altı yaşından on dokuz yaşına kadar sekiz genç. Birkaçı sosyal yardım kurumundan kaçmış. İkisinin anne-babası Almanya'nın başka bir yerinde hâlâ hayatta. Bir-ikisinin de ya babası ya annesi. Gençlerin doğumları ve ilk gençlikleri savaşa veya savaş sonrası döneme denk gelmiş. Daha ilk adımlarını atıp yürümeye çalışırken kendi başlarına kalmışlar. Babaları ya savaştaymış ya da isimleri çoktan kayıplar listesindeymiş. Anneleri de ya obüs sarıyor ya da barut ve patlayıcı madde fabrikalarında ciğerlerindeki nefesi santigram santigram tüketiyorlarmış. Şalgam yemekten göbekleri şişmiş çocuklar –patates göbekli bile değillermiş– avlularda ve caddelerde yiyecek bir şeyler arıyorlarmış. Büyüdüklerinde de, sürü halinde hırsızlık etmeye gidiyorlarmış. Karınlarını doldurmak için hırsızlık. Kötü niyetli, küçük yırtıcı hayvanlar.

Dortmundlu Ludwig bir numaranın çağrılışı ile uyanıyor. Şimdi, bacakları öne doğru uzatılmış, yumrukları ceplerinde, ağız kenarında boş bir izmarit, orada oturuyor. Açlıktan kurumuş küçük yüzündeki kahverengi atik gözleri, ilgiyle salon girişine bakıyor. Arkadaşları öne doğru eğilmiş, büzülmüş veya halsizce yanındakine yaslanmış halde uyuyorlar. Liderleri, çetebaşı Jonny, onların saat dokuzda burada olmalarını söylemişti. Çoğu kez olduğu gibi, para temin edeceğine söz vermişti. Ama bunu nasıl başaracağını

belirtmemişti. Dün akşam saat ona doğru arkadaşlarının yanından ayrılıp gitmişti – Ludwig şimdi Jonny'nin salona girdiğini görünce heyecanla ona işaret ediyor. "Buradayız, Jonny, buradayız!" Jonny yirmi bir yaşında bir genç. Kuvvetli çenesi, yüksek elmacıkkemikleri ile biraz gaddar görünüyor, ama bu en azından bir irade gücü gösteriyor. Konuşması akıllı, oturaklı ve hemen hemen aksansız; bu da çetedeki herkesten düşünsel olarak daha üstün olduğunu ispatlıyor. Kuvvet olarak da tartışmasız bir üstünlüğü var, yoksa çetebaşı olamazdı zaten. "Günaydın, Ludwig!" Ona büyük bir paket sigara uzatıyor. Ludwig, özlemle ve hırsla bir tane alıyor ve mahrum olduğu dumanı şehvetle içine çekiyor. Arkadaşları hâlâ uyuyorlar. Ludwig derin bir nefes çekiyor ve gençlere doğru üflüyor. Dumanı yutarak, öksürerek uyanıyorlar. Başka hiçbir şey onları daha hızlı uyandıramazdı. Sigara mı? Jonny, selam! Çabucak herkes birer tane alıyor. Ve şimdi hepsi Jonny'nin parası olduğunu ve sonunda tekrar bir şeyler yiyebileceklerini biliyorlar. Haydi o zaman! Her zaman olduğu gibi üç gruba ayrılarak gidiyorlar. Dokuz gencin birlikte görüntüsü etrafta nahoş bir heyecan uyandırıyor. Chaussee'den Invaliden Caddesi'ne sapıyorlar. Burada kahvaltı alışverişi yapılacak. Üç koskoca torba içinde kırk beş sandviç ekmeği ve iki de soğanlı ciğerli salam. Bu dokuz kişiye yetecek.

Rosenthaler Meydanı, Mulack Caddesi, sonra da Rücker Caddesi'ne. Doğru Alexander Meydanı'nın çevresindeki tüm çetelerin devamlı toplandığı meyhaneye, Rückerklause'ye. Camekânda şimdiden tam gaz patates krepleri hazırlanıyor. Havadaki yağlı duman, korkutucu ve pis meyhanenin en uzak köşelerine kadar ulaşıyor.

Saat erken olmasına rağmen meyhane müşterilerle dolu. Burası bir meyhaneden daha fazlası. Burası evi olmayanlar için bir çeşit ev. Gürültülü müzik ve gürültülü müşteriler. Soğuk büfenin iştah kapatıcı görünümü, biradan ıslanmış masalar, kirden kararmış, çizik içindeki duvarlar kimseyi rahatsız etmiyor. Çete, girişin sağındaki bir köşeye oturuyor. Garson, berbat ama en azından sıcak çorba getiriyor. Ardından sandviçlerin ve salamların imhası başlıyor. Bu sırada fazla konuşulmuyor. Sadece karanlık, neredeyse hayvansı sesler, midenin tatmin olduğunu gösteren gurultular. Gençler sanki değişmiş gibiler. Dişleri nasıl da salamların uçlarını kesiyor, çeneleri nasıl da çalışıyor. Sanki birbirine bakıp gözleriyle diyorlar ki: "Allah Allah, böyle yiyebilmek ve daha da olduğunu görmek amma güzel..." Derken, hepsi için bulup buluşturmayı bir kez daha başaran Jonny'ye, minnettar, kıvanç dolu bakışlar.

Arkada nişlerin birinin içinde çok genç bir çete üyesi sarhoş bir pezevengin kucağında oturuyor. Gencin iki arkadaşı nişin önünde ileri geri yürürken, arkadaşlarına cesaret verici şekilde sesleniyorlar: "Çek kır atım, çek." Pezevengin cüzdanını çek ve bize ver...

İki çete reisinin arasında soğuk büfenin önündeki masaya yaslanan on beş, on altı yaşlarında bir kız var. Bir delikanlının sıcak basıp üzerinden çıkarttığı ceketini küstahça üzerine geçirmiş, balon beresini kafasına takmış, deri ceketli iki çetebaşı ile beraber arka arkaya Schnaps yuvarlıyor. Şakakları mavi damarlarla kaplı, hastalık derecesinde solgun yüzünü tiksinti ifadesiyle buruşturduktan sonra, pis eliyle, bir deri ceketliye işaret edercesine, tekrar içki bardağına uzanıyor. Kızın ağzı açılıyor: Hemen hemen hiç diş

yok, sadece tek tük siyah kalıntılar. Üstelik kız şüphesiz on altı yaşında bile değil...

Meyhaneci dikkatli bir şekilde tezgâhın arkasında duruyor. Güzel, mavi bir takım elbise ve tüm meyhanedeki tek bembeyaz yaka ile. Müzik durmaksızın uğulduyor. Meyhanede hiç durmayan bir geliş gidiş var. Hepsi genç, gencecik insanlar. Çoğu sırt çantalarıyla ve birtakım paketlerle geliyor. Ardından holdeki korkunç pis tuvaletlere gidiliyor. Kısa bir konuşma, paket açılıyor, paketleniyor. Para el değiştiriyor. Tezgâhta bir içki içiliyor. Yok olunuyor. Polis baskınları hiç ender bir durum değil.

Kız bu arada körkütük sarhoş, masadan masaya sendeleyerek kendini pazarlıyor. Friedel gene çalım satıyor, diyor insanlar; cılız cazibesini kullanmaya çalışan sarhoş bir çocuğun hüzün verici görüntüsünden hiç etkilenmiyorlar. Rückerklause, evi olmayanlar için bir çeşit ev. Gençlerin sınırsız açlığı, sandviçleri, salamları ve adam başı iki patates krepini, kırıntı bırakmamacasına sofradan silip süpürüyor. Keyifli bir şekilde arkalarına yaslanarak sigaralarını yakıp, biralarından birer yudum alırken hoparlörden gelen şarkıyı mırıldanıyorlar: Uzun süre, sevgili hazinem, benim kalbim bir demirleme yeri değildir..." Karınları doymuş ve meyhane sıcak. Yorgunluk bastırıyor. Başlar masaya düşüyor. Sadece Jonny uyanık ve sigara üzerine sigara içiyor. Bütün hesabı o ödüyor. Sonra parasını sayıyor. Hâlâ hemen hemen sekiz mark daha var. Bu akşam nerede uyuyacaklar? En ucuz toplu yatakhane, tahtakurulu sefil bir şiltenin kullanımı için elli fenik alıyor. Yani toplam dört mark elli fenik, o zaman da ertesi gün için para neredeyse yetmiyor.

Jonny kara kara, daha ucuz bir geceleme olanağı düşünüyor. Gençler uyumaya devam etsinler. Jonny'nin onları akşam saat sekizde Schmidt'te bekleyeceğini garson onlara söyler.

İşlek saatler. —
Sıcak, sonsuz iyiliktir. —
Polis?

2

Rückerklause gündüz için ne ise, Linien Caddesi'ndeki Schmidt de gece için odur. Burası tabii ki gündüz de işlek ve içeride insanı çarpan teneke gibi bir müzik var. Ama bu küçük meyhanedeki doluluk, akşamları karmakarışık bir izdihama dönüşüyor. O zaman bira musluğu bir dakika bile durmuyor ve her sandalyeye iki kişi düşüyor. Yer bulamayanlar ya sahnenin kenarına yaslanıyor ya da elinde bardakla olduğu yerde dikiliyor. Atmosfer yaratmak için sanki mutlaka gerekliymiş gibi asılı duran kâğıttan süslemeler her zaman koyu bir tütün dumanı ile kaplı. Mekândaki havayı biraz olsun değiştirmek için bir vantilatör çaresizce uğraşıyor. Orkestra kendini parçalarcasına ve ara vermemecesine çalıyor. Ödülleri ise önlerine konan bedava biralar. Bu ödüllendirme, müzisyenlerin sarhoşluklarının etkisi müzik kalitelerinde korkutucu şekilde fark edilene kadar devam ediyor. İşte Schmidt'te hayat asıl bundan sonra başlıyor. O zaman meyhane kükreyen, tepinen bir koro oluyor.

Jonny, sekiz arkadaşına ucuz bir geceleme olanağı bulduğunu söylemek için onları bütün kenarlardan, köşelerden derleyip toplamak zorunda. Bütün çete için iki mark. Brunner Caddesi'ndeki bir deponun hangarında. İki marka kapıcı saat onda onları hangara sokacak. Ama sabah saat altıda tekrar dışarı çıkmak zorundalar. Saman ve içinde yatmak için yeterli miktarda büyük sandıklar var. Saat dokuz buçukta çete yola koyuluyor.

Saat onu vurduğunda, hepsi geceleyecekleri hangarın yakınındalar. Üçü büyük kapının önünde duruyor. Diğerleri hemen yanda, binanın girişinde, bekçi kapıyı açar açmaz hızla içeri girmek için bekliyorlar. Bekçi gelmeden önce, büyük kapının arkasından birtakım öfkeli soluma ve

hırlama sesleri geliyor. Bekçi köpeği. Sonra kapının kilidi açılıyor, peşi sıra hepsi karanlık geçitten gizlice içeri sokuluyor. Bekçi tekrar kapıyı kilitliyor. Köpek kızgınlık ve hayal kırıklığı ile uluyor. Sahibinin tavrını anlamıyor. Alıştığı üzere herkesin bacağına saldırmalı, ama şimdi, had safhada şüpheli gözüken bir alay insan varken, boynundaki dikenli tasma kısa tutuluyor. Bekçi, öfke saçan köpekle ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Peşinden Kan Kardeşler, araya saygılı bir mesafe koyarak, ağır ağır yürüyorlar. Alçak, tahta barakanın sürgüsü açılıyor ve bu sırada Jonny iki markı veriyor. Sonra moruk, gençlerin üzerini tek tek yokluyor. Kibrit veya çakmak arıyor. Eğer haylazların aklına içeride sigara içmek gelirse... Samanın ve kuru tahtaların ortasında. Şirin bir havai fişek gösterisi olur. Köpek tekrar gençlerin üzerine atılmayı deniyor. Ama dikenli tasma, sadece ödeme yapmayanların paralanmaları gerektiğini anlatıyor. Gençler penceresiz, karanlık barakaya girer girmez, moruk kapıyı tekrar dışarıdan kilitliyor. Serbest bırakılan köpek kızgınlıkla kapı ile zemin arasındaki aralığı kokluyor. Sonra da kapının önüne yerleşiyor. Cesaret edip de dışarı çıksınlar bakalım...

Gençler karanlıkta çaresizce etraflarını yokluyorlar. Sandık tahtalarındaki çiviler parmaklarını kesiyor; tam biri bir yer bulduğunu zannettiğinde, üst üste yığılmış sandıklar aniden üstüne devriliyor. Sonunda her biri bir sandık içinde veya saman yığını üzerinde kendine yer bulduğunda, saat on biri vuruyor. Birkaç dakika içinde herkes uyuyor. İstiladan sadece fareler şikâyetçi.

İnsanlar onları, gençlerin sandık içinde ve saman üzerindeki yataklarında kıvrılmış bedenlerini görebilselerdi, sadece bir acıma sesi çıkarabilirlerdi. Gömleğini korkutucu

şekilde kabartan tuhaf biçimli, sivri göğüskafesi ve patlak Basedow[2] gözleriyle on altı yaşındaki Walter... Üzerinde en hafif bir kas yapısı bile gözükmeyen sopa gibi kollarıyla, yine aynı yaşta olup çok hızlı boy atmış Erwin. Veya sessiz, devamlı hayal kuran Heinz: Ceketini yastık olarak kullanıyor; gömleği lime lime olmuş, pis bir paçavra. Bir sene önce yetiştirme yurdundan kaçan on sekiz yaşındaki Dortmundlu Ludwig samanın o kadar içine gömülmüş ki hiçbir tarafı gözükmüyor. Fareler hiçbir engelle karşılaşmadan üzerinden hızlıca geçiyor. Gençlerin hepsi acınası görünüyor. Sadece Jonny, uykusunda bile irade ve korkusuzluk ifadesini koruyor.

Sabah saat altıdan kısa bir süre sonra hepsi tekrar karanlık Brunnen Caddesi'ndeler. Bütün gece yakalarını bırakmayan soğuğu, şimdi neredeyse bedensel bir ağrı olarak hissediyorlar. Soğuk, cılız Walter'i öyle sarsıyor ki, bu tir tir titreyen bohçaya biraz olsun sıcaklık vermek için onu yürüdükleri sürece ortalarına almak zorunda kalıyorlar. Gruplara ayrılarak Alexander Meydanı'na doğru gidiyorlar. Mexico'ya. Burası sabah saat altıdan itibaren hareketleniyor. Sıcak bir çorba, ne kadar yavan olursa olsun, sonsuz bir iyilik olabilir. Kan Kardeşler, elleriyle kupaları sımsıkı kavramış, bir köşede oturuyorlar ve sıcağı höpürdete höpürdete içlerine çekiyorlar...

Sabah altıdan ertesi sabah saat üçe kadar hoparlörlerden bir filarmoniye yetecek kuvvette yüksek sesli bir müzik. Pezevenkler, orospular, çete elemanları, ara sıra suç işleyenler, evsizler, yeraltı düşkünü burjuvalar ve birilerini arayan sivil polis memurları. İşte burası Mexico. Birkaç sene önce

2 Bir tiroit hastalığı – ç.n.

küçük bir meyhaneyken, ortak bulamadığından batmıştı. Şimdi gururla Avrupa'nın en tanınmış lokantası olarak lanse ediliyor. Yeni sahibi, Moritzen'in resimli kitabından birkaç Kızılderili resmi bulup bunları renkli ve naif bir şekilde dört çıplak duvarın üzerine badanalamış. Suni palmiyeler yapmış, camekânları içerisi görülmeyecek şekilde canlı renklerle boyamış ve eserine Meksikalı Odunev adını vermiş.

Kan Kardeşler masalarında hareketsiz oturuyorlar. Önlerinde yeni bir gün uzanıyor. O gün için hiçbir planları yok. Meyhaneye bir adam giriyor, bir yabancı, devamlı müşteri değil. Bir şey ararcasına etrafına bakıyor ve Kan Kardeşler'in masasına doğru gidiyor. Jonny'nin samimi arkadaşı, on sekiz yaşındaki Fred aniden ayağa kalkıyor, arkadaşını kenara itiyor ve koşuyor, caddeye fırlıyor. Yabancı da arkasından. Tüm meyhane heyecan içinde. Yabancı kimdi? Polis? Ama hiçbir müşteri onu daha önce görmemiş. Halbuki burada herkes emniyet müdürlüğündeki bütün memurları tanır. Çete çaresiz. Meyhanede daha fazla kalmayı uygun bulmuyorlar. Jonny paranın arta kalanını eşit olarak bölüştürüyor ve Fred'i devamlı müşterisi oldukları tüm meyhanelerde, saklandıkları tüm köşelerde aramaları için çete üyelerini ikişerli dört gruba ayırıyor. Fred yabancının elinden kaçmayı başarsa bile tekrar Mexico'ya gelmeye cesaret edemez. O yüzden onun da çetenin nerede olduğunu bilmesi lazım. Hepsi için tekrar buluşma noktası akşam saat sekizde, Lothringer Caddesi'ndeki eşcinseller meyhanesi Alte Post. Dört çift farklı yönlere doğru birbirinden ayrılıyor.

Sessiz ayaklanma. —
Doğum günü tokadı. —
Ambalaj yünlerinin içine kaçış.

Yetiştirme yurdunda günlerdir ağır bir hava var. Islahevi öğrencilerinden küçük bir grup, yirmi yaşındaki Willi Kludas önderliğinde bir tür pasif direnişe karar vermişler. Gece yatakhanede karar verilmiş, hainler veya grev kırıcılar en acımasız cezalarla tehdit edilmişler: Dönekler dayak, dayak ve tekrar dayak yiyecekler. Müdür ve eğitimciler, bu pasif ayaklanmanın –hatta sabotajın bile denebilir– sonuçları karşısında çaresizler. Dışarıda çalışan işçi ekibinin yarısı aniden, bir türlü anlaşılamayan rahatsızlıklarından dolayı, hasta olduklarını bildirmiş durumdalar. Diğer yarısı ise görünüşte çalışıyorken faydadan çok zarar veriyor. Ustabaşları kıyameti koparıyor, şikâyet dosyaları veya dayaklar gözdağı veriyorlar, ama kötü niyetin kesin ispatı olacak bir şey yapmaktan kaçınıyorlar. Öğrenciler öne eğilmiş vücutları ile "çalışmaya" devam ederken bıyık altından sırıtıyorlar. Bu iş onları eğlendirmeye başlıyor.

Kurumun binalarındaki düzinelerce pencere camı esrarengiz şekilde kırılmıştı. Kapı kilitleri bozuluveriyordu. Çağrılan tamirciler mekanizmalardan toprak ve küçük taşlar temizlemek zorunda kalıyorlardı. Tuvaletler tıkanıyor, elektrikli ampuller ve sigortalar toptan yanıyordu. Denetimsiz ortada duran belgeler ve dosya tomarları kayboluyor veya üzerlerine mavi mürekkep dökülmüş oluyordu. Gençlerin yüzlerinden hınzır gülümseme hiç yok olmuyordu. Willi'nin keşfettiği bu yöntem, öncekilerden farklı, kurnazca bir yöntemdi. Eğitimciler, solgun ve kızgınlıktan ekşimiş yüzlerle ortada dolaşıyorlardı. Müdüre gitmeye cesaretleri yoktu. Suçüstü yakalananın vay haline. Ama dayak ve gözetime dayalı bu sistem ve otoriter düzen tepe taklak olmuş ve dağılmıştı.

Dördüncü gün öğlenden sonra müdür, eğitimcileri çağırdı. Ne oluyor? Evet, ne oluyor? Karşılarında bir bulmaca vardı. Toplantı sırasında bir eğitimci, müdürün odasındaki çiçeklerin sulanması gerektiği bahanesiyle, bir genci, onların adamı olan bir genci, Georg Blaustein'ı, odaya çağırdı. "Georg, sen aklı başında bir gençsin, ne olduğunu sen söyle bize. Sen bize her şeyi anlatırdın." Georg Blaustein, dört gün önceki geceyi hatırladı. Bütün diğer gençler gibi yatakta uyanık yatıyordu. Aniden, karanlıkta, yüzünün yanında bir yüz belirmişti. Ve alçak sesle, ama korkunç etkili bir şekilde demişti ki: "Eğer konuşursan, boynunu kırarız..." Daha sonra bu yüz, Georg'un yatağının ve diğer yatakların altından geçerek, kendi yatağının içine kaymıştı. "Ben... ben bilmiyorum... hakikaten bilmiyorum Müdür Bey, neden..." Elbette Georg'un her şeyi bildiğini ama korkudan söyleyemediğini müdür ve eğitmenler fark etmişlerdi. "Georg, çiçekleri sula." Toplantının sonucu: Biz aslında bir şey bilmiyoruz, ama gene de biliyoruz! Bütün öğrencilere kesin sigara içme yasağı, tatil yasağı, en küçük suçta çok şiddetli ceza önlemleri. Düzen tekrar sağlanıncaya kadar. Disiplin cezası verilmesi ricası ile bir üst makama rapor.

Peki ne oluyordu? Bu pasif ayaklanmanın sebebi neydi? Hemen hemen gündelik bir olay. Yirmi yaşındaki öğrenci Willi Kludas, uygunsuz bir hareketten dolayı, nefret edilen eğitimci Bay Friedrich tarafından tokatlanmıştı. Willi, tokadı aksi bir tesadüfle tam da doğum gününde yemişti. Bunu, görünüşte sakin bir şekilde sineye çekmişti. Ama o gece herkesi pasif ayaklanmaya çağırmıştı. Bu, asıl intikam için, şimdilik alınan bir karardı. Daha sonra bu tokadı Bay Friedrich'e iyi bir faizle geri ödeyip ıslahevinden kaçmak is-

tiyordu. Tokadın faizi ile birlikte geri ödenmesi için Willi özel bir plan hazırlamıştı. Bu planı gerçekleştirmek için altı kişiye ihtiyacı olduğundan, en iyi altı arkadaşına konuyu açmıştı.

İki gün sonra. Gece saat on ile on bir arası. Bu gece bir şeyler olacağını bütün yatakhane biliyor. Ama ne olacağını sadece yedi genç, Willi ve onun altı arkadaşı biliyor. Yarım saat önce yüz, Georg Blaustein'ın yatağının yanında tekrar gözükmüş ve korkunç tehditler savurmuştu... Willi, şimdi gürültü yaparlarsa dostu Friedrich'in geleceğini biliyor. Ve bu iyi. Çok iyi. Yedi genç, planladıkları üzere, giderek daha yüksek sesle arsızca konuşmaya başlıyorlar. Az sonra, tam plana uygun olarak kapı vuruluyor: "Sessiz olun, içerdekiler!" Bay Friedrich'in sesi. İyi. Şimdi önce sessizlik. Ama uzun süreliğine değil. Komplocular aniden öyle bir ağız dalaşı yapıyorlar ki, bütün yatakhane yataklarında dimdik oturuyor. Sonra Willi'nin arkadaşlarından ikisi bir çarşafı alıp çıplak ayak kapıya koşuyorlar. O sırada artık Bay Friedrich'in adımları da duyuluyor. Kapı açılıyor. Bir şalter çatırdıyor. Etraf karanlık. İki kişi önlerinde tuttukları çarşaf ile karanlık salonda ayakta duran eğitimci Friedrich'in üzerine çullanıyorlar. Çarşafı üzerine atıyorlar. Diğer dört kişi ellerini ve ayaklarını tutuyor, bezin altından zor duyulur öğürme sesi geliyor. Sonra Willi bu beyaz bohçanın üzerine atılıyor. Sadece yumrukların sesi duyuluyor, koca salondan çıt çıkmıyor. Gençler çarşafı tekrar tek bir hareketle alıyorlar, Bay Friedrich yavaşça koridora doğru kaçıyor. Kapı kapanıyor, intikamcılar hızla yataklarına giriyorlar.

Yarım saat geçiyor –bu süre içinde çarşaflar tekrar düzgünce yayılmış durumda– eğreti kıyafetleri ile ama silahlan-

mış olarak müdür ve birçok eğitimci yatakhaneye giriyor. Fakat ışık hâlâ yok. Önce iki öğrencinin derin uykularından uyandırılması gerekiyor. Merdivenler getirip yeni ampulleri takmaları lazım. Sonunda her taraf aydınlık ve görünen o ki, herkes uyanık, karşılarında iç çamaşırları ile duran yönetime gözlerini dikmiş öylece bakıyorlar. Olay şu ki, Bay Friedrich pijamalı birkaç kişi tarafından oldukça yumuşak bir şekilde tartaklanmış. Ama hangi pijamalılar? Bütün salon ağız birliği etmişçesine: "Ben uyuyordum, gürültüye uyandım," diyor. Ama Georg Blaustein hepsini gölgede bırakıyor. O gürültüden uyanmamış olmakla kalmayıp korkudan hâlâ uyumaya devam ediyor. Araştırma sonuçsuz kalıyor. Gençlerin her biri toplu ceza alacaklarını biliyor. Olursa olsun. Ama Friedrich hak ettiğini buldu. Bu bütün cezalara bedel.

Sabah, işçi ekipleri çalışmaya gitmiyor. Herkes sorgulanmak üzere kurumda kalıyor. Özellikle şüpheli ve özellikle güvenilir gençler tek tek sorguya çekiliyor. Diğerleriyse küçük gruplar halinde. Araştırmanın sonucu kesinlikle gizli tutuluyor. Cezalar da henüz belli değil. Olay çok ciddi. Üst merciden bir araştırma komisyonunun gönderilmesinin talep edilmesi gerekiyor. Bay Friedrich hasta olduğunu bildirmiş.

Bu akşam tüyülecek, Willi Kludas için bu kesin. Ardında bırakacağı ve bir gencin ancak ertesi sabah "bulacağı" bir mektupta, tek sorumlunun kendisi olduğunu bildirecek. Dayak sırasında yardım etmiş olabileceklere bu işi tehditle yaptırmışmış. Ama Bay Friedrich'i tek başına tartaklamışmış. Neden mi, Müdür Bey? Yirminci yaş günümdeki tokattan dolayı! – Öğlen ve akşam, Willi bulabildiği ve

yiyebildiği kadar yiyor. Kim bilir tekrar ne zaman bir şey yiyebilecek. En yakın tren istasyonuna ulaşmak için bütün gece yürümek zorunda. Sonra bir biletle Berlin'e varmaya çalışacak. On saatlik yol. Bunu nasıl başaracak, trende kontrolden nasıl kaçacak, doğrusu bunu bilmiyor. Sadece gizlice altı arkadaşı ile vedalaşıyor. Akşam yemeklerini yolluk olarak onunla paylaşıyorlar, bir-ikisi ise ona birkaç bozukluk veriyor. Willi'nin nakit parası doksan beş fenike ulaşıyor. Yatma zamanından bir saat önce son adımı atmayı göze alarak harekete geçiyor. Bir saat sonra yokluğunu fark edecekler, o zaman onun çok, çok uzaklaşmış olması lazım. Şimdi arkadaşlarının onun için son bir dostluk vazifesi yapmaları gerekiyor. Çok yaygaralı ve gümbürtülü bir kavga sahneliyorlar. Her taraftan sinirleri gerilmiş eğitimciler ve hatta müdürün kendisi, aceleyle oturma odasına geliyorlar. Arkadaşları çok şaşırmış gibi yaparlarken, Willi duvarın üzerinden atlıyor.

On dakika uzaklıktaki en yakın yerleşime kadar koşması gerek. Ama sonra yerleşimin içinden değil, etrafından. Üstelik çok hızlı değil, hemen nefesini tüketmemeli. Allah'ım, böyle koşmak ne zevkli! Koşmak, hep ileri! Islahevinin avlusundaki gibi hemen yön değiştirmek zorunda kalmadan. Kötü havadan dolayı Allah'a şükür ki yolda kimse yok. Willi, dirsekleri vücuduna yapışık, ellerini yumruk yapmış koşuyor: "Bir, iki, üç, dört... bir, iki, üç, dört..." Oh, ne kadar iyi. Acaba henüz bir şey fark ettiler mi? İnşallah bir eğitmeni bisikletle arkasından göndermezler... Bir, iki, üç, dört... hızlı hızlı. Şimdi sola, orman yoluna dönmeli, yerleşim sağda kalıyor. Kahretsin, zemin yumuşamış, topaklar ayakkabılarının altına yapışıyor. Ne fark eder ki! Haydi şimdi! Hızlı, hızlı!

Yerleşim çoktan geride kaldı, şimdi tekrar yola. Burada daha rahat koşuluyor. Dinlenmek mi? Yoo, iyisi mi on beş dakika daha koşmalı. Off, sıcak oldu. Koşarken cebinden bir sandviç çıkarıyor. Cumbadak, yolun yanındaki hendeğin içine yatıyor. Yanından hızla bir araba geçiyor. Şansına karşıdan geliyor. Devam, devam. Hızlı, Willi, hızlı! Ama nefesi giderek kesiliyor. Orada, çitin arkasında beş dakika dinlenme molası. Şimdi bir sigara olsa... Yakında gene bir köy yok mu? Orada bir meyhaneye girmeyi göze alıp beş sigara satın alsa mı? Tabii ki göze alıyor! O zaman, haydi Willi, ne kadar erken bir sigara olursa o kadar iyi. Bir, iki, üç, dört...

Meyhanede küçük bir kız servis yapıyor. Willi sigaralarını alıyor. Birincisini yavaş yavaş yürüyerek içiyor. Ama izmariti hendeğe fırlattıktan sonra tekrar koşmaya başlıyor. Sigara mucizevi bir şey, insana bir kaz kızartması gibi güç veriyor. Ne yazık ki, insan koşarken sigara içemiyor. Ama zaten rüzgâr her şeyi üfürüyor. Sigara anında bitiyor. Hızlı, hızlı! Şimdi evde mutlaka yokluğunu fark etmişlerdir. Evde mi? Ne ev ama! Her zaman bir hapishaneden farksızdı orası. Yoldan tekrar ayrılıyor ve yavaşlayarak yürümeye başlıyor. Daima yolu gözden kaybetmeyecek kadar bir mesafeden yürüyor. Şimdi acaba ne olacak diye huzursuz bir şekilde yavaş yavaş yürüyor, azıcık sigara içiyor, kara kara düşünüyor. Berlin'e nasıl giderim? Ya trende yakalarlarsa? O zaman yarın tekrar ıslahevine ve Bay Friedrich'in yediği dayaktan dolayı mahkemeye.

Sabah saat beşte, perişan ve bitkin bir şekilde şehre varıyor. Belki de onlar seni çoktan burada bekliyorlardır, diye düşünüyor. Tren istasyonuna yaklaşırken, uzun sıralar ha-

linde bekleyen yük vagonlarını görüyor. Hayır, hızlı yolcu treniyle gitmemeli, orada on saat boyunca nerede saklanacak? Tuvalette mi? Kontrolörlerin anahtarları var ve her kenefe bakarlar. Yük vagonlarıyla gitmeli. Yoldan ayrılıyor. Bomboş olan istasyon arazisine giriyor. Vagon dizilerinin arasına. Trenin nereye gittiğini öğrenmek için, vagonların üzerine yapıştırılmış kâğıtları inceliyor. Ama hiçbir bilgi yok. Ani bir kararla üstü yelken beziyle örtülü açık bir yük vagonuna atlıyor. Ambalaj yünü balyaları. İki balya arasına sığışıyor, başının altına koymak için bir parça çekiyor ve yatıyor. Nereye istiyorlarsa oraya gitsinler. Önemli olan: buradan uzaklaşmak ve uyumak, uyumak!

Firari Fred. —
Dilenci meyhanesi. —
İçkiden sonra
kadınlar geliyor. —
Bir tereyağı satıcısından
üç yüz mark
istenecek.

4

Fred'in Mexico'dan mümkün olan en hızlı şekilde çıkması için her türlü sebebi vardı. Kaçışı bir yabancıdan veya polisten değildi. Kendi babasından kaçıyordu. Schönbergli küçük bir posta memurundan. Fred'in annesi uzun zaman önce ölmüştü. Babası oğlunu tekrar tekrar uyarmış, eğer akrabalarından ve tanıdıklarından yaptığı küçük hırsızlıklardan vazgeçmezse, ona artık yardım etmeyip onu kendi kaderine bırakmakla tehdit etmişti. Fred'in verdiği zararları ödemek her seferinde maaşının yarısına mal olduğundan, Fred sayısız kez evden kaçmış, sayısız kez babası bizzat onu evden kovmuştu. Ama Fred'in gidişinin üstünden birkaç gün bile geçmeden, babası gene günler boyunca onu aramaya çıkıyordu. Bir keresinde gelip onu Mexico'dan çıkarmıştı. Daha sonrakinde polis onu oğluna ulaştırmıştı. Daha sonra, Fred mutlu bir şekilde eve döndüğünde, acınası şekilde dayak yemişti. Ama Fred kısa sürede eski suçlarına geri dönmüştü. Babasının gardırobunu satmıştı, hatta bir gün az kalsın evdeki piyanoyu da satacaktı.

Ve bugün babası tekrar özlem duymuştu. Oğlunu aramaya çıkmıştı. Onu bulduğuna sevinmişti. Fred Alexander Meydanı'nı koşarak geçerken de oğlunu gözden kaybetmedi. Arka arkaya gelen tramvaylar acımasızca Fred'in yolunu kesti. Babalık ona yetişti. Cadde ortasında ona bir şey söylemedi, sadece titreyen eliyle Fred'in kolunu sıkıca kavradı. Sonra bir otobüse bindiler, Stettiner Tren İstasyonu'nda otobüs değiştirip Schöneberg yönüne giden 5 numaralı otobüse bindiler. Fred evde alışageldiği dayağı beklerken hiçbir şey olmadı. Hatta babası ona dört yumurtadan bir kahvaltı hazırlayıp sessizce önüne koydu. Üzerine postacı kıyafetini giydikten sonra Fred'i arka odaya kilitledi. İkisi de tek kelime konuşmamıştı.

Fred, dördüncü kattaki yatak odasında oturuyor. Odasının ve evin kapısı kilitli. Hızlı şekilde tüymeli, elbette çeteye dönmeli. Ama nasıl dışarı çıkmalı? Elinde maymuncuk olarak kullanabileceği bir parça tel bile yok. Kahretsin. Bir de bu akşam babalığın kafa ütüleyecek olması! İki, üç saat geçiyor. Ne uyuyabiliyor, ne oturabiliyor, ne okuyabiliyor. Yumurtaları bile yiyebilmiş değil. Sadece: Buradan nasıl çıkarım? Tam tekrar yatağa atladığı anda, işte! Çetenin ıslığı! Pencereyi açıyor. Walter ve Erwin avluda dikilmiş yukarı bakıyorlar. Yüzlerinde soru sorar ifadelerle el kol hareketleri yapıyorlar. Birkaç saniye boyunca Fred odada, ne yapacağını bilemez halde, oradan oraya koşturuyor, sonra hızlıca bir not yazıyor: *Babalık beni kilitledi. Bana bir maymuncuk için bir parça tel bulabilir misiniz? Belki de kapıları açmayı başarabilirim.* Notu bir ipliğin ucuna bağlayıp aşağı sarkıtıyor. Walter ve Erwin notu okuduktan sonra hızla ortadan kayboluyorlar. Fred pencerede bekliyor. Gençler, zafer sevinciyle, en yakın demirci dükkânından aldıkları bir metrelik bir telle dönüyorlar. Fred teli iplikle yukarı çekiyor. Çıplak elleriyle büküp duruyor. Tel çok kalın, olmuyor. Teli çekmecenin aralığına sıkıştırıyor. Ahşapta derin bir çentik oluşuyor, ama tel de istenen şekilde kıvrılıyor. İlkel maymuncuk, Dietrich, hazır. Kısa bir süre sonra odanın basit kilidi açılıyor. Bu bir. Aşağıda Walter ve Erwin sabırsızca ıslık çalarak bekliyorlar. Şimdi sıra ev kapısında. Bir emniyet kilidi, hay Allah, bu o kadar da kolay değil. On beş dakika, yarım saat geçiyor. Kilit açılmıyor. Fred sinirden ağlıyor. Derken, aniden oluyor. Çatırdıyor, gıcırdıyor, sonra iki kere dönüyor: Ev kapısı da açık artık. Şapkayı tak, paltoyu giy. Fred bir an düşünüyor, sonra hızla kapısı kilitli olmayan oturma odasına koşuyor

ve aradığını hemen buluyor: cemaate kabul töreninde kendisine hediye gelen altın saati. Oturma odasının kapısını arkasından kapatıyor, sonra merdivenlerden aşağı koşuyor.

Arkadaşlarını, "Afiyet olsun, beyler!" diye selamlıyor. Fred, evi boş bulduğunda ve hele bu sefer oğlunun eli boş gitmediğini fark ettiğinde, babalığın yüzünün alacağı ifadeden memnun ve ona verdiği üzüntüyle mutluluk dolu. Çaldığı saati gösterirken, üzerinde duygu veya utançtan tek bir iz bile yok. Sonuçta saat onun. Babası onu senelerce biriktirdiği paralarla almış olabilir ama hediye edilmiş hediye edilmiştir... Rehin mi vermeli, yoksa satmalı mı? Rehineci kimlik belgeleri istiyor. O zaman satmalı, sıcak Christoph onu kesinlikle alır.

Çalıntı mal alıp satan Schönebergli bir adam olan sıcak Christoph saatle ilgileniyor. Otuz mark teklif ediyor. Fred aslında her rehinecinin bu ağır altın saat için yüz mark ödeyeceğini biliyor. Adam kırk marka kadar pazarlık etmesine izin veriyor. Ama sonra bitti. Fiyatlara sadık kalınmalı. Fred kırk markı alıyor. Saati yirmi marka bile verirdi oysa. Her şeyden önce arkadaşlarını sıcak bir yemek için Aschinger'e davet ediyor. Sonra bir taksi üçünü Lothringer Caddesi'ndeki Alte Post'a getiriyor.

Bütün Kan Kardeşler toplanmışlar. Kahraman ve firari Fred, büyük bir selam ile karşılanıyor. Garson çağrılıyor. Fred herkes için sıcak şarap, sigara ve çikolata ısmarlıyor. Ama artık Fred her şeyi anlatmalı. Babalığın "sanki her an ağlayacakmış gibi yüzüne baktığını..." anlatırken, arkadaşları bile sessizleşiyor. Fazla içmek isterlerse sıcak şarap pahalı gelecek. Fred sızana kadar içip sarhoş olmak istiyor. Ama mümkün olduğu kadar ucuza. Elsass Caddesi'ndeki kötü

şöhretli Rabandlı büyük damıtıcıların birine gidiyorlar. Burada sarhoşluk çok ucuza. On fenike gırtlağı biber gibi yakan Schnaps'lardan alınıyor. Fred hemen birkaç duble Schnaps ısmarlıyor. Emrediyor: "Kan Kardeşler!.." Herkes bardağını alıyor. "İçin!" Herkes içkiyi gövdeye indiriyor. Bir tur daha, sonra bir tur daha. "Kan Kardeşler... için!"

Alkol, sessiz Heinz'ı asi birine dönüştürüyor. Çocuk hepsinden daha gürültücü. "Arka arkaya on Schnaps mı? Kolay iş!" diye caka satıyor. Fred on tane Schnaps ısmarlıyor. Hepsi Heinz'ın önüne konuyor. Fred, verdiği zarardan dolayı sevinçli, emrediyor: "Kan Kardeşim... iç! İç... iç... iç..." Beşinci bardaktan sonra Heinz boş bir eldiven gibi sandalyeden düşüyor. Genç yüzü ceset gibi donuk ve çarpılmış, içtiği son bardak tekrar ağzından dışarı akıyor. Diğerlerinin anlamsız içişi devam ediyor. Barın kapanış saatinden hemen önce, iki yaşlı, lop yüzlü orospu, Kan Kardeşler'in masasına oturuyor. Fred onlara da bolca Schnaps ısmarlıyor. Ağzı teneke kaplılar ne kadar isterlerse o kadar. Daha sonra paydos olduğunda, kadınlar iş konuşmaya başlıyorlar. Jonny, Fred ve kendine gelen Heinz'la Konrad, her iki iribaş tarafından son fenikleri ele geçirilmek üzere yedeğe alınıyorlar. Ludwig, diğer arkadaşları ile birlikte Linien Caddesi'ndeki misafirhaneye doğru sendeliyor. Yarın hepsi tekrar bir yerlerde buluşacaklar.

Kırk markın parıltısı çabuk sönüyor. Yuvarlak, beş para etmez bir taler nasıl oluyorsa her iki kadının da gözünden kaçıyor. Öğlenden sonra geç bir saatte çete Münzhof'ta buluşuyor. Son taler, bira ve sigarayla değiş tokuş ediliyor. Tam o sırada Ludwig, Heinz'ın eksik olduğunu fark ediyor. Jonny, kaba bir şekilde "Heinz acil servise gitmek zorunda

kaldı," diye karşılık veriyor. Heinz, iki kadının evinde gene caka satmak tutkusuna kapılmıştı. On Schnaps ile başarısız olduğu deneyini, iki kadına bir gösteri yaparak telafi etmek istemişti. Beş kereye ne dersiniz?.. Sarhoş kadınlar, on sekizliğin erkeklik gücünden bağırış çağırışlarla istifade etmişler, çocuğun hırpalanmış vücudundan kan gelene kadar onu şişman uyluklarının çemberinden bırakmamışlardı. Saatler sonra Heinz artık yürüyemez haldeydi. Kollarına girip onu bir acil servise götürmeleri gerekmişti ve çocuk beş saat sonra, hâlâ oradan dönmemişti.

Para bulma konusunda tam havasında olan Fred'in, en az üç yüz mark kazanabileceklerini düşündüğü yeni bir fikri var. Ama bu planını gerçekleştirebilmek için üç-dört yardımcı gerek. Fred'in fahişelik yaptığı zamanlardan kalma eski, sadık bir aşkı var. Bu mal mülk sahibi tereyağı tüccarı, hele de dört veya daha fazla kişiyle gözü korkutulursa, rahatlıkla birkaç yüz mark hafifletilebilir. Fred kendisine yardımcı olarak Jonny'yi, Konrad'ı, Hans'ı ve Erwin'i seçiyor. Sonra telefon etmeye gidiyor. Geri geldiğinde, adamı saat sekizde Tiergarten'a çağırdığını anlatıyor. Yardım edeceklerin görevi, onları utanç verici bir durumda basmak. Sonra bu kişiler, sanki çok öfkelenmiş gibi yapıp onları polis çağırmakla tehdit edecekler. Arkasından da Fred, korkudan kendinden geçmiş gibi, tüccarın bu insanlara sus payı vermesini rica edecek. Bu sus payının miktarı da üç yüz mark olacak. Fred: "Tamamen tehlikesiz bir plan. Evli ve de çocukları olduğu için kendini korumak isteyecek, gayet temiz iş," diyerek konuşmasını bitiriyor.

Heinz, çok yavaş, adım adım ilerleyerek, meyhaneye giriyor. Gözlerinden ıstırap ve arkadaşlarının alayından duy-

duğu korku okunuyor. Fred hemen başlıyor: "Eee, harem ağası!" Ama Jonny bunu kısa ve kesin bir dille engelliyor. Heinz, acildeki doktorun onu hastanede tutmak istediğini anlatıyor. Ancak Heinz itiraz edince ve evde çok iyi bakılacağını söyleyince, sonunda doktor gitmesine izin vermiş. Fred gitmek için sabırsızlanıyor ve işi garantiye almak için Georg'la Walter'i de dört kişilik gruba eklemeye karar veriyor. Ludwig ve Heinz saat on birde Schmidt'te onlarla buluşacaklar.

Heinz, yorgunluktan ve ağrıdan zor ayakta durabildiği için, Ludwig'in şimdiden bir misafirhaneye gitme önerisini minnettarlıkla kabul ediyor. Hepsi ceplerindeki paraları birleştiriyorlar. Para, Heinz'ın gecelemesi için ancak yetiyor.

Ludwig tutuklanıyor. —
"Sizin aslında
kaç isminiz var?"

5

Ludwig, Stettiner Tren İstasyonu'ndaki bir Aschinger şubesinin camekânındaki dev gibi sosislerden en azından birine sahip olmayı hayal ediyor. "Buradan bir tane eksilse nasıl olsa fark etmezler..." Bir delikanlı Ludwig'in yanına gelip duruyor. Ondan birkaç yaş büyük gibi, o da düzgün giyinmiş. Ludwig'i gözlüyor, camekândaki yiyecekleri inceliyor, gene Ludwig'e bakıyor. Sonra: "Miden kazınıyor, değil mi?.. Bir ellilik kazanmak ister misin?" Ludwig, "Bir ellilik mi? Nasıl yani?" diye soruyor. Delikanlı, Stettiner Tren İstasyonu'nun emanet bürosuna ait bir bagaj kuponu gösteriyor. Ludwig acaba o çantayı depodan almak ister mi? Arkadaşı her an otobüsle gelebilirmiş, bu kuponun sahibi elbette kendisi, ama işte arkadaşı her an gelebilir diye otobüs durağını terk edemiyormuş. İyi. Ludwig kuponu ve bir markı alıyor. Ücreti bu paradan ödedikten sonra üstü ona ait. Ludwig, istasyona giden kısa yolda, bu parayla alacağı domuz yağlı bezelye çorbasını ve yanına bedava verilen en az altı adet ekmeği düşünüyor. Veya yirmi beş fenike bir çift Wiener sosisi ve arta kalan parayla da sigara... Kendi kendine, hatta bu daha iyi, diyor ve memura kuponu uzatıyor: "Bir bavul." Memur bavulsuz geri geliyor. "Bir saniye bekleyin," diyor ve tekrar kayboluyor.

Bir-iki dakika geçiyor, memur tekrar ortaya çıkıyor ve Ludwig'i işaret ediyor. Arkasından birisi Ludwig'in koluna dokunuyor: "Lütfen benimle gelin." İstasyon nöbetçilerinden bir polis memuru. Bankodaki memur da görevini bir arkadaşına devredip o da onlarla beraber nöbetçi odasına geliyor. Görevli polis memuru önce bagaj memurunu dinliyor. Bagaj memur açıklıyor: "Bu genç adamın verdiği bagaj kuponu bu sabah itibarı ile kayıp olarak bildirilmişti. Kay-

beden kişinin ifadesine göre, kuponun içinde bulunduğu cüzdan, bir yankesici tarafından tramvayda çalınmış."

Ludwig korkuyla: "Ben değilim... tanımadığım biri, Aschinger'in önünde..." Protokolü yazan polis memuru araya giriyor: "Tamam tamam, herkes sırayla konuşsun. Evet, yanınızda bir kimlik var mı, pasaport veya kayıt belgesi?" Ludwig: "Hayır, yanımda yok," diyor. "O zaman, isminiz?" Ludwig susuyor. Acaba doğru ismini mi vermeli? O zaman onu tekrar sosyal yardım kurumuna gönderirler. Olmaz, saf saf, belki polisteki arananlar listesinde olmayan uydurma bir isim verse onu serbest bırakırlar diye düşünüyor. Hızla: "Erich Müller," diyor. Memur yazıyor. Sonra da Ludwig kafadan attığı bir doğum tarihi ve kimlik bilgileri veriyor. Memur soruyor: "Ev?" "Evsizim, daha dün iş aramak için Berlin'e geldim." "Peki belgeleriniz nerede?" "Kayıp... yolda kayboldular." Memur sakin sakin protokolü yazıyor. "Haydi, şimdi anlatın bakalım nasıl oldu." Sonunda Ludwig anlatmaya başlayabiliyor. Öyle bir çaba ile açıklıyor ki, memurun Ludwig'in talebine razı olmaktan başka çaresi kalmıyor. Tehlikeli bagaj kuponunun olayla bağlantısı olmayan biri tarafından getirilmesi numarası çok eski bir numara olduğu için, onu bir memur refakatinde, madrabazı tespit etmek üzere Aschinger durağına gönderiyor.

Belki de hâlâ orada beklemekte olan madrabazı ürkütmemek için, Ludwig ve bir sivil memur, Ludwig'in delikanlı ile konuştuğu yere, etrafından dolaşarak yaklaşıyorlar. Ludwig gözlerini iyice açıp etrafa bakıyor, ancak işi veren madrabaza azıcık bile benzeyen kimse yok. Memur alaylı bir şekilde sırıtıyor. Bunu biliyordu, gene büyük bilinmeyen kişi. Şu gençlerin aklına başka bir bahane gelse! Nöbetçi odasında

protokol yapılıyor. "Bu kuponu yabancı biri adına büroya getirme ifadenizde ısrarlı mısınız?" "Evet." "Bu gece burada kalıyorsunuz, yarın erkenden emniyet müdürlüğüne gidiyorsunuz," diyen memur, Ludwig'i nezarethaneye itiyor.

Ludwig'in kafasında düşünceler karmakarışık. Acaba isminin Müler olmadığını ve sosyal yardım kurumundan kaçtığını söylemeli mi? O zaman ona hepten inanmazlar. O zaman kesin onun hırsız olduğunu düşünürler. Ama polis onun yanlış isim verdiğini nasıl olsa anlayacak.

Tahta bir bank üzerinde, horlayan sarhoşlar, yakalanmış sokak kızları ve içeri atılmış suçlular eşliğinde sonu gelmeyen bir gece. İçeri yeni birisi atıldığında, yarı uyku yarı uyanıklık arasındaki gidip gelme. Sonunda, sabahın ilk ışıkları ile nezarettekiler polis eşliğinde dışarı çıkartılıyor. Sonra, doğru bu ayaktakımını nezarethanelerden toplayan yeşil tutuklu arabasına. Ludwig içeri itildiğinde araba çoktan dolup taşmış. Üzerinde utanmadan sigara arayan iki sarhoş kadının arasında dikiliyor. Araba sarsılarak gidiyor. Emniyet müdürlüğüne. Araba geniş avluda mükemmel bir dönüş yapıp bodrum kata giden merdivenin hemen önünde duruyor. Yük, gene polislerin gözetiminde, cinsiyete göre ayrılarak, büyük bir toplu hücreye götürülüyor.

Saatler geçiyor. Pişkinler çoktan durumu kabullenmişler, değişik hapishanelerdeki tecrübelerini birbirlerine anlatıyorlar. Peşin hükümler de veriliyor. "Sen ne yaptın?" sorusuna erkek fahişe "Pezevengin cüzdanını çektim," diyor. "Sabıkalı mısın?" "Hayır." "Haydi bakalım, şartlı tahliye ile iki-üç ay," diyor peşin hükümcü. Bir gardiyan gelip birkaç tutukluyu çağırıyor. Çağırılanlar arasında Erich Müller de var; sorgu hâkimine gidiliyor.

Soğuk, çıplak bir resmi daire odası. Yazı masasında, aceleci ve gözlüklerinin camı parlayan sorgu hâkimi. Uzakta protokolü yazan genç ve hoş bir stenodaktilo; havadaki hafif pudra ve güzel sabun kokusu Ludwig'e doğru geliyor. Hâkim: "Belgeleri olmayan ve kendini Erich Müller olarak tanıtan genç siz misiniz?" diye başlıyor. "Doğum tarihi... son ikamet adresi... doğru mu?" Ludwig "Evet" derken, makineye çabucak ve ucu ucuna yeni bir kâğıt koyan stenodaktilocu kızın beyaz parmak uçlarına bakıyor. "Detaylıca anlatın, bagaj kuponu ile ilgili hikâye nasıldı?" Hâkim masanın yanında bacaklarını açmış, görünüşte dikkatli bir şekilde dinlerken "Erich Müller" anlatıyor.

Ludwig gerçeği tam olarak yansıtan açıklamasını bitiriyor. Odada sessizlik var. Caddeden, Alexander Meydanı'nın gürültüsü çınlıyor. Stenodaktilocu kız sağ elinin işaretparmağının tırnağında küçük bir hata fark ediyor ve parasını daha dikkatli çalışan bir manikürcüye harcamaya karar veriyor. Hâkim hâlâ susuyor ve metal bir cetveli yarım daire halinde büküyor. Sonra, aniden ve sert bir şekilde Ludwig'e soruyor: "Yani, hâlâ isminizin Erich Meyer olduğunda ısrarcısınız, öyle mi?" Ludwig alçak sesle "Evet," diyor. Kısa bir ara. "İşte şimdi sizi yakaladık!" Hâkim zafer kazanmış edasıyla oturuyor. Ludwig ve hatta stenodaktilocu kız, soran gözlerle ona bakıyorlar. "Protokolde Erich Müller olduğunuzu söylediniz. Biraz önce ben size isminizin Erich Meyer olduğunda ısrarcısınız, öyle mi, diye sordum. Onu da onayladınız. Sizin aslında kaç tane isminiz var?" Hâkim arkasına yaslanıyor. Ludwig'in kanı başına o kadar hızlı hücum ediyor ki, gözleri kararıyor. Stenodaktilocu kız aptal aptal sırıtıyor. Şimdi o da şefinin yaptığı numarayı anlıyor.

"Sizi uyarmak isterim ki, kimlik bilgilerini yanlış beyan etmek çok ağır şekilde cezalandırılır. Şimdi bu durumda hakikati söylemek ister misiniz?" Ludwig tırnaklarını oturduğu iskemlenin tahtasına geçiriyor, hâkimin sesi çok uzaktan geliyor. "Bir... bir yudum su alabilir miyim?" Stenodaktilocu kız suyu getiriyor. Hâkim sabırla bekliyor. Ektiğini biçeceğini biliyor. "Benim adım Ludwig N... ve ben H...'deki sosyal yardım kurumundan kaçtım." Hâkim arananlar listesini alıyor ve inceliyor. "Bu doğru olabilir. H...'den ne zaman kaçtınız?" Ludwig tarihi söylüyor. Tarih, arananlar listesindeki bilgilerle tıpatıp uyuyor. Hâkim şimdi Ludwig'in doğruyu söylediğine ikna oluyor. Ludwig bagaj kuponu ile ilgili ifadesini değiştirmediği için sorgu bitiriliyor. Islahevi öğrencisi Ludwig N.'nin dosyası H...'den talep edilecek. Bundan sonrası savcının işi. Kırmızı bir form doldurulуyor. Kader formu. Tutuklama emri! Bir çıngırak çalınıyor: Götürün.

Bir polis memuru Ludwig'i hapishanenin kalem odasına götürüyor. Kalemden yarım adam boyu yükseklikte bir duvarla ayrılmış koyun ahırı gibi bir odada bekleyecek. Kalem memuru soruyor: "Üstünüzde para veya değerli eşya var mı?" Ludwig ona madrabazdan aldığı bir markı veriyor. Sonra hapishaneye götürülüyor. Önünde sonsuz bir koridor, sağlı sollu hepsi birbirinin aynı, yan yana hücreler. Kahverengi demir kapının yanında kahverengi demir kapı. Sadece tutukluların numaraları ile aynı olan kapı numaraları değişik. Suçlu kabul hücresinde Ludwig'e ceplerindekileri boşalttırıyorlar. Her şeyi alınıyor. Sonra tek kişilik hücre onu içeri çekiyor ve kendi başına kalıyor. Mavi-beyaz çizgili bir kılıfı olan taş gibi sert, parça parça olmuş bir kamp yata-

ğı ve iki yün battaniye. Bir tabure, yemek kâsesini koymak için bir duvar rafı, bir bardak ve bir sürahi. Köşede pis kokulu bir klozet. Bir masaya odada yer yok.

Dışarıda, koridorda, gardiyanın ayakkabılarının çivileri taş zeminin üzerinde tıkırdıyor. Kapıdaki gözetleme deliğinden bir göz bakıyor ve onu her durumda, tuvalette de, özgürlük ve kız rüyaları görürken de gözetliyor. Ludwig'in hücre kapısında bir çıngırtı oluyor. Büyük bir anahtarın kilide sokulma sesi Ludwig'i elektrik verilmiş gibi sarsıyor. "Dışarı çıkın." Onu araştırma servisine götürecek olan sivil bir memura devrediliyor.

Kötü inşa edilmiş dev gibi binanın sonu görülemeyen koridorlarından ve köşelerinden geç, merdivenlerinden bir yukarı çık, bir aşağı in. Girişte büyük, aydınlık bir oda. Banliyö trenleri dışarıdan hızla geçiyor. "İçeri gelin." Ludwig'i geniş gözlü telden yapılmış bir kafese sokuyorlar. Ludwig, sızlanan küçük bir kızın yanına oturuyor. Neredeyse bir çocuk. Bu ağlayan kız ne suç işlemiş olabilir ki? Gene de, sanki tehlikeli bir caniymiş gibi, boyu ölçülecek, parmak izi alınacak, şapkalı ve şapkasız, paltolu ve paltosuz olarak önden ve yandan fotoğrafı çekilecek. Sırada Ludwig var. Ellerini yıkamalı. "Yoksa parmaklarındaki yağdan dolayı parmak izi belirgin çıkmaz," diye açıklama yapıyor memur. Ludwig'in sağ elini alıyor ve parmak uçlarını yavaşça, öncesinde baskı mürekkebi ile boyanmış levhaya bastırıyor. Sonra her bir parmağı teker teker alıp, kimlik bilgilerini toplamak üzere hazırlanmış kâğıdın belirlenmiş bölümüne bastırıyor. Aynı işlem sol el ile de yapılıyor. On parmağın hepsinin ve ayrıca her elin izleri sonsuza kadar kayıt altına alınıyor. Şimdi fotoğraf çekimine. Duvarları beyaz bir oda. Ludwig dört köşe

bir podyumun üzerine oturmalı. Fotoğrafı çekilecek suçlunun pozisyonunu tam olarak belirleyip mum gibi dimdik oturmasını sağlamak için sırtının arkasından ve yan taraflardan referans çubukları yukarı doğru uzanıyor. Flaş patlıyor. Yandan fotoğrafı çekiliyor. Memur bir kolu çekiyor. Ludwig kımıldamadığı halde şimdi yüzü karşıya bakacak şekilde oturuyor. Aynı işlem tekrar kasketle yapılıyor ve Ludwig hücresine geri götürülüyor.

Franz, berduşluk
tutkunu. —
Köln-Berlin hızlı
treni altında. —
B. A. T. G. 2
ısıtmadı.

Willi Kludas üzerinde hissettiği korkunç bir basınçla uyanıyor. Üstünde nefes almasını hemen hemen imkânsız kılan ağır bir cisim var. Aniden uyanıp gözlerini açıyor. Bir şey görmüyor, hiçbir şey. Altında tekerleklerin yeknesak sesi: rattatata... rattatata. Willi yavaş yavaş kendine gelirken nerede olduğunu hatırlıyor. Evet, kaçtı, bir dekovil vagonuna tırmandı ve ambalaj yünü balyalarının arasına yattı. Şimdi üzerinde olan da kaymış bir ambalaj yünü balyası. Balyayı kaldıramıyor. Zahmetli bir şekilde, ezilip kıvrılarak karnının üzerine doğru dönüp yavaş yavaş balyanın altından çıkıyor. Dekovil vagonunun arka kenarındaki ağır örtüyü çözdüğünde, sonunda gece olduğunu görüyor. Tren sallana sallana, yavaş yavaş ilerliyor.

Willi, kendi vagonunun arkasındaki vagonun frenci kabininde aniden, hareket eden ve kızaran bir kıvılcım ışığı görüyor. Sigara içen bir demiryolu işçisi? Veya Willi gibi kaçak bir yolcu? Çabucak örtüyü kapatıp tekrar balyaların arasına giriyor. En sıcak yer gene de orası. Hâlâ bir sigarası ve iki ezilmiş sandviçi var. Ama içecek bir şeyi yok. Şimdilik dikkatli bir şekilde sigarayı içiyor. Onunla ambalaj yününe yaklaşmamak gerek. Acaba tren nereye gidiyor? Önünden geçen manzara ona hiçbir şey ifade etmiyor. Ve ne kadar zamandır gidiyorlar? Önde lokomotifin düdüğü çalıyor, bir kez daha, bir kez daha. Sonra frenler gıcırdıyor. Hatbaşı istasyonu değil. Willi belki de istasyon ismini görebilir diye, tekrar dışarı doğru kıvrılıyor. Tren boş arazide duruyor.

Willi, dikkatlice, parmak kadar aralıktan frenci kabinini gözetliyor. Kabinin kapısı açılıyor, şapkasız bir baş her tarafı kolaçan ediyor. Tren personelinden kimse gözükmüyor. Adam kabinden aşağıya iniyor, tekrar etrafı kolaçan ediyor,

ısınmak için kolları ile vücudunu sarıyor. Willi adamı tanıyabilmek için dikkatlice zifiri karanlığa bakıyor. Yavaş yavaş adamın sakalını, ceketini ve spor golf pantolonunu ayırt ediyor. Demiryolcu üniforması değil. Adama seslenmeli mi? Belki o nerede olduklarını söyleyebilir. Ani bir kararla örtüyü kaldırıyor ve yavaşça sesleniyor: "Arkadaşım... arkadaşım, buradayım!" Adam kasılıyor, kaçmak için hamle ediyor. Willi tekrar sesleniyor ve yarı beline kadar çıkıyor. Adamdaki kasılma azalıyor, dekovil vagonuna yaklaşıyor. Willi adamı davet edercesine, örtüyü açıyor ve esnek bir sıçrayışla adam yukarı çıkıyor. Örtüyü tekrar sabitledikten sonra, çember sakallı adam bir cep lambası çıkarıp Willi'nin yüzüne tutuyor. Sonuç onu tatmin etmiş gibi duruyor. "İşçi misin?" diye soruyor. "Hayır, Berlin'e gitmek istiyorum" diye bilgi veriyor Willi. Yabancı kahkahayı koyuveriyor: "Berlin'e mi. Hava aydınlandığında Köln'de olacağız!"

Bu haber Willi'nin suratına bir tokat gibi çarpıyor. Köln mü? Köln'de ne yapacak, orada kimseyi tanımıyor ki! Demek ki tam ters yönde gitmiş. O zaman, hazır tren dururken inmeli mi? Hayır, bu anlamsız. "Mutlaka Berlin'e mi gitmen gerekiyor?" diye soruyor yabancı. "Evet, sadece Berlin'de bana yardım edebilecek arkadaşım var," diye cevap veriyor Willi. "Aslında bedava ve hızlı bir şekilde Berlin'e gitmek için bir yol var. Ama çok tehlikeli, sevgili dostum. Şimdiye kadar bir sürüsü rayların üzerine düşüp kıyma gibi ezildiler," diye anlatıyor serkeş yabancı. Willi bunun ne olduğunu soruyor. Her şeyi yapmaya hazır olduğunu bildiriyor. Burada, Rheinland'da ya açlıktan geberecek ya da polise teslim olacak. Oysa Berlin'i biliyor. Orada her şey daha kolay. Çabuk, çok çabuk Berlin'e varmalı. Bir yük treni ile yol

bir hafta veya daha fazla sürebilir. Yabancı el fenerini tekrar Willi'nin yüzüne tutuyor. "Bir saniye bekle, fren kabininden sırt çantamı alayım."

Geri geldiği anda, lokomotifin düdüğü çalıyor. Tren hareket ediyor. Willi ve yabancı, daha fazla yer açmak için, beraberce balyaları kenarlara çekiyorlar. Yabancı kendini Franz olarak tanıtıyor. Çember sakalına rağmen daha otuz yaşında. Berduşluk tutkunu Franz'ın canı tekrar memleketine, Köln'e gitmek istiyor. Gerçi sonraki haftalarda Berlin'e de gelmesi mümkün. Bunu bugün nereden bilebilir! Willi açık sözlü bir şekilde, sosyal yardım kurumundan kaçtığını anlatıyor. Franz karanlıkta bir işle meşgul. El lambası kısa bir an yandığında, Willi, Franz'ın kasketinin içinde, hemen o sırada zifiri karanlıkta sarmış olduğu bir yığın sigara görüyor. Lanet olsun, amma becerikli! Derken, her ikisi de bir yandan sigara içerlerken, Franz, Willi'nin hızlı bir şekilde Berlin'e gidebilmesi için planını anlatıyor. Söyleyeceğinin etkili olması için önce kısa bir an sustuktan sonra aniden, "Hızlı tren ile..." diyor. "Herifçioğluna bak ya!" diye ağzından kaçırıyor Willi, hayal kırıklığı içerisinde. "Hayır oğlum, hayır, ben ciddiyim, hızlı trenle!" diye üsteliyor Franz. "Ama ya kondüktör!" diye atılıyor Willi. Franz keyifle gülerek, "Oraya kondüktör gelemez," diyor. "Onlar sadece trenin içinde dolaşır. Ama sen trenin altında olacaksın!" Willi hareketsiz. Hızlı trenin altında, tren doksan kilometre hızla giderken? Söz konusu bile olamaz! Vagonun altında insan nerede durur ki? O hızda giderken nereye tutunur?

Franz şimdi detaylı bir şekilde anlatıyor. Trenin kalkışında çok önce, tren daha yan hatta beklerken, kaçak yolcu, vagonun altına girmeli ve dingillerin üzerine oturmalı. Bu-

rada, yerden yarım metre yüksekte dayanmak gerek. Uyuya kalmak kesin ölüm demek. Ama trenin hızıyla fırlayan yumruk büyüklüğündeki taş kırıkları da öldürücü olabilir. Ayrıca soğuktan ve hareketsizlikten tutulmuş kollar ve bacaklar da vücudu dingiller üzerinde tutamayabilir... Franz'ın tasvir ettiği tehlikeli teşebbüsün riskleri çok sevindirici değil. Bu alternatifi, o da sadece son çare olarak kullandığını kabul ediyor. Onun hızlı tren altındaki en korkunç yolculuğu Varşova'dan Berlin'e yaptığıymış. Varşova'dan Berlin'e bir hızlı trenin altında! "Bir yük vagonuna atlamak pısırıklar için kesinlikle daha az tehlikeli," diye kapatıyor konuyu Franz. Willi "Ben bu riski alıyorum," diye karar veriyor. Sesi çok kahramanca çıkmıyor, ama bu bir karar ve Willi bu kararı uygulayacak. Franz, Willi'yi, tanımadığı Köln'de doğru trenin altına götüreceğini ve bu girişim için gerekli olan teçhizatı hazırlamada yardımcı olacağını söylüyor. Franz sohbeti daha fazla uzatmıyor, zaten Willi'nin kafası, önündeki bu tehlikeli teşebbüsle yeterince meşgul. Tren yeknesak sesini çıkarıyor: rattatata... rattattata... rattatata...

Örtünün aralıklarından gün ışığı içeri sızarken, hafif uykularından uyanıyorlar. Franz nerede olduklarını anlamak için kendini dışarı doğru itiştiriyor. "Oğlum, zamanı geldi. Tren yavaşlamaya başladığında atlamalıyız. Ee ne diyorsun Köln-Berlin yolculuğuna?" diyerek Franz tekrar konuya dönüyor. "Kararım karar," diye cevap veriyor Willi. Tren düdüğü çalıp yavaşlamaya başlıyor. Küçük bir ormanın içinden geçiyorlar. Köln henüz gözükmüyor. Franz, trenden nasıl atlaması gerektiği konusunda Willi'yi bilgilendiriyor. Frencinin görmemesi için atlar atlamaz yere yatmalı. Tren daha da yavaş gidiyor. Önce Franz atlıyor ve hemen yere

yatıyor. Arkasından Willi. Ama onun kendisini yere atması gerekmiyor. Kendi hızıyla hem de sert bir şekilde yere düşüyor. Arazinin ortasından geçip kısa zaman sonra yola çıkıyorlar. Bir saat kadar sonra Köln tramvay hattının bir banliyö durağına ulaşıyorlar ve kısa süre sonra Köln'deler.

Ne Köln ne de Rhein Willi'nin ilgisini çekiyor. O Berlin'e gitmek istiyor. Ama Franz memleketine geldiği için sevinçli. Franz, Willi'nin cebinde elli fenik bile olmadığını bilmesine rağmen, onu alıp her zaman kaldığı misafirhaneye götürüyor. Berduşlar arasında dostluk çok doğal bir yükümlülük. Misafirhanede onlara iki kamp yataklı küçük bir oda veriyorlar. Lokantada da koca bir kâse içinde domuz etli fasulye çorbası onları bekliyor. Willi tekrar itiraz ediyor. Franz "Ye," deyip eti bölüştürüyor. Karınları doyduktan sonra Franz tekrar Willi'nin yolculuğuyla ilgili konuşmaya başlıyor. "Önce dinlenmen lazım. Yoksa ilk saatten sonra tekerleklerin altına uçarsın." Franz'ın tavsiyesi üzerine, Willi ertesi akşam yola çıkmaya karar veriyor. Sonra da yorgunluklarını atmak için uyumaya gidiyorlar.

Willi, ertesi gün öğlene kadar deliksiz uyuyor. Akşam yola çıkmak istiyor. Yemekten sonra yol hazırlıklarını yapmak üzere tekrar odalarına dönüyorlar. Hemen hemen beş saat sonra dingilin üzerinde olmalı. Franz, ele geçirdiği ince bir yün battaniyeyi kesiyor. Willi hazırlıkları şaşkınlıkla seyrediyor. Franz neden öyle uzun uzun tozluklar kesiyor? Peki ya diktiği torba? Franz torbayı Willi'nin başından geçirip göz yerlerini işaretliyor. Torbayı çıkarıp iki göz deliği kesiyor. Altına da iki bağcık dikiliyor. Sonunda Franz izah ediyor: "Bu torbayı yolculuk sırasında başına geçireceksin. Öncelikle ısıtır. İkincisi de, onu takmazsan, Berlin'e vardı-

ğında yüzünde santimetre kalınlığında yağ ve kir tabakası olur ve bu da seni ele verir." Willi, iki kalın parmaksız eldivenin maksadını anlıyor. Ama o bir sürü kumaş şerit de ne için? Franz izah etmeye devam ediyor; aynı yüzü gibi, giysileri de tamamen kirlenecekmiş. Bu nedenle anorağını ve pantolonunu tersyüz edip giymeli. Berlin'de temiz ve doğru tarafını tekrar dışa çevirecek ve dikkat çekmeyecek.

Kumaş şeritlerle giysilerin altından bacaklar, baldırlar ve hatta gövde sarılacak. Soğuktan dolayı, oğlum! Soğuk çarpı doksan kilometre hız! İnce bir içlikle anında tahta gibi olursun, kol ve bacakların hissizleşir ve trenin tekerlekleri seni doğrar. Willi itaatkâr bir şekilde üstünü çıkarıyor ve kumaş şeritlerinin vücuduna sarılmasına izin veriyor. Kan dolaşımı olabilsin diye çok sıkı değil, ama üzerinden kayabilecek kadar da gevşek değil. Pantolon ters yüz edilip giyildikten sonra, üstüne yelek, ceket ve tersyüz edilmiş anorak. Anorak ceketin üzerine sıkı sıkı oturuyor. Willi, bekleme istasyonuna doğru yola çıkmadan önce birkaç Schnaps'ı mideye indiriyor. Bu cesareti ve kanı hareket halinde tutmalı.

Köln-Berlin seferini yapmak üzere hazır bekleyen trene görünmeden yaklaşabilmek, sadece bölge tam olarak biliniyorsa mümkün. Raylara çıkmadıkları müddetçe kış akşamının karanlığı onları saklıyor. Ama sonra, her milimetre gölgeyi kullanmak için yerde sürünmek, kaymak, zıplamak gerekecek. Tanrı'ya şükür ki bunu başarıyorlar. Arka vagonlara doğru yerde sürünüyorlar. Fazla arkaya da gitmemek gerek, çünkü arka, çok savruluyor. Ama çok öne de değil, çünkü lokomotiften gelen kor halindeki kül yağmuru, vagonun altında savunmasız halde tortop olmuş insanın üzerine yağar. Franz, ikinci sınıftaki bir vagonun önünde du-

ruyor. Hiç yoktan iyidir, diye düşünüyor Willi. İyice yakına kadar süründükten sonra, Franz geniş dingile nasıl çömelmesi gerektiğini gösteriyor. Sonra cebinden iki kısa kayış çıkarıp, bunları vagonun altındaki mafsallara bağlıyor. Böylece Willi'nin tutunmak için iki tutamağı oluyor. Franz bir daha gösteriyor ve Willi uyguluyor. Şimdi, tren dururken her şey çocuk oyuncağı gibi geliyor. Franz tembih etmeye devam ediyor: Berlin'de, hatbaşı istasyonu olmayan bir banliyö durağında mümkün olduğu kadar çabuk tüymek gerek. Hiçbir şart altında bir istasyonun içinden geçmemek gerek, bu çok tehlikeli. Öyle bir durumda, tren yolcularını boşaltıp park raylarına çekilene kadar beklemeli. "Pekâlâ, sana bol şanslar oğlum!" Willi yerine çömeliyor, arkadaşının elini sertçe sıkıyor. Franz sessizce ortadan kayboluyor.

Uzun süre trenin yakın zamanda kalkacağına dair bir hareket olmuyor. Derken, kocaman bir hızlı tren lokomotifi yandan geçip trenin önüne doğru manevra yapıyor. Willi bunu, vagonların birbirine değmesinden dolayı oluşan sarsıntıdan anlıyor. Derken tren personeli geçiyor. Sonra da tren ağır ağır hareket ediyor. İstasyon yakın. Willi Klaudas, seslenmelerden ve koşuşturmalardan, istasyon binasına girdiklerini anlıyor. Bir şeyler görmek için başını dingilin üzerine yatırıp yandan yukarı doğru bakması gerekiyor. Önünden geçerek onun bulunduğu vagona binen ayaklar ve bacaklar.

Kulağına bir dizi kısa ve metalik çekiç sesi geliyor. Willi, dingilin öbür kenarına doğru yapışıyor. Bir tren personeli, tekerleklere vurup çıkan sesten, yüksek hızda bir felakete yol açmaması için, olası arızaları tespit etmeye çalışıyor. Aniden Willi'nin içinden hafif bir arzu yükseliyor. Seni şimdi yaka-

larlarsa, bir saat içinde herhangi bir hapishane kerevetinde yatıyor olursun. Çok çekici değil, ama... bir saat içinde, eğer seni şimdi yakalamazlarsa, parçalanmış bir et yığını da olabilirsin. Vücudundan buz gibi bir ürperti geçiyor. Korkusunu dizginlemek için, titreyen ellerini sıkıca soğuk demire bastırmak zorunda kalıyor. Ondan bir metre uzakta insanlar rahatça sohbet ediyor, bir amcaya veya teyzeye selamlar gönderiyorlar. Sıcak ve yumuşak bir kadın sesi, sevgilisine, açık kompartıman penceresinden gelen rüzgâra maruz kalmamasını tembih ediyor. Willi, bir kadın ayakkabısını ve bir kadın bacağının ince başlangıcını görüyor. Of, Of, şu kadın, herifin birinin neredeyse eteğinin altını görebildiğini bilseydi... Gülmeye başlıyor ve korkusunu unutuyor. Neredeyse biraz sabırsızlanıyor. Bir an önce tren kalksın, artık hızlanalım! Burası sıkıcı olmaya başladı.

"Herkes binsin!.. Herkes binsin, lütfen!.." Tren personeli bir vagondan diğerine koşup kapıları kapatıyor. İpek çoraplı bacaklar son bir veda öpücüğü almak üzere parmak ucuna kalkıyorlar. Willi son pozisyonunu alıyor. Yarın erkenden Berlin'desin Willi. Başka yolu yok. Tren yumuşak bir şekilde hareket ediyor. Yavaşça istasyon binasından dışarı süzülüyor. Şimdi birçok makas geliyor. Her seferinde bir darbe hissediliyor. Tren hâlâ yavaş gidiyor, ama Willi trenin, banliyöleri arkasında bırakır bırakmaz hızlanacağını fark ediyor. Bir sürü viraja rağmen Willi bir sigara yakmayı başarıyor. Boğazına kadar düğmeli anorağını siper ederek sigarayı yakana kadar yarım kutu kibrit harcaması gerekiyor. Artık hızlandı! İşte başlıyor! Tekerleklerin ışıldayan jantları parlıyor... sonra artık jantlar seçilemiyor, sadece hızlı bir şekilde dönen disk-

ler görülüyor. Ah! Ufak bir taş yukarı doğru fırladı. Şimdi artık Franz'ın yaptığı torbayı kafaya geçirme zamanı.

Trenin şimdi önü açık ve hızla gidiyor. Willi, beşikte sallanır gibi sadece çok hafif sarsıntılar hissediyor. Elleri sallanan tutacaklarda, bacakları sıkı bir şekilde dingile yapışmış. Willi, daha da acıtıcı olan soğuğu ve bıçak gibi keskin esen rüzgârı gitgide daha fazla hissetmeye başlıyor. Başını koruyan torbanın göz deliklerinden içeri kalın bir toz giriyor. Göz delikleri arkaya gelsin diye torbayı çeviriyor. Willi şimdi kör olmuş durumda. Zaten neden görmesi gerekiyor ki? Nasıl tutunması gerektiğini zaten hisleri ona söylüyor. Zaten başka da bir şey yapamıyor. Sakince orada oturacak, bekleyecek, bekleyecek, bekleyecek. Devamlı kendi kendine tekrarlayacak, sabah erkenden Berlin'desin. Devamlı kendine bir şey söyleyecek, herhangi bir şey. Birden on bine kadar say. Veya bir şiir oku. Sadece, yeter ki uyuma, yoksa bir sonraki dakikada her şey biter. Vücudun hafif sağa veya sola meyletmesi bile yeter: Biter!

Buz gibi soğuk, kıyafetinin derinlerine, vücuduna sarılı kumaş parçalarının altına kadar işliyor. Hareketsiz oturan vücudu esnekliğini kaybediyor, hissizmiş gibi katılaşıyor. Willi, kayışları tutan ellerinin kasıldığını artık hissetmiyor, parmaklarını artık oynatamıyor. Dingilin üzerinde oturduğunu bile artık hissetmiyor. Hissettiği sadece, vücudunun sanki bir toptan müthiş bir hızla fırlatılmışçasına hızlandığı. Bazen, bir taş ona isabet ettiğinde, çarpmanın etkisiyle donuk bir ağrı hissediyor, ama bu tam bir acı değil. Artık resmen kendi fiziksel benliğinden, zamandan ve mekândan kopmuş durumda. Ne kadardır yolda acaba? Bir saat mi, yoksa dört saat mi?

Rüzgârın sesinden, trenin hızının azaldığını fark ediyor. Başındaki torbayı biraz kaldırıyor: Işık ve gölgeler önünden geçiyor, sonra tren gürültüyle bir makası geçiyor, büyük bir istasyona giriyor. Willi, bu kısa durma dakikalarını, daracık alanda eklemlerini olabildiğince fazla hareket ettirmek için kullanıyor. Pozisyonunu da değiştiriyor. Vagonun altındaki bir kutuya yaslanarak kendine, eklemlerini yolculuk sırasında da hareket ettirmesine izin veren bir oturma pozisyonu oluşturuyor. Vagonla peron arasındaki yarıktan etrafı gözetliyor. Hiçbir yerde bir isim yok, istasyonun ismi bağırarak da ilan edilmiyor. Onun kısıtlı görme alanında hiçbir yerde bir saat yok. Sadece ona hiçbir şey ifade etmeyen bacaklar görüyor. "Herkes binsin!.." Tren dışarı doğru süzülüyor ve tekrar çabucak, dur durak bilmeyen çılgın bir hıza ulaşıyor.

Ama, Willi Klaudas, bundan daha kötüsünün olamayacağına inanıyorsan... Köln-Berlin trenine bedava binerek devleti bu kadar kolay kandırdığına inanıyorsan... yanılıyorsun! Neden iyi niyetli öğretmeninin üzerine atladın ve üstelik hak ettiğin cezayı almamak için kaçıverdin? Ceza? Kelimenin yankısını duyuyor musun? Evet, ceza! İşte o ceza seni burada, uçarak giden hızlı trenin altında buldu. Burada! Hissiz bir topak olarak katılaşmış vaziyette, daha da soğuk olan bir demire sarılmış durumdasın! Sonunda kalın kafanın direnci kırıldı işte. Gümbürtüye karşı bağır, ağla. Bir metre üzerinde yumuşak yastıklarda oturanlar seni duymazlar bile. İçindeki özgürlük dürtün, bir kızı bir kez olsun bir bina girişinde öpme özlemin, ışıklar içindeki caddelerden özgür bir birey olarak yürüme arzun, artık kimsenin canı istediği gibi tokatlayacağı bir yetim olmama isteğin... İşte ıslahevinin senden kendi beğenisine göre bir insan ya-

ratmak için bastırdığı tüm bu arzularını, sen şimdi, ölümün ensenden bir saniye bile uzaklaşmadığı bir gece pahasına elde etmelisin.

Tren makasların üzerinden sıçrıyor ve isteksizce bir hatbaşı istasyonunun kapalı giriş sinyali önünde duruyor. Bir çocuk kompartıman penceresinden dışarı uzanıp aydınlık ve mutlu bir sabaha bağırıyor: "Anne... neredeyse Berlin'e vardık!" Sessizlikteki çocuk sesi ve "Berlin" kelimesi, Willi Klaudas'ın kalan son gücüyle vagonun altından sürünerek çıkmasını sağlıyor. Traversler arasına yığılıyor. Tren kalkıyor ve biraz sonra gözden kayboluyor. Willi sendeleyerek yerden doğruluyor. Burada uzun zaman kalamaz. Ötede kullanılmayan raylar üzerinde uzun sıralar halinde boş vagonlar duruyor. Oraya gitmeli. Artık dik durarak yürüyemiyor. Taşa tutulmuş bir köpek gibi sürünerek, kayarak, vagonlara doğru hareketleniyor. Yolun üzerinde bir yağmur suyu fıçısı var. Su, kurumuş gırtlak için su! Bir vagonun yanında ayağa kalkmak, kapıyı kenara çekmek, vagonun içine tırmanmak ve sonunda kapıyı tekrar kapatmak için sonsuz gayret gerekiyor. Willi, anında, at nakliyesi için kullanılmış olan ıslak samanın içine çöküyor.

Öğleden sonra geç bir saatte, istasyon arazisinin ışıkları yandığında, Willi Klaudas ıstırap veren bir su ve açlık hissiyle uyanıyor. Korkunç geceyi atlatmış olmanın verdiği farkındalıkla kemiklerinin ağrısının üstesinden geliyor. Vagonun karanlığında soyunuyor. Ona çok iyi hizmet etmiş olan kumaş bandajları üzerinden çıkarıyor, pantolonunun ve anorağının tozunu silkip giysilerini tekrar doğru taraflarından giyiyor. Ayakkabılarını samanla temizliyor. Sonra dikkatle kapıyı açıp dışarısını gözetliyor. Uzaktaki lambaların

belirsiz ışığında, aynada yüzünü inceliyor. Aman Tanrım! Başını koruyan torbaya rağmen yüzü kalın bir toz tabakası ile kaplı. Tekrar dikkatle su fıçısına doğru sürünüyor, kum ve suyla yüzünü ve ellerini temizliyor. Aynadaki görüntüsü ona, temiz görünmediğini, ama insan içine çıktığında, en azından kirden dolayı göze çarpmayacağını söylüyor.

Şimdi kimseye görünmeden istasyon arazisinden çıkması gerek. Manevra alanlarından, konaklama odalarının yanlarından geçerek. Onların birinin gölgesinde bir istasyon memuru dikiliyor olabilir. Willi rayları kayarak ve sürünerek geçiyor, sonra da bir manevra alanından geçmek zorunda. Kırmızı ve yeşil lambacıkların yanıp söndüğü bir odada çalışan iki memuru belirgin şekilde görüyor. Şimdi dik bir şevden yukarı çıkıp dikenli tellerle kaplı bir çitin üzerinden dikkatlice sıçrayarak boş bir yola çıkıyor. Berlin'e giden bir tramvaya ulaşmak için nereden gitmesi gerektiğini yoldan geçen biri ona gösteriyor.

Berlin, Berlin... İsim ona müzik gibi geliyor. Sanki Berlin'de, kurulmuş bir sofra ve yumuşak bir yatak Willi Klaudas'ı bekliyormuş gibi. Hâlâ iki sigarası ve kırk beş feniki var. Bir sigara yakıyor. İlk derin nefesten sonra zevkten inliyor. Ah, sigara ne güzel şey. Bir an önce tramvaya ulaşmak için neredeyse koşmak istiyor. Ama ağrıyan kemikleri her yeni kötü muameleye azimle karşı koyuyorlar. O zaman yürümeye devam.

Saat yedi buçuğa doğru Willi, Müller Caddesi'nde tramvaydan iniyor. Bir okul arkadaşına gitmek istiyor. Belki onun annesi Willi'nin bir gece orada kalmasına izin verir. Willi üç seneden beri Berlin'e gelmemiş. İnşallah Otto Pageis hâlâ Müller Caddesi'nde yaşıyordur. Numarası neydi?

Burada, buradaki binada olmalı. İşte öğrenciyken, ezilmiş elma ve armutları otlandıkları sebze kileri de burada. Hani Otto, ikinci avluda, dördüncü kat, orta dairede yaşıyordu? Ama şimdi kapıda *Kowalewski* yazıyor. Willi gene de kapıyı çalıyor. Pasaklı ve karnı burnunda bir kadın açıyor kapıyı. "Pageis... Pageis, evet, onlar burada oturuyorlarmış. Ama gitmişler. Kadın eve o kadar çok erkek getiriyormuş ki, mal sahibi buna tahammül edememiş. Sonra da Otto'yu, oğlanı bir sosyal yardım kurumuna teslim etmişler... evet." "Otto bir yardım kurumda yani... teşekkür ederim, bayan..." Otto Pageis, Willi'nin Berlin'de gidebileceği tek kişiydi. O da şimdi bilmem hangi kurumda ve hayal kuruyor: "Berlin... Berlin..."

Willi, son iki fenikiyle aşağıdaki fırından iki sandviç ekmeği alıyor ve onları kurt gibi acıkmış şekilde yutuyor. Geceyi nerede geçirmeli? Soru, soru olarak kalıyor. Uzun süre etrafta dolaşamayacağını hissediyor. Herkesin meşgul olduğu Müller Caddesi'nin koşuşturmasını fark etmeden sendeleyerek yürümeye devam ediyor. Kuzeydeki Friedrich Caddesi'nin parıltısını algılayamıyor. Yoldan sapıp Spree Nehri boyunca yürüyor. Saat dokuz buçuk oldu. Tiergarten'a mı gitmeli? Bastıracak olan soğuğu şimdiden hissediyor. Ama daha fazla, daha fazla, yürüyemeyecek.

Nehrin Kronprinzen kıyısında üzerinde B. A. T. G. 2 yazan bir kum sandığına rastlıyor. Sandığın yarısı dolu. Willi sandığın içine tırmanıyor ve ağır kapağı üzerine kapatıyor. Son sigarayı içiyor, sonra nemli kumu eşeleyerek içine yerleşiyor. Büyük şehir Berlin, Willi Klaudas'a sefil bir yatak hazırlamış...

80 f. Caddesi.
Bölge X. 2 —
On Altı Kan Kardeş doğum günü
kutluyor.

Kan Kardeşler ile arkadaş olan bir çetenin çetebaşı Ulli'nin doğum günü var. Artık reşit oldu, yirmi bir yaşında. Bu onun için sosyal yardım kurumu ve gençlik bürosu korkusu bitti demek oluyor. Yani büyük ve uzun zamandır hasretle beklenen bir olay ve koskoca bir eğlenceyi hak ediyor. Bu gece kopmalı. Ulli bütün Kan Kardeşler'i eğlenceye davet etmiş. Saat on birden itibaren, on beş dakikada bir, üç Kan Kardeş, Kolonie Caddesi ile 80 f. Caddesi Bölge X. 2'nin köşesinde bekleyecek. Oradan bir delikanlı tarafından alınıp parti salonuna götürülecekler. Polisin dikkatini çekmemek için her seferinde üç kişi. Diğer gençler sıraları gelene kadar Kolonie Caddesi'ndeki bir binanın girişinde bekleyecekler.

Önce Jonny, Konrad ve Erwin gidiyorlar. Saat tam on birde, üzerindeki tabelada 80 f. Caddesi Bölge X. 2 yazan lamba direğinin önündeler. Fakat: Böyle isme ait bir cadde bulunmuyor! Aklı evvelin biri, levhanın gösterdiği yöne doğru dört adım gidecek olursa, bir sokağa ya da caddeye sapacağına, kendini dikenli tellerle kaplı bir çitin üzerinde oturur halde buluyormuş. Bu tabelanın neden ve hangi amaçla konduğu, Berlin Belediyesi Projelendirme Ofisi'nin bir sırrı... Ortalıkta tek bir insan yok. Binalar daha bu bölgeye kadar gelememişler. İşlenmemiş bir arazi, Çingene arabaları; irili ufaklı çardaklar; on yılların verdiği alışkanlıkla ayakta durmaya çalışan çürümüş tahtalar ve çitler. Burası Ulli ve çetesinin memleketi. Tam da sessiz ve iz bırakmadan ortadan kaybolmak için yaratılmış bir semt.

İşte Ulli'nin gönderdiği adam geliyor. Herkes birbirini tanıyor. Tel ve tahta çitin arasından bir yerden bir delik ortaya çıkıyor. Dört delikanlı ağır ağır oradan geçip dipsiz

bir çamurla karşılaşıyorlar. Önde rehber, birbirlerine tutunarak, kaz adımları atarak, karanlığın içinde el yordamıyla yollarını bulmaya çalışıyorlar. Ayakları küçük su birikintilerine giriyor, içi çıkmış şiltelere dolanıyor, atılmış tencere ve molozlara takılıyor. Hiçbir zaman yol olmamış bir yolda bir şey hızlıca koşuyor. Bir kedi, tavşancık veya fare olabilir. Sonunda karanlık bir çardağın önünde duruyorlar. Rehber anahtar deliğinden parolayı fısıldıyor: *Karında gurultu, gırtlakta yangın.* Kapılar açlığa ve susuzluğa açılıyor.

Ani hava cereyanı içerideki yoğun sigara dumanını karıştırıyor. Doğum günü çocuğu Ulli, tebrikleri ve küçük bağışları kabul edip herkesi oturmaya buyur ediyor. Yeni gelen misafirler yavaş yavaş pis sigara kokusuna alışıyorlar. Herhangi bir mobilya göze çarpmıyor. Zaten mobilyaya yer de yok. Çıplak tahta zemin üzerinde birkaç örtü ve patates çuvalları. Doğum günü misafirleri bunların üzerinde oturuyor, çömeliyor ve uzanıyorlar. Duvarda ters çevrilmiş bir portakal sandığının üzerinde yanan bir metre boyunda bir sunak mumu. Hemen yanında en az bir düzine kadar dolu Schnaps ve şarap şişesi. Diğer duvarda susturucu etkisi yapması için bir eyer keçesi altına yerleştirilmiş bir gramofon. Rehber, bir sonraki Kan Kardeşler grubunu getirmek için gidiyor. Son iki gencin de gelmesiyle Kan Kardeşler bir patates çuvalı üzerinde sıkışarak birbirleriyle iyice haşır neşir oluyorlar. "Ludwig nerede kaldı?" diye soruyor Ulli. Jonny: "Bir haftadan beri kayıp. Kimse bir şey bilmiyor..." diye bildiriyor. Ludwig'in kendi isteğiyle ortadan kaybolmadığı herkesin malumu. Hepsinin vardığı sonuç, polisin onu yakalamış olduğu.

On altı çete üyesi çardağın altında toplanıyor. Birisi gra-

mofona bir plak koyup aletin üstünü eyer keçesiyle örtüyor. "Sen çok yaşa!" diye örtünün altından derinden bir ses geliyor. Ulli için coşkulu bir alkış. Bir şişe kanyak elden ele dolaşıyor. Son gence şişenin dibinde kalan iğrençlik düşüyor. *Gırtlakta yangın!* – on beş on sekiz yaş arası gençlerin gırtlaklarındaki yangın. Çok azı daha büyük. Alkole olan bu hırs, caka satma tutkusu mu? Kanyağın arkasından hemen bir şişe mürdüm eriği Schnaps'ı geliyor. O da bitiyor. Sonra sigaralar ikram ediliyor. Dışarıdan kapı açılıyor. Nöbetçi değişiyor. Her biri yarım saat. Bir dans müziği plağı herkesi alçak sesle şarkı söylemeye ve ıslık çalmaya teşvik ediyor.

Sunak mumu tütün dumanında titreyerek yanıyor. Muma bağlı olan ip, duvar boyunca gidip, kapıdaki bir delikten geçiyor ve dışarıya çıkıyor. Basit ama aynı zamanda sessiz bir alarm düzeneği. Bir yabancının, mesela bölge bekçisinin veya hatta polisin çardağa yaklaşması durumunda, dışarıdaki nöbetçi sicimi çekiyor: mum devriliyor. Karanlık. O an herkes sessizce durmalı. Ama gecenin ortasında kim gelebilir ki? Değişiklik olsun diye ve midelerdeki açlığı bastırmak için bir blok çikolata kalın çubuklar halinde dağıtılıyor. Herkes bir öncekinin ısırdığı yerden ısırıyor. Artık reşit olan Ulli, polisle, gençlik kurumları ve ıslahevlerindeki eğitmenlerle seneler süren amansız savaşından bahsediyor. Onlar, ona özgürlüğü, caddeleri, barları, lunaparkları ve kızları çok görmüşlerdi. O da karşı koymuştu. Onu kilit altında tutmak isteyen düşmanlarına karşı elleri ve ayaklarıyla karşı koymuştu. "Açlıktan gebermek! Evet, ama benim istediğim yerde!"

Dışarıda sesler yükseliyor. Nöbetçiden ve iki yabancıdan. Ama alarm mumu dimdik ve inatçı bir şekilde ayakta du-

ruyor. Ulli, bir hareketle onu söndürüyor. Dışarıda boğuk sesler ve hırıltılar, nöbetçinin sesi: "Ulli!.. Ulli, herkes dışarı!" Kapı kilitli ve anahtar nöbetçide. Pencerenin önündeki örtüyü çek aşağıya! Ulli sıkışarak pencereden geçiyor, dışarı çıkıyor. Dört delikanlı onun peşinden gidiyor. Sayıları yeterli. Dışarıda, hemen hemen sessiz yapılan kısacık bir kavga. Nöbetçi kurtarılıyor ve kapının kilidini açıyor. Sonrasında beş kurtarıcı, iki yabancı genci çardağa getiriyorlar. Yeni biri nöbete çıkıyor, mum tekrar yanıyor. Yabancıları ışığa doğru getiriyorlar. Yabancı değiller! Ulli'nin canını yakmak isteyen düşman bir çetenin elemanları. Geceyi normalde burada geçiren Ulli'yi yalnız başına yakalamayı düşünmüşler. Amaçları onun postunu esaslı şekilde sermek. Kama kullanılsın mı? Ulli, isterseniz kullanabilirsiniz diyor. Ama teke tek dövüşülecek! Birini saldırıya uğrayan nöbetçi, öbürünü de Ulli alıyor. Yumruk dövüşü tabii ki.

Herkes, ortada bir dövüş alanı bırakmak için, duvarın kenarına sıkışıyor. Ulli başlıyor. Çok kısa bir dövüş. Herkes yeriniyor. Ulli'nin yumruğunun kuvvetli bir darbesi rakibini boş şişelerin arasına fırlatıyor. Bir şişe delikanlının sert kafatasında kırılıyor. Tehlikesiz ama bol kanlı bir alın yarası. Çocuk mendilini yaraya bastırırken düşmanları tarafından kendisine çeyrek litre Schnaps içiriliyor. İkinci çift: İki delikanlı da kudurmuş gibi birbirlerine saldırıyorlar. Hiçbirinin bokstan haberi bile yok. Dövüşüyorlar ve ıskalıyorlar, havada tutam tutam saçlar uçuşuyor ve tabii ki burunlar kanıyor. Seyircilerin kahkahaları ve şakaları. Kana bulanmış suratlarıyla dövüşenler bile vahşice gülümsüyorlar. Olay komik olmaya başlıyor. Bitti, diye karar veriyor Ulli. Onun bugün doğum günü ve düşmanlarını affediyor. İkinci deli-

kanlıya da bir bardak dolusu Schnaps veriliyor, sonra ikisi de gidiyorlar. Partiyi gammazlamayacaklarını hepsi biliyor. Gammazlarlarsa, birkaç saat içinde kemikleri kırılmış olarak hastanede yatıyor olacaklarını biliyorlar. İhanet, sadece kanla, hem de bol miktarda kanla temizlenebilecek bir mesele.

Parti devam ediyor! Şişeler dolaşıyor. Birbiri ardına boşalan şişeler köşeye fırlatılıyor. Gramofon dinlenmek bilmeden çalıyor. Vızıldayan ve sesi giderek yükselen bir karmaşa: alkol! Yerdeki gençler korkutucu bir hızla ne dedikleri anlaşılmayan sürüngenlere dönüşüyorlar. O sırada biri bu keşmekeşin içine haykırıyor: "Kadınlar!" Bu feryat bütün delikanlıların isteklerini aniden alevlendiriyor: Evet, kadınlar! Kolonie Caddesi ile Bad Caddesi'nin köşesinde kocamış orospular kesintisiz servis sunuyorlar. İki delikanlı gidiyor. Kırkını çoktan geçmiş bir kadın ile geri geliyorlar. Çılgınca hareketler yapan on altı delikanlı ve bir kadın. Ulli hemen ücret konusunu hallediyor ve orospunun önüne bir on mark fırlatıyor: "Herkes için!" Jonny, önemli misafir ve dost çetenin başı olarak iğrenç halka oyununu açıyor. Sonra doğum günü çocuğu, ve hepsi, hepsi... Orospu, üst üste yığılmış patates çuvallarından yapılma divanın üzerinde yatıyor ve sigara üzerine sigara içiyor, gerisiyle de hiç ilgilenmiyor. Bir saatin sonunda on markını kazanıyor. Çıkış kapısına ulaşmak için, yerde ölü gibi yatan, yumak olmuş gençlerin üzerinden tırmanması gerekiyor. Çardak durgun. Sunak mumu üzücü bir tabloyu aydınlatıyor...

Çiçekler ve nezaket
hapishaneye
yakışmıyor. —
"Kararı
kabul
ediyor musunuz?"

Ludwig, tutukluluğun ümitsizliğiyle kendine soruyor: Ne olacak benim halim? Ve apaçık cevap: Yapmadığın bir şey için birkaç ay hapis, sonra tekrar yetiştirme yurduna teslim. Yani üç sene daha hapis. Acaba Kan Kardeşler nerede olduğunu düşünüyorlar? Onlara haber göndermek için hiçbir imkânı yok. Zihnine işkence eden endişeleri ne kadar kurcalarsa kurcalasın, tek bir ışık bile görmüyor. Kendini yatağın üzerine atıp çarşafın kaba kumaşını var gücüyle ısırıyor. Ama bu, onun kendini koyuvererek ağlamasını engelleyemiyor.

Kapının deliğinden kontrol eden memur için bu alışılagelmiş bir görüntü. Yemekten, içmekten, uyumaktan, tuvalet ihtiyacını gidermekten, ağlamaktan, sessiz gözyaşlarını içine akıtmaktan, histerik ulumalara kadar. Tutuklunun kendi kendini yıpratması, onun endişelerini giderecek belki de son umudu da yok etmek, olumlu bir durum. Yargılama öncesindeki tutukluluk döneminde ortaya çıkan bu tahrip edici kendini sorgulama hali, yargıcın yorucu sorgu sürecini kolaylaştırıyor. Yıpranmış tutuklu, bu modern işkenceden bir an önce kurtulmak ve mahkemeye çıkmak için her şeyi, hatta daha fazlasını itiraf ediyor.

Ertesi sabah Ludwig'e emir geliyor: "Hazırlanın... Moabit'teki tutuklular hapishanesine gidiyorsunuz." Bir düzine daha tutukluyla beraber kalem odasının koyun ahırına götürülüyor. Memur elindeki dosyaya bakarak isimleri çağırıyor. Her isme pek avutucu olmayan bir ek eşlik ediyor: "Tegel Hapishanesi" veya "Plötzensee" ya da Ludwig'in ismi okunduğunda olduğu gibi "Moabit" "Herkes dışarı çıksın!" Hapishaneler arası tura başlayan nakliye arabasının içine. Ludwig, minnacık bir hava deliğinden Alexan-

der Meydanı'nın birkaç santimetrelik bir parçasını görüyor, sonra hemen ilk duraklarına, Moabit'e varıyorlar. Arabada kendilerine eşlik eden polis memurları burada inecek olan tutukluları ve dosyalarını tutuklu kabul bürosuna veriyorlar. Ludwig, giriş katındaki bürodan bir kez daha özgür insanları, acele eden arabaları ve çıngırdayan tramvayları görebiliyor. Sonra tekrar aynı basmakalıp çağrı: "Benimle gelin." Çatısı camla kaplı ve kenarları çiçeklerle süslenmiş bir koridor, ofis binasını hapishaneyle birleştiriyor. Memur bir kapıyı açıyor.

Çiçekler ve nezaket aniden son buluyor. Hapishane, yarı karanlık, gri üzerine gri... Merdiven sistemi, çıplak demirden bir iskelenin içinde karanlığa doğru kule gibi yükseliyor. Kat üzerine kat. Hücreler yan yana yıldız formunda dizilmişler; ortadaki yükseltide, en ufak bir şüphede alarm çalınan gözcü kabini. Mavi hapishane kıyafetleri içinde ayak işlerini yapan tutuklular, koridorların parıldayan linolyum zeminlerini, daha da parlak olsun diye cilalıyorlar. Demir cila süpürgesi ileri geri, ileri geri kayıyor. Burada zaman bol. Yıllar veya en azından birçok ay. Gardiyanlar, gözetleme deliklerinden, yola gelmiş yabanileri yokluyorlar; ağır dosyaları altında ezilmiş avukatlar, hırsızlık için adam öldüren veya döviz kaçakçılığı yapan müvekkilleriyle görüşmek üzere, görüşme odalarına gitmek için acele ediyorlar. Tutuklular, küçük gruplar halinde uygun adım yıkanmaya, doktora veya havalandırmaya götürülüyorlar. Canlılık dolu bir hapishane, ama insan sesleri eğer tutuklulardan geliyorsa, sadece ürkek birer fısıltı şeklinde. Ludwig yöneticiye götürülüyor. Götürülmek, götürülmek. Burada, yüz kere emniyet altına alınmış hapishanede, hiçbir tutuklu, hüc-

resinin dışında, onu üç adım gerisinden takip eden devlet gücü olmadan tek bir adım bile atamıyor.

"Cebinizdekilerin hepsini masanın üzerine koyun," diye emrediyor yönetici. Ludwig'in gömleği ve çorapları da alınıyor. Sonra resmi hapishane eşyaları Ludwig'in üzerine yığılıyor. Yün battaniyeler, çarşaf takımları, gömlek, çoraplar, mendil ve kaşkol. Her bir ürünün üzerinde hapishanenin damgası var. Yıkanmaya. "Bitiniz var mı?" "Hayır." Ludwig tereddüt ederek soyunurken, yönetici yanında duruyor ve çıkardığı giysileri hemen alıyor. Cepleri ters yüz ediyor, gizli cepler arıyor, giysinin içine dikilmiş olabilecek eşyalar için elleriyle kumaşı yokluyor, çizmelerin içine bakıyor, yasaklı nesnelerin peşinde: nakit para, bıçak, kalın sicim, intihar veya kaçışı kolaylaştırabilecek şeyler. Hakikaten, cebin kenarında unutulmuş, boyun sıkabilecek kadar uzun bir sicim parçası buluyor. Bu parçacığa el konuyor, parça kayda geçiriliyor ve alıkonan diğer eşyaların yanına gönderiliyor. Yıkanma odasından hapishane müdürüne gidiliyor. Ludwig N. ile ilgili resmi yazı kayda geçiriliyor. Kıdemli başçavuş onu hücreye götürüyor, yatak yapma (çok önemli!) ve hücredeki temizlik kuralları hakkında bilgi veriyor.

Ağır kapının kilidi kapanıyor, Ludwig kendi başına kalıyor. Yatağını yapıyor, duvar rafındaki okumaktan örselenmiş üç kitaba bakıyor, parmaklıklı pencereden birkaç metrekare masmavi güneşli gökyüzünü seyrediyor. Gelecek aylarda sadece bu birkaç metrekare olacak. Ya sonra? Buna birkaç metrekare daha eklenecek: yetiştirme yurdu. Ama Ludwig, eline geçen ilk fırsatta oradan kaçmaya çalışacağını şimdiden biliyor. Tekrar Berlin'e. Bagaj kuponuyla başına bu işleri açan pis hergeleyi bulmalı!

Sonraki günlerde, sorgu hâkimi tarafından Ludwig'in iki kez ifadesi alınıyor. Sonrasında bu basit dava için mahkeme günü alma zamanı geliyor. Serseri, bagaj kuponunu tabii ki cüzdanla beraber çaldı. Götürün, Memur Bey. Ludwig'in hücresine misafir de geliyor. Çalışma müfettişi, Ludwig'in çalışmak isteyip istemediğini soruyor. Cam inciler dizmenin ücreti iyi. Büyücek bir toplu iğne başı iriliğinde on bin inci dizmeye devlet ne de olsa bir on fenik ödüyor... tabii eğer tutuklu ilk beş binden sonra hâlâ delirmemişse. Ayrıca kurum öğretmeni gelip Ludwig'in eğitim seviyesi hakkında bilgi alıyor, sorular soruyor. Okumak isteyebileceği kitapları ve derslere katılmayı isteyip istemediğini öğrenmek istiyor. Protestan rahip, Katolik meslektaşını göndereceğine söz verirken, gençlik kurumundan bir ilgili de özenle not tutuyor. Birkaç gün sonra Ludwig hapishane doktoruna gösteriliyor. "Bel soğukluğu, frengi var mı?" "Hayır." "İyi, götürün. Sonraki. Bel soğukluğu, frengi var mı?"

Kazanması çok pahalıya gelmiş olan bir mark karşılığında Ludwig sigara ısmarlıyor. Tanesi iki fenikten elli tane. Kötü tütünün kokusu, kapının ince aralıklarından koridora, sigara özlemi çeken hademenin burnuna ulaşıyor. Etrafına bakıyor: Görünürde gardiyan yok. Yavaşça Ludwig'in hücresinin kapısına vuruyor, sonra ağzını aralığa yaslayıp Ludwig'in hücresine yavaşça fısıldıyor: "Dostum, ben senin hademenim, bir nefeslik bir şeyin var mı?" Ludwig içerden onaylıyor. "Bana akşam yemeğinden sonra kimse görmeden birkaç sigara verir misin? Ama gardiyan bir şey fark etmeden." Ludwig ona beş sigara sözü veriyor ve aynı anda aklına bir fikir geliyor. Hademeye, dışarıya bir pusula çıkarmasının mümkün olup olmadığını soruyor. Hademe

mümkün olabileceğini düşünüyor, ertesi gün ve daha ertesi gün onun birçok iyi arkadaşı hapishaneden salıverilecekler, onlar pusulayı götürebilirler. Ama Ludwig'in kalemi yok. Metni, kapı aralığından, yazması için hademeye söylüyor. "Jonny, Schmidt Meyhanesi, Linien Caddesi. Bagaj kuponu hırsızlığından tutuklandım, ama suçsuzum! Yemek ve sigara gönder. Ludwig." Hademe her şeyi yapacağına söz veriyor ama: on sigara! İyi. Akşam yemek dağıtımı sırasında on sigara hademenin hazırda bekleyen eline doğru kayıyor.

Üç gün sonra. Gardiyan kapıyı açıyor: "Benimle yöneticiye gelin, sizin için bir paket bırakıldı." Aniden Ludwig'in kafasında bir şimşek çakıyor, gizli mektup Jonny'nin eline geçmiş. Doğru. Yönetici paketi Ludwig'in gözünün önünde açıyor. Üzerinde bir not var. Ludwig, Jonny'nin yazısını hemen tanıyor. "Sevgili Ludwig, başına gelen şanssızlığı gençlik kurumundan öğrendim; sana yiyecek ve sigara gönderiyorum. Else Teyzen hep seni düşünüyor. Jonny Enişten de selamlarını yolluyor." Yönetici, zararsız nota itiraz etmiyor ve saklanmış gizli bir mektup var mı diye paketin içeriğini dikkatlice kontrol ediyor. Ama sadece kek, çikolata, sosis, sigara ve bir kesekâğıdı şeker buluyor. Ludwig'in, bir tutuklu olarak, hepsini hücresine götürmesine izin var. Onu bu kadar mutlu eden ve bu kadar sevindiren sadece yiyeceklerin gelmesi değil. Hayır, asıl olan, Jonny ve diğerlerinin onu düşünmeleri, pusulayı aldıktan hemen sonra paketi göndermeleri, Ludwig onların yanında olmamasına rağmen, onu yüzüstü bırakmamaları; işte bu, onu bu kadar sevindiriyor. Dikkatlice keki, sosisi ve diğer her şeyi küçük duvar dolabına yerleştiriyor. Ayrıca bu yüz sigaradan on tanesini, hızlıca harekete geçmiş olmasından dolayı, tekrar hademe almalı.

Eğer gardiyan izin verirse ona diğer şeylerden de vermek istiyor.

Tam şeker torbasını kutunun içinden almak isterken, torbayı ters tutuyor: Kesekâğıdı açılıyor ve beyaz şeker kutunun içine dökülüyor. Göründüğü kadar kötü değil. Hatta hiç kötü değil! İyi ki de böyle oldu! Ludwig boş kesekâğıdını alıyor ve büyümüş gözlerle kesekâğıdının içine bakıyor. Kesekâğıdının içinde yazı var! Jonny'nin el yazısı. Kesekâğıdı, gizli mektup için harika bir keşif. Ludwig sırtını hücre kapısına dayıyor: Bu şekilde kapı deliğinden onu kimse göremez. Sonra kesekâğıdını dikkatlice yapışma noktalarından açıyor. "Sana ne oldu, dostum? Bagaj kuponu nedir? Bize gönderdiğin pusuladan bir şey anlaşılmıyor. Neden yakalandın? Kurumundan kaçtığın için mi? Yoksa hakikaten bagaj kuponuyla ilgili bir iş mi çevirdin? Seni tabii ki ziyaret edemeyiz. Öncelikle akraba olmadığımız için, sonra da, ne olur ne olmaz, değil mi? Her halükârda bize aynı yolla haber gönder. Ama polisin bizden haberdar olamaması için direkt bize yazma. Seni tekrar yardım kurumuna götürürlerse, kaç, kaç! Seni bekliyoruz. Arkadaşın Jonny, diğer ismiyle Else Teyze ve bütün Kan Kardeşlerin."

Ludwig gizli pusulayı tersten ezberleyecek kadar okuduktan sonra kesekâğıdını parçalayıp helaya atıyor. Çocuklar, ah çocuklar! Ve Jonny! İşte arkadaş budur! Başın belada olduğunda seni düşünürler. – Öğlen yemeği dağıtımında hademenin hakkı olan sigaraları verecek. Kahretsin! Hademe değişmiş. Buna güvenilir mi ki acaba? Şimdi Jonny'ye başka bir haber göndermek hayal oldu.

Hapishane düzeninin yeknesaklığında üç hafta geçiyor. Sonra Gençlik Mahkemesi'nden gelen iddianame eline veri-

liyor. Cüzdan hırsızlığı. Cüzdanın içeriği: şu kişiye ait kimlik belgeleri, doksan mark nakit para ve bir bagaj kuponu. Ayrıca zaptı yanlış bir isimle imzaladığından dolayı, anlaşıldığı üzere, sahtecilik. Kanunun ... maddesinin ... bendinin ihlaliyle işlenen suç ve cürümden dolayı... Birkaç gün sonra da, Neue Friedrich Caddesi'ndeki Gençlik Mahkemesi önüne çıkacağı gün için davet mektubu geliyor. Mahkeme gününden bir gün önce tekrar emir veriliyor: "Hazırlanın, emniyet müdürlüğüne gideceksiniz." Müdürden kayıt sildirme, kurumun eşyalarını iade ediş. Sonra tekrar nakliye aracı, emniyetteki koyun ahırı, teslim hücresi, tek kişilik hücre. Ertesi sabah: "Hazırlanın, mahkemeye götürülüyorsunuz."

Emniyeti, Gençlik Mahkemesi'ne yeraltından bir tünel bağlıyor. "Yaptığınız hırsızlığı kabul ediyor musunuz?" "Hayır." Kanıtlar. Görgü tanıkları. Mağdur, bagaj deposu memuru ve onu yakalayan polis. Gençlik Dairesi'nden bir temsilci de orada. Her şey sorunsuzca yürüyor. "Sayın Savcı, lütfen." " bundan dolayıdır ki... talep ediyorum, toparlarsak, toplamda dört ay hapis cezası." "Sanık?" "Hâkim Bey, ben değildim, yabancı biri verdi..." "Başka söyleyecek bir şeyiniz var mı?" "Hayır." "Mahkemenin son kararı vermesi için bir ara." "Kamu adına: Dört ay hapis cezasına, tutukluluk süresinin cezadan düşülmesine... cezanın üç sene ertelenmesine ve H...'deki sosyal yardım kurumuna gönderilmesine... Sanık, kararı kabul ediyor musunuz?" Ludwig düşünüyor. Kabul etmezse hapiste kalmaya devam edecek. Hayır, dışarı çıkmak istiyor, kurumuna bile olsa. "Kabul ediyorum." "Saat on biri dört geçe itibarıyla karar kesinleşmiştir."

Tekrar emniyete ve hücreye. Ludwig şimdi H…'ye nakline kadar bekleyebilir.

Açlık kudurtuyor.—
Sıcak sığınma alanı ve
sefiller çarşısı.—
Silezyalı Olga
olayları pek de
ciddiye
almıyor.

Baltık Denizi veya Wann Gölü kıyısında, çıplak göbeğini, güneşten ısınmış kızgın kumla kaplamak harika bir şey olmalı. Ama soğuk bir kış gecesinde ıslak, soğuk, topak topak olmuş kumu yastık, yatak ve örtü olarak kullanmak o kadar korkunç ki, sefaletin bütün evrelerinden geçmiş bir kimsesiz için bile, bu yatağa tahammül etmek mümkün değil. Özellikle bu kaçağın ismi Willi Kludas ise ve de Köln-Berlin arasındaki korkunç geceyi atlatmışsa. Bir dakika bile uyuyamamış olarak, sabaha karşı saat dörtte, Kronprinzen Kıyısı'ndaki tabutundan dışarı tırmanıyor. Soğuktan çarpılmış ve topal, gutlu bir ihtiyar gibi orada dikiliyor. Lehrter İstasyonu, Lessing Tiyatrosu, sakin ve siyah Spree, orada duruyorlar. Hiçbir yerde bir canlı izi yok.

Bu saatlerde, Alexander Meydanı'ndaki merkez halinde, malları taşıyacak işçi arandığını hatırlıyor. Belki orada birkaç fenik kazanabilir.

Görkemli Unter den Linden Caddesi, en hırpani serserilere bile açık, hatta canı isterse Brandenburg Kapısı'nın Kral kapısından bile geçebilir. Cumhuriyet bunu sağlamış. Artık kimseye ayrıcalık yapılmayacak. Hepimiz eşit haklara sahip vatandaşlarız.

Halin girişlerinin önünde delikanlılar büyük kümeler halinde ayakta dikiliyor ve bir tüccar tarafından bir veya iki saat için kiralanmak üzere bekleşiyorlar. Şansları gittikçe azalıyor. Tüccarlar artık gümüş paraları şakırdatmıyorlar. İşçilere verecekleri paraya, artık kendilerinin yeterince acil ihtiyaçları olduğundan, kendileri çalışıp didiniyorlar. Willi Kludas, onunla aynı kaderi paylaşanları dikkate almadan ortalıkta dikilirken, burada biraz para kazanmayı başarabileceğine kendi de inanmıyor. Derken hangardan

bir kadın satıcı bağırıyor: "Bir kişi... buraya!" Willi o yöne doğru atılıyor, arkasından da sürünün tamamı. Hepsi kadın satıcının etrafına toplanıyor. Sürüden yüksek ve tehditkâr sesler geliyor: "Bu burada ne arıyor? O bir yabancı... işimizi elimizden alacak!.." Biri Willi'nin kaburgalarına vuruyor. "Defol buradan! Uzun zamandır dayak yemedin sen galiba?" Willi'yi köşeye kıstırmaya çalışıyorlar. Bir anlık kıstırıyorlar. Willi sürünün içinde kayboluyor, satıcı çoktan biriyle anlaştı. Güruh hâlâ Willi'yi çıkış kapısına doğru itiştiriyor. Derken öfkeden Willi'nin gözü kararıyor. Sıçrayarak bir gencin üzerine atlıyor, genç çarpışmanın etkisiyle yere düşüyor. Kalabalığın öfkeli uğultusu. İki diğer genç, arkadaşlarının yardımına koşuyorlar. Willi, gözü kararmış şekilde yumruk sallıyor, artık nereye gelirse. Burnundan kan fışkırdığını hissediyor. Fark etmez. Yumrukları, ona saldıran üç kişinin yüzünde patlıyor. Son gecelerin bütün umutsuzluğu, önlenemez bir öfke sarhoşluğu ile boşalıyor.

Aniden seyirci güruhunda bir hareketlenme başlıyor. Herkes, hatta Willi'ye saldıranlar da başka bir çıkış kapısı yönünde koşarak hangardan kaçıyorlar. Willi, nefes nefese ve kanlar içinde ayakta dikiliyor. Neden aniden vazgeçtiler? Derken iki hal polisinin ona doğru geldiğini görüyor. Kahretsin! Kaç! Yandaki tezgâhın üzerinde duran sepet ve karton piramidi, polislerin onu görmesini engelliyor. *Seni şimdi burada yakalarlarsa, özgürlüğe veda et Willi!* Durmaksızın koşuyor. Polisler, alışkın oldukları rehavet içinde, takipten çoktan vazgeçmişler. Willi, Alexander Meydanı tren istasyonu tuvaletinde, üzerindeki kanı temizliyor. Dövüş ve kan onu kudurtmuş. Eğer güzellikle vermezse, birkaç dilim ekmek için birini dövebilir bile.

Güneş doğuyor. Altı milyon kişiden, açlar ordusuna hâlâ katılmamış olanlar, işlerine gitmek üzere acele ediyorlar. Aman gecikmeyin. Patronun keyfi kaçık olabilir. Alışveriş mağazaları, dükkânlar, patlayıncaya kadar mallarla doldurulmuş olan iç mekânlarını halka açıyorlar. Satıcılar, seyredenlerin ağzının suyunu akıtacak kadar baştan çıkarıcı şekilde düzenlenmiş camekânların kepenklerini kaldırıyor. Ama ağzın suyu karın doyurmuyor, seyretmek karın doyurmuyor, açık kapıdan sokağa taşan yiyeceklerin kokusu karın doyurmuyor! Aç olanı her şey daha da öfkelendiriyor, başkalarına fazla gelenlerle mideyi tıka basa doldurmayı çılgınca arzulatıyor! Willi Kludas aniden bir büfenin içinde dikiliyor. İçeri nasıl girdiğini hatırlamıyor. Salamlar ve soğuk etler, peynirler ve domuz yağı şeritleri, iştah açıcı şekilde düzenlenmiş salatalar ve balık konserveleriyle dolu cam dolabın hemen önünde dikiliyor. Satıcı soruyor. Willi söylüyor... Ekmek, evet önce ekmek, büyük, bütün bir ekmek. Sonra tereyağı, yüz yirmi beş gram, işte, salamdan da. Jambondan da. Bir konserve Halberstaedter sosisi, bir teneke kutu sardalye... Satıcı doğruyor, sarı tereyağını, çok titiz bir şekilde, tam kare olacak şekilde vurarak biçimlendiriyor, hatta süslemek için üzerine çentikler atıyor.

Willi kendine geliyor. Burada ne yapıyor? Sipariş ettikleri en azından beş mark tutar. Hiç parası yok ki! Bir feniki bile yok. Satıcıya sesleniyor: "Parayı unuttum... hemen geliyorum," ve sokağa doğru koşuyor. Sonu gelmeyen sokaklardan, gri proleter sokaklarından, aceleyle geçiyor. Gittikçe daha öfkeli bir hal alan açlığı da onunla beraber. Biraz sonra gene bir büfenin önünde duruyor, gözlerinin önünde her şey dans etmeye başlayana kadar camekâna dik dik bakıyor.

İçeri girip dilenmeli mi? Sonra, yavaşça, ağır adımlarla bir fırına giriyor. Daha kapıdayken hoş bir satıcının sesi onu karşılıyor: "Hiçbir şey vermiyoruz!" Willi, senin sandviç almak için bir fenik bile veremeyeceğini şıp diye anlıyorlar.

Büyük adımlarla yolun karşısına geçiyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden bir tereyağı dükkânına giriyor. Tek müşteri o. Dükkânın tezgâhında, kolay alınabilir şekilde konmuş, koca bir yığın ucuz salam ona bakıyor. *Bugüne özel olarak, yarım kilosu 88 fenik.* Willi iki yüz elli gram tereyağı istiyor. Anorağını ve ceketini açıyor. Satıcı tereyağı dolabına doğru dönüyor. Willi bir hareketle bir salam kangalını yakalıyor, aynı anda karnını içeri çekip salamı pantolonunun içine tıkıştırıyor ve dükkândan koşarak kaçıyor. Satıcının bağırışlarını duymuyor, koşarak köşeyi dönüyor, yolun öbür tarafına geçiyor, tekrar bir köşeyi dönüyor, hızla bir sürü karmaşık yoldan geçiyor. Sonunda etrafına bakmaya cesaret ediyor. Kimse onu takip etmiyor. Kimse ona bakmıyor. Yürümeye devam ediyor, çaldığı salam karnının girintisinde duruyor. Birdenbire, yoldan geçen bir otobüse atlıyor. Biletçi paraları toplarken Willi tekrar iniyor. Ancak şimdi, salamı yemeye cesaret edebiliyor.

Bir merdiven aralığında salamı ortaya çıkarıyor. Belki de bir kilo gelir. Demek ki sen 1,76 marka salam çalmışsın, hayır: yağmalamışsın, Willi! Bu kadar meditasyon yeter! Elleri kangalı ikiye bölüyor. Dişlerini ete ve yağa saplıyor, biraz da içyağlı olan kütleyi çiğneyip kemiriyor. Gözleri hayvani bir zevkle kapanıyor, burnundan soluma ve homurdanma sesleri geliyor. Alt gelir sınıfına mensup dört kişilik bir memur ailesi bu salamla tam bir hafta idare etmek zorunda kalırdı. Ama para kazanmaya ihtiyacı olmayan böyle bir hırsız, böy-

le bir yağmacı, bir kiloyu bir defada yiyor... Midesi bir dereceye kadar dolduktan sonra, açlıktan delirmiş haldeyken işlediği suçun doğurabileceği sonuçların korkusu da geri geliyor. Willi ürkekçe kendini yollara vuruyor ve kendi kendine bir sonraki yemeğin nereden geleceğini soruyor. Tekrar çalmak mı? Hayır, hayır! Gebermeyi, en yakın polise gidip tutuklanmayı tercih ederim. Nerede uyuyacak? Bir uykusuz gece hızlı trenin altında, bir tane de kum sandığında... Evsizler yurduna gidemez. Orada evrak isterler. Bir misafirhane de bir gece için en az elli fenik ister. Elli Fenike ihtiyacı var, o zaman her şey yoluna girer. O zaman bir gece uyuyabilir ve uykusunu alırsa her şey bu kadar ümitsiz gözükmez.

Elli fenik. Nereden bulacak? Keşke satacak herhangi bir şeyi olsa. Anorak? Belki bir Yahudi onun için elli fenik verir. Ama şimdi, daha kış yeni başlamışken, paltosuz, ceketsiz? Belki bir gece daha dışarıda? Uykusuz üçüncü gece? Hayır, ceket satılacak. Keşke biri alsa. Görüştüğü ilk tüccar için mal yeterince iyi değil. "Onu sıcak sığınma alanındaki işsizlere satsanıza," diye yol gösteriyor tüccar. "Sıcak sığınma alanı nerede ki?" diye soruyor Willi. "İşte şurada, Acker Caddesi ile Elsasser Caddesi'nin köşesinde, eski tramvay garajında, görürsünüz."

Çürüğe çıkmış tramvay vagonları garajındaki sıcak sığınma alanından daha kasvetli bir yer daha var mıdır? Avludaki saat bile her şeyi anlatıyor: Saat, senelerdir biri çeyrek geçiyor. Bu sene de, bir önceki sene son üşüyenin terk ettiği gibi aynen duruyor: sağlığa aykırı korkunç bir pislik içinde. Henüz öğlen olmamasına rağmen mekân daha şimdiden dolup taşıyor. Hemen girişte iki-üç tane kaba, sallanan masa ve sıra. Bir kahve makinesinden beş fenike bir çanak

kahve ve ikinci beş fenike iki adet kurumuş sandviç. Donuk pencere camları hiçbir zaman temizlenmemiş ve taş zeminden bir toz bulutu yukarı doğru savruluyor. Birçoğu veremli olan evsizler için çok sağlıklı bir sığınma alanı doğrusu. Kısa bir koridor, esas sıcak sığınma alanına gidiyor. Evet, burası sıcak. O kadar sıcak ki cehennem gibi kokuyor! Yüzlerce yıkanmamış vücuttan çıkan ter, kirli giysiler ve ucuz tütün dumanı, sıcakta fokur fokur kaynıyor.

Bütün oda, Berlin'deki sosyal kuruluşların en sevdiği renklerle boyanmış: gri-yeşil badana rengi, koyu yeşil yağlı boya. Sırtını dayayan binlerce insandan dolayı çatlamış, parçalanmış, soyulmuş ve kirlenmiş. Tozla kaplanmış cam çatıdan içeriye azıcık, hastalıklı bir gün ışığı sızıyor. Sıcaklık, odaya dağıtılmış, kor halindeki üç-dört sobadan uzun borularla her tarafa ulaştırılıyor. Duvarlarda, odanın ortasında, solda ve sağda, aralarda geçişler bırakarak: yan yana sıralar. Pislikten yapış yapış olmuş birkaç kapıdan kadınların odalarına ve tuvaletlere gidiliyor. Hepsi bu. En ufacık bir süs, sosyal kurum gri-yeşilinin içinde en ucuzundan neşeli bir renk bile yok. Her tarafta kir, toz, çöp. Senelerdir kullanılmanın izleri, çökmeyi gizlemeye çalışmak için üst üste yapılan badananın izleri. Otuz dereceye kadar ısıtılmış bütün bu çaresiz, sağlıksız kasvetin arasında, Berlin şehrinin en sefil vatandaşlarına hediyesinin zevkini çıkaran yüzlerce delikanlı ve adam. Sıraların üzerinde yatarak, oturarak, üst üste. Koridorlar o kadar dolu ki, ilerlemek sadece iki kolunu kullanarak mümkün.

Duvarlarda büyük yazılar: *Ticaret kesinlikle yasaktır.* Koridorlarda sadece ticaret yapılıyor, eksiksiz bir ikinci el giysi borsası. Bir paçavra ve çöp pazarı. Her ama her bir yoksul,

diğer yoksula bir şey satmak veya onunla bir şeyi değiş tokuş etmek istiyor. Düşünülebilecek, düşünülemeyecek her şey. Eski de var yeni de: Ayakkabılar, çoraplar, gömlekler, iç donları, yakalar, kravatlar, tek pantolon ve yelekler, takım elbiseler, yazlık paltolar, kışlık paltolar ve ceketler, erkek ve kadın şapkaları, iç çamaşırları. Okumaktan örselenmiş değersiz kitaplar ve kötü sigaralar, ucuz şekerlemeler ve dilenerek edinilmiş ekmek parçaları. Her şey, her şey. İnsan bedenleri bile pazarlanıyor. Tuvaletlerde genç oğlanlar yirmi fenike veya bir avuç dolusu sigaraya kendilerini pazarlıyorlar. Üstü kapalı avluya giden koridorun pencere tarafında, kendilerini özellikle bu curcunadan uzak tutan bir grup adam oturuyor. Aralarında hiç genç yok. Adamlar kırk yaşında veya çok daha yaşlı. Hepsi bir işle meşgul. Biri tekrar tekrar yamanmış bir iç donu ile oturuyor ve pantolonunu iğneliyor. Birçoğu giysilerini onarıyor. Uzun yıllar çalışmanın sonucu bükülüp eğilmiş yaşlı bir adam, hırpalanmış ayakkabılarını tamir etmeye çalışıyor. Acıklı bir sabırla bir makasın ucunu kullanarak deride küçük delikler açıp ince bir telle yarığı dikiyor. Bir tarafta iddialı kâğıt oyunları oynanırken, öbür tarafta bulmaca çözülüyor. Bir köşede heyecanlı bir tartışma grubu toplantı yapıyor.

Koridorlarda satıcılar arasında itiş kakış var. Biri çığırtkanlık yapıyor: "Yelek, otuz beş fenike mükemmel yelek!" Biri ilgilenip duruyor. Yelek nerede? Hâlâ satıcının üzerinde. Alıcı, satıcının etrafından dolanıp yeleğe iyice bakıyor, kusur buluyor, yeriyor ama yirmi beş fenik ve üç sigara teklif ediyor. Anlaşıyorlar. Satıcı yeleği çıkarıyor ve çıplaklığını, ceketini ilikleyerek kapatıyor. Bir genç, aynı şekilde, hâlâ iyi durumda olan ayakkabılarını satıyor. Ayakkabılarını çıka-

rıyor ve onları perişan şekilde örselenmiş bir çift ayakkabı ve bir mark karşılığında değiştiriyor. Bu değiş tokuşa kimse şaşırmıyor. Herkes çok iyi biliyor ki: Bir mark nakit para bir ekmek ve iki yüz elli gram margarin demektir. Bu sıcak sığınakta bankacılık işlemleri bile yapılıyor. Birinin bir marka ihtiyacı var. Bir diğeri bunu ona veriyor. Teminat olarak da borçlunun işsizlik parası kartını alıyor. Ertesi gün, yani ödeme gününde sosyal yardım merkezinin veznesinde buluşuyorlar; alacaklı bir markını ve şart koşulmuş elli fenik faizini alana kadar borçluyu gözden kaybetmiyor.

Willi Kludas, anorağını çıkarıyor, salona gidiyor ve koridordaki satıcılar arasına karışıyor. Birkaç dakika işin inceliklerini gözlemledikten sonra kargaşaya doğru bağırıyor: "Anorak, bir marka mükemmel anorak!" Yirmi küsur dakika geçtikten sonra, ilgilenen biriyle şiddetli bir fiyat pazarlığına tutuşuyor. Willi on Groschen istiyor, alıcı sadece dokuz vermek istiyor. Bu kadar dik kafalılık karşısında sinirlenen işsiz genç, ceketi giyiyor. Şans bu ya, üzerine tam oturuyor. "Yani?" "Bir mark," diye cevap veriyor Willi etkilenmemiş bir şekilde. Halbuki ilk başta, ceketi bunun yarısına bile vermeye hazırdı. "İşte bir markın, dik kafalı!" Herhalde çok ender olarak bir marka bu derece sonsuz mutlulukla bakılmıştır. Parayı avucunda sıkıp yumruğunu pantolonunun cebine sokuyor Willi. Bir mark! Elli fenik yatak parası, yirmi fenike on sigara? Evet! On fenike bayat sandviçler. Bayat, çünkü onlar daha ucuz. Evet! Yirmi fenik de yarın için. Sigaraları hemen oradaki bir satıcıdan alıyor. Yirmi fenike on tane. İğrençler ama tütüyorlar, tütün tatları var ve keyif veriyorlar.

Acker Caddesi'ndeki fırın sıcak sığınak müşterisine alı-

şık; on fenike sekiz tane bayat sandviç ve iki adet ezilmiş pasta veriyor. "Teşekkür ederim," diyor Willi mutluluk içinde. Pasta bile var! Ezilip ezilmemiş olması mide için fark etmiyor. Willi, beş fenik daha gözden çıkarıyor. Sıcak sığınaktaki kahve makinesinden bir çanak sıcak sütlü kahve alıyor. Köln'den beri sıcak bir şey yemiş ya da içmiş değil. Yavaşça, keyfini çıkararak ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle pis masaya oturuyor ve önce salam zarlarını, sigara izmaritlerini ve buruşturulmuş kâğıtları yere sıyırıyor. Pastalar için temiz masa. Görüntüleri bozuk olmasına rağmen lezzetleri yerinde olan topakları önüne koyuyor. Onlara en son sıra gelecek. Tatlı olarak. Önce dört tane sandviç mideye indirilecek. Bayat sandviçleri dişlerken, aniden Willi'nin aklına çaldığı salam geliyor. Ağzındaki lokma büyüyor. Anorağını satma fikri neden hemen aklına gelmedi ki? O zaman çalması gerekmezdi. Satıcı kız muhakkak ki çok korkmuştur. Üstelik şimdi zararı onun ödemesi gerekecek...

Sıcak kahve boğazından ateş gibi geçiyor. Ah, ne kadar iyi geliyor, sonunda tekrar sıcak bir şey. Ve şimdi, şimdi sırada pasta var. Pasta mı? En son ne zaman yemişti acaba? Kurumda, sadece en önemli bayramlarda Noel keki olurdu. Kişi başı iki-üç dilim. Onlar da şeker torbasının yanında kalmış ekmek tadında olurdu. Ama şimdi! İşte pasta bu! Üzerinde krema gibi pembe, yumuşak bir şey var. İçi de krema dolu! İyi bir adam bu fırıncı. Üstelik bunların hepsi birkaç fenike. Şimdi bir sigara ve sonra salona, yanan sobanın iyice yakınına. Mekân üçe kadar açık. Hemen hemen daha iki saat ısınabilir.

Willi, on beş-on altı yaşlarında, daha çocuk sayılabilecek bir oğlanın yanına oturuyor. Ufaklık arzuyla Willi'nin

sigarasına bakıyor. Willi, bakışları hissedip torbayı oğlana doğru tutuyor. Ufaklık, karşılık olarak, görev duygusuyla, ona çocukluğundaki sefil hayatını anlatıyor. Annesi burada olmasına rağmen onunla yaşamıyor. Tercihen sıcak sığınaklarda dolaşıp geceleri de koğuşlarda kalıyor. Willi sebebini öğrenmek istiyor. Cevap çocuğun ağzından katı ve zalim çıkıyor: "Benim annem bir fahişe. Kendi fahişelik yaptığı gibi, bizim tek odamızı da başka iki fahişeye kiraladı. Onlar da, annem de, eve herifler getiriyorlar... ben de o sırada bir perdenin arkasında uyumaya çalışıyorum... o yüzden kaçmayı tercih ettim..." Willi, annesinin en azından maddi olarak yardım edip etmediğini soruyor. "Ah, o her şeyi içkiye yatırıyor. Daima rom içer. Yalnız daima saf rom... şimdi de hastanede: Frengi kapmış." "Bu akşam nerede uyuyacaksın peki?" diye soruyor Willi. "Bugün Silezyalı Olga'ya gideceğim, o sadece kırk fenik alıyor. "Ben de orada kalabilir miyim? Benim de kalacak yerim yok." "Tabii ki, dostum." "Burası kapandığında nereye gidebiliriz?" diye Willi sormaya devam etti. "Ah, saat sekiz buçuğa kadar şehir kütüphanesinde okumaya gidiyoruz. Orası sıcak. Orada gazete ve romanlar okuyabilirsin, sandalye de var, hem de aydınlık." – Saat üçte, sıcak sığınak kapandığında, Willi, adı yine Willi olan yeni arkadaşıyla şehir kütüphanesine, okumaya gidiyor.

Eski Marstall binasındaki kütüphaneye, kullanımı herkese açık olan bir gazete okuma salonu eklenmiş. Okuma salonu kışın o kadar talep görüyor ki, fazla dolduğundan dolayı, sık sık bir süreliğine kapatılması gerekiyor. Burası sıcacık. Yüksek beyaz salon ışık ve temizlik saçıyor. Bütün duvarlar gazete dolu. Bir denetçi memur, burasının öğleden

sonraları için bir sıcak sığınak özelliğinde olduğunun çok fazla öne çıkmaması için uğraşıyor. Uyuyakalanları, kınayıcı işaretparmağı ile hafifçe dürterek kötü davranışlarından dolayı uyarıyor. Uyarılan kişi, derisinin kalınlığına göre az ya da çok kızarıyor ve üç misli şevkle gazetenin tefrika romanına yoğunlaşıyor. Küçük Willi burasını iyi biliyor. *Simplicissimus ve Gençlik* romanını alıp içine gömülüyor. Willi Kludas uyanık kalmakta zorlanıyor. Silezyalı Olga'daki şiltenin özlemini çekiyor.

Denetçi memur, saat tam sekiz kırk beşte gazetelerin yerlerine asılması konusunda uyarıda bulunuyor. Birkaç dakika sonra, bir sürü okur, sessiz Breiten Caddesi'nde nereye gideceklerini bilemez halde dikiliyorlar. Önlerinde, serseri mayın gibi dolaşacakları azap dolu bir gece var. Acker Caddesi'ndeki sıcak sığınak sabah saat yedide, çoktandır bekleyenlere kapılarını açana kadar...

Silezyalı Olga, Berlin'in doğusunda bir bodrum katı sahibi. İki arka odayı daha az konforlu ama ucuz bir koğuş olarak döşemiş. Serilmiş birkaç ot şiltenin dışında bomboş olan odalar "döşeli" olarak yorumlanabilirse tabii... Ama kadın kırk fenik için başka ne sunabilir ki? Küçük Willi, daha büyük olan arkadaşını, Berlin'de binlercesi görülebilecek olan pis kokulu tipik bir avluya götürüyor. Eskimiş basamaklardan aşağı inerken, nemli, soğuk bir çürümüşlük kokusu etraflarını sarıyor. Silezyalı Olga, ocağın yanında oturmuş erkek pantolonlarını yamalayıp onarıyor. Orada uyuyan gençlerin pantolonlarını. Giysiler, eğer şimdi değilse ne zaman onarılabilir ki zaten? Şimdi, pantolonların sahipleri uyumak için kirli yorganların altına girmişken.

Gecelemeye gelen bir genç eğer gerekli olan kırk feniki

denkleştirememişse, buna Olga arada sırada göz yumarmış. Ama eğer genci beğenmişse... Olga artık sadece bir kemik yığını. Bundan dolayı, onun uyku ücreti konusundaki yumuşak başlılığı gençleri çok ürkütüyor. Parasız olarak gelmeye cesaret eden biri ender olurmuş, çünkü başına gelecekleri bilirmiş... "İyi akşamlar çocuklarım," diyen Olga iki genci ince bir şekilde karşılıyor ve zayıf gözlerini tekrar paramparça olmuş pantolona çeviriyor. Kırkar feniklerini ödedikten sonra uyumak için artık bir yer seçebilirler. Yatak odalarında kötü bir gaz lambası yanıyor. Duvardaki kirli duvar kâğıdı şeritlerinin üzerinde mantarlar büyüyüp gelişiyor ve dikkatli gözler, ot şiltelerin hizasında ezilmiş sayısız tahtakurusunun iğrenç kan lekelerini görüyor.

Gençler, adamlar ve yaşlılar döşekte kıvrılmış iki büklüm yatıyorlar ve varoluşlarının sefaletinden kaçıyorlar. Uyurken açılmış ağızlarında hâlâ süt dişleri parlayan çocuklar. Sağlıklı kollarıyla çalışarak daha iyi bir döşek elde edebilecek erkekler. Şefkate layık acizlikleriyle daha iyi bir döşek hak eden yaşlılar. Şu yetmiş yaşındakinin kışlık giysilerine bakın! Ayaklarına çok büyük gelen yırtık ayakkabılarının içinde çıplak ayakları. Olga herhalde pantolonunu tamir etmeyi reddetmiş. Sicimlerle ve çengelli iğnelerle tutturulmuş paçavra, artık pahalı bir ipliği hak etmiyor. İhtiyar, gömlek yerine erimiş, yıpranmış bir kazak giyiyor. Göğsünde canlı harflerle Mifa yazıyor, bir bisiklet markası. İhtiyara acıyan bir bisikletçi herhalde ona kazağını hediye etmiş. Ceket toptan yok, onun yerine modeli ve rengi belirsiz bir palto var. Kazağın içinden uzun, sonsuz, cılız ve kırışık bir boyun çıkıyor. Bir kuş kafasına benzeyen çökük surat, mezardaki birine ait gibi.

Yeni misafirler geliyorlar ve kendilerini tek söz söylemeden bir ot şiltenin üzerine atıyorlar. Silezyalı Olga dikişi bitiriyor, giysi parçalarını sahiplerinin yorganlarının üzerine atıyor ve sonra her iki odadaki lambaları söndürüyor. Herhalde başka kimse gelmeyecek. Getiriyi sayıyor ve parayı, özenle sakladığı bir süt tenceresinin içine yerleştiriyor. Sonra incelmiş, sarı-yeşil saçlarındaki iğneleri yavaşça, teker teker çıkarıyor ve kalan acınası saçlarını burarak incecik bir topuz yapıyor. Bugün bütün çocuklar ödeme yaptıkları için, su borusunun yanındaki yatağında bir termofora gerek var... Sonra, değişik ve rengârenk jüponların fantastik bir şekilde çıkarılması başlıyor. Yatak, hafif ama sert yükü hissettiğinde gıcırdamıyor bile. Ama Olga tekrar yataktan kalkıyor. Çamaşır kazanının kapağını unuttu. Uyuyanlardan biri süt tenceresindeki parayı almaya yeltenip mutfağa gizlice girmek isterse, kapıya yaslanmış kapak büyük bir gümbürtüyle düşüp Silezyalı Olga'yı uyarıyor...

10

“Haydi ama, koş.” —
Bay Hackelberg
suçsuz. —
Tekrar özgür. —
Telefon etmek
için
on fenik.
—
Buluşma noktası
Essig –
Kientopp.
—
“Kargayı
yakalayacağız.”

Ludwig'in hüküm giymesinin üzerinden iki gün geçiyor. Nezarethanedeki görevli polis çanı çalıyor. Keskin, vahşi bir gürültü, uykudaki nezarethanenin ağır sessizliğini yırtıyor. Sonra memur aceleyle koridorlardan geçiyor: "Kalkın! Kalkın!" Hademeleri hücrelerinden çıkarıyor ve tutuklulara temiz su verebilmeleri için hücrelerin kapılarını tek tek açıyor. Yeni bir gün başladı.

Ludwig su ibriğini içeri almak isterken, kalem odasından bir memur ona doğru geliyor: "Hazır olun. Saat dokuzda bir refakatçi gelip sizi alacak." "Nereye?" "H...'ye. Yetiştirme yurduna." Sonra Ludwig tekrar yalnız kalıyor. Yani tekrar H...'ye mi? Bu kötünün iyisi haber bile Ludwig'i neşelendiriyor. Sonunda hapishaneden dışarıya çıkacak. On saatlik bir tren yolculuğu, gerçi Berlin'den çok uzağa, ama en azından bir değişiklik. Son ayların sonsuz rutinine göre bir değişiklik. Sonunda her şey yoluna girecek. Kesin olan bir şey varsa, o da H...'de yaşlanmayacak olduğu. Hademeler ne idüğü belli olmayan kötü bir kahve ve kuru ekmekle gelene kadar aceleyle giyiniyor, ayakkabılarını cilalıyor, taranıyor ve hazırlanıyor. Büyümenin verdiği sonsuz açlığıyla kuru ekmeği kısa sürede yok ediyor, büyük ve güçlü dişleriyle bu uzun sürmüyor. Ludwig, gitmeye hazır, sallanan taburenin üzerinde oturuyor ve kilit altında tutulan bir köpek gibi dışarısını dinliyor. Uzun zamandan beri olmadığı kadar heyecan içerisinde, yanakları kırmızı ve gözleri parlıyor. Yarım saat içinde dışarıda olacak... Alexander Meydanı'na gidecek. Fakat yanında bir refakatçi olacak. Uzaktan Münze'yi görecek, hatta belki bir tanıdığını da... Birden boğazı düğümleniyor: Ya refakatçi trene girene kadar onu kelepçelemek isterse? Buna izin vermeyecek! Hayır, hiçbir şekilde

olmaz! Ludwig'in hücre kapısının önünde duruyorlar. "Hazır mısınız?" Ludwig içeri girerken teslim ettiği eşyalarını kabul hücresinden geri alıyor. Kurşunkalemini, küçük bıçağını, sigara ağızlığını, kibritlerini ve küçük not defterini. Sonra da her şeyi eksiksiz olarak teslim aldığına dair imza atması gerekiyor. Koyun ahırında refakatçisini beklemesi gerekiyor.

Ludwig, bir hava deliğinden Alexander Caddesi'nin uğuldayan gürültüsünü duyuyor; geçen adımlar, şoförlerin küfreden sesleri, acele eden büro kızlarının kahkahaları ve yeknesak bir sesle satılan sabah gazeteleri. Kalbi ağzından çıkacakmış gibi atıyor, titreyen elleri terden sırılsıklam. Neredeyse dışarıda, neredeyse. Kalem memurlarına doğru bakıyor. Ciddi, terbiyeli adamlar masalarının başında oturup dosyaların işlemlerini yapıyorlar; dosyalar, dosyalar... Onların işi, hapishane, hapsetmek. Hapsettikleri kadar memnuniyetle salıveriyorlar. İçeri veya dışarı onları etkilemiyor, dosyalar karar veriyor.

Kısa boylu bir adam aceleyle kalem odasına giriyor. Kaymış çorapların içinde kısa, kuvvetli bacaklar, sıcak bir ceketin içinde yuvarlak bir gövde. Durmadan heyecanla sallanan kelebek gözlüğüyle bu güler yüzlü kırmızı suratın polislikle uzaktan yakından ilgisi yok. Öğrenci Ludwig N.'nin refakatçisi olduğunu tanımlayan belgeleri veriyor. Her şey tamam, kapsamlı dosya ona teslim ediliyor, sonra da dosyayı ve öğrenciyi teslim aldığına dair bir belge imzalaması gerekiyor. Berlin'in Ludwig'le işi bitiyor, koyun ahırından çıkarılıyor ve refakatçiye teslim ediliyor. Şişko adam, genci kısaca süzüyor. "Hadi gidelim o zaman. İyi günler beyler." Aşağıda, emniyet müdürlüğünün avlusunda duruyor. "Lu-

dwig, şimdi beni dinle. Benim adım Hackelberg, bildiğin gibi ben seni H. Kurumu'na götüreceğim. Şimdi metroyla Potsdamer Meydanı'na, oradan da Anhalter İstasyonu'na gideceğiz. Aslında sana burada, Berlin'de tasma takmam gerek, işte –Ludwig'e kelepçeleri gösteriyor– ama bu iyi bir etki yapmaz, değil mi? Yani oğlum, şimdi mantıklı ol ve saçmalık yapma. Kaçmaya çalışırsan, seni hemen kelepçelerim. Anlaştık mı?" Ludwig uslu uslu "Evet," derken açgözlü bir şekilde Bay Hackelberg'in yakmakta olduğu sigaraya bakıyor. Ludwig'in yalvaran gözlerle bakmasına refakatçi, "Sen de içmek istiyor musun? Dur bakalım nereden birkaç tane satın alabiliriz," diye tepki gösteriyor.

Ve şimdi caddenin curcunası içindeler. Etrafla fazla ilgilenmeyen Bay Hackelberg, sigarasından nefes çekerken Ludwig'e tren yolculuğu sırasında uyması gereken davranış kurallarını anlatıyor. Ludwig ayaklarının altında tekrar kaldırımı hissediyor, aylardan beridir yatağından çıkmayan bir hasta gibi başı dönüyor. Bir sürü insan, dükkânlar, şurada Tietz, kızlar... ah evet, kızlar. Kısa bir yürüyüşten sonra aşağıya, metronun peronuna iniyorlar. Bay Hackelberg sigara büfesinden on tane sigara satın alıyor. "İşte Ludwig, tüttür bakalım..." Ludwig zar zor bir "Teşekkürler," diyor. Birisi ona karşı nazik davranıyor ve ona sigara ikram ediyor? Bu neredeyse inanılmaz. Paketi açmaya cesaret edebilmesi için önce Hackelberg'in ona ateşi uzatması gerekiyor. O zaman sözcükler ağzından dökülüyor: "Teşekkür ederim... çok teşekkür ederim, Bay Hackelberg. Bana uzun zamandır kimse böyle nazik davranmadı..." Ne kadardır sigara içmiyor acaba? Son sigaralar Jonny'den gelenlerdi. Yutkunuyor, derin bir nefes alıyor ve yoğun dumanı tekrar dışarı üflüyor.

O sırada tren geliyor. Kalabalığa rağmen, Bay Hackelberg çok başarılı bir şekilde Ludwig'i sürekli yanında tutmayı başarıyor. Hatta ona dosyasını ve küçük çantasını da veriyor. Kaçmak isterse öncelikle elindekileri fırlatması lazım, o zaman da onu yakalarım, diye düşünüyor. Friedrichstadt İstasyonu'nda aktarma yapmaları lazım. Yeraltındaki merkez aktarma istasyonlarındaki kargaşa korkutucu. Herkes aceleyle yürüyor, koşuyor, ters yönlerde, karmakarışık. Berlinliler tren kaçırmayı sevmiyor. Bu, iki dakika beklemek demek! İşsizler bile hâlâ hareket halinde olan trenlere atlıyorlar. Bu eski alışkanlık, bir işlerinin olduğu mutlu zamanlardan kalma...

Ludwig, elinde bavul ve evrak çantasıyla kalabalığın içinden kıvrılarak ilerliyor. Yanında, hemen fırlamaya hazır duran Hackelberg. Uzun Schwindsuchtsgang tünelinden geçmeleri gerekiyor. İki genç adam insan selinin içinden, itip kakarak, saygısızca itiştirerek, tünelin öbür ucundaki trene yetişmek için ilerliyorlar. "Haydi, yürü ama! Şimdi, koş ama," diye bağırıyor içlerinden biri, sonra insan dalgası arasında kayboluyorlar. "Haydi, yürü ama, yürü." – Bu sözcükler Ludwig'i uyandırıyor: Şimdi, haydi koş! Ses fısıldıyor adeta, davet ediyor, kaburgalarını dürtüyor: Şimdi, haydi, yürü, koş, tüy, uç, yok ol! On sigaranın vermiş olduğu müteşekkir olma duygusu kayboluyor. Başka bir his, özgürlük dürtüsü diğer her şeyi silip süpürüyor.

Pat! Dosya ve çanta Bay Hackelberg'in ayağının dibine düşüyor ve yolunu kesiyor. Ludwig yumruklarıyla kendine yol açıyor ve merdivenleri inerek tünele doğru hızla koşuyor. İki koluyla insan kalabalığını yararak, sıkışarak, kıvrılarak, her boşluğu değerlendirerek, yerin en müsait olduğu

duvar kenarlarından koşuyor. Kimse bu gencin aceleciliğine şaşırmıyor, sadece dirsek yediklerinde ve ayaklarına basıldığında sövüp sayıyorlar. Ludwig'in içindeki ses gürlüyor: *Haydi, koş... koş... yoksa seni yakalayacak!* Aynı zamanda hızlı bir şekilde düşünüyor: Nereye? Eğer bir tren durursa: Atla. Yoksa caddeye çık ve geçen bir otobüse bin. Peron. Bir tren kalkıyor. Hızlanıyor. Kapıya... biraz yanında koş... bir hamle! Yardımsever eller onu vagonun içine çekiyor. Nefes nefese insanların arasında duruyor. Tren batıya doğru gidiyor. Ludwig, şimdi bir biletçi gelse, yandın.

Ya Bay Hackelberg? Elinden geleni yapmıştı. Çantasını orta yerde öylece bırakmış, arkasından atılmış ve "Dur! Dur!" diye bağırmıştı. Şanssızlığa bak ki o sırada bir tren kalkmıştı. İstasyon memuru, Bay Hackelberg'in trene binmek istediğini zannetmiş ve vazifesi gereği onun hareket eden trene binmesini engellemişti. Onu sıkı sıkı tutmuştu. Ve Bay Hackelberg, anlaşılacağı üzere biraz da şaşkın vaziyette, her şeyi açıklayana kadar, Ludwig çoktan gitmişti. Bay Hackelberg'in sadece dosyalarını ve çantasını kurtarması mümkün olmuştu. Şimdi tekrar emniyete. Rapor yazması lazım. Onun bir suçu yok. Sevk belgelerinde açıkça yazıyor: *Kelepçelenmesine gerek yok.*

Ludwig üç istasyon gidiyor. Sonra aktarma yapıp başka bir yöne gidiyor. Tekrar aktarma yapıyor. Bir biletçinin binmesi durumunda hemen inebilmek için hep kapının yanında duruyor. Şimdi ne olacak? Doğru çeteye! Berlin'de yalnızsan hapı yutarsın. Bir kuruş parası yok. Emniyet müdürlüğüne son derece yakın olduğundan, Kan Kardeşler'in vatanı olan Münze'ye gitmeye cesaret edemiyor. Ama Jonny'ye veya çetedekilerin herhangi birine nasıl haber ulaş-

tıracak? Schmidt'e telefon edebilir, bu saatte çeteden biri kesinlikle oradadır. Ama telefon etmek için de para lazım! Tren hızla gidiyor. Ludwig istasyon isimlerine bile dikkat etmiyor. Parayı nereden bulmalı? Şurada, koltuğun üzerinde bugün tarihli sahipsiz bir gazete var. Yeni, hemen hemen hiç okunmamış. Ludwig onu alıyor. *B. Z.*'nin öğlen baskısı. Aklından şimşek hızıyla bir fikir geçiyor. Tren bir istasyonda duruyor. Gesundbrunnen. Hemen trenden iniyor. Aydınlığa, Brunnen Caddesi'ne çıkıyor. Bad Caddesi yönüne yürüyor. Saate ve gazete tezgâhlarına bakıyor. Hayır, henüz buraya gelmemiş. Buraya, en kuzeye, daima, ancak saat bir buçuğa doğru geliyor.

Ludwig bir kez daha etrafına iyice bakıyor. Polis var mı? Hayır. Şimdi cesaret ediyor. Bağırıyor: "*B. Z.* öğlen baskısı!.. *B. Z.* öğlen baskısı!" ve kolunu açarak gazeteyi öne doğru uzatıyor. Dört kere bağırdıktan sonra gazeteyi satıyor ve şimdi telefon etmek için on feniki var. Gesundbrunnen İstasyonu'ndaki telefon kulübesine geri gidiyor. Schmidt'in telefon numarası hâlâ aklında. Telefona daha biri cevap vermeden müziği duyuyor. Sağlam bir trompet ve davul gürültüsü. Yüzüne mutlu bir gülümseme yayılıyor. Sevgili vatanı, Schmidt. Sonra birinin sesi duyuluyor. Jonny orada! Dinliyor. Uzun soru sormuyor. Sadece: Şu an neredesin? Nerede buluşabiliriz, hemen taksiyle geliyorum. Ludwig, ona Essigkientopp'a gelmesini söylüyor. Jonny yeri biliyor. En geç on beş dakikada orada. Bitti.

Essigkientopp? Brunnen ile Volt Caddelerinin köşesinde büyük bir sirke fabrikası var. Bütün çevre sürekli keskin bir sirke kokusu içinde yüzüyor. Yayalar önünden ağızlarını sıkı sıkı kapatarak geçiyorlar. Sirke kokusu ağızlarının suyunun

akmasına sebep oluyor. Sirke fabrikasının yanında: Essigkientopp olarak bilinen bir sinema.

Ludwig hâlâ kendini güvende hissetmiyor, bir evin kapı ağzından sinemanın önünde bir taksinin durup durmadığını gözetliyor. Jonny işte orada. Etrafına bakınıyor. Ludwig caddeye doğru koşuyor. "Selam, Jonny!" Sevincini saklayamıyor, hızlı bir şekilde elinin tersiyle sildiği birkaç damla yaş yuvarlanıyor gözlerinden. Jonny böylesi durumlarla baş etmesini biliyor. Ludwig'e elini uzatıyor ve onu bir meyhaneye sürüklüyor. Kısa bir sakinleşme, sonrasında Ludwig gözlerden uzak herhangi bir pastanede hikâyeyi anlatabilir. Bira ve konyaktan sonra Ludwig sakinleşiyor. Küçük bir pastaneye gidiyorlar. Arka odadaki tek müşteri onlar, Ludwig korkmadan içini boşaltabilir. Önce birinci sınıf bir kahve ve kremşantili pasta geliyor. Ludwig'in çok uzun zamandır değil yemek, görmediği şeyler bunlar. Anlatıyor. Stettiner İstasyonu'ndaki herifle başlıyor. "O kargayı yakalayacağız," diyor Jonny.

Yarım saat sonra Jonny bütün olanları artık biliyor. Gelecek birkaç gün Ludwig için biraz tehlikeli olacak. Polis onu arayacak. Eğer Ludwig yakalanırsa, cezanın tecili iptal olur ve o zaman dört aylık hapis cezasını çekmesi gerekir. Ama bütün olay göründüğü kadar kötü değil. Ludwig bir cani değil. Üstelik sadece kurumdan kaçtıkları için aranan ve ismi arananlar listesinde olan, sadece onların çetesinden bile beş genç var. Eğer kaçan tek bir öğrenci yüzünden büyük bir arama seferberliği başlatacak olsalardı, yetkili makamların kafaları işten kalkmazdı. Onların burnunun dibine kadar girmek de gerekmiyor tabii...

Kientopp-Geceleme mekânı. — Panayır, Elly ve balina. — Elly h. w. G.-şüphelisi mi?

1

Sabah saat yedide Willi Kludas, küçük Willi tarafından uyandırılıyor. "Çok kar yağmış. Gel, cadde temizleyicilerine gidiyoruz, kar yağdığında her zaman yardımcı gerekir." Willi anında canlanıyor. Giyinirken, bir gece önceden kalan sandviçleri mideye indiriyor, arkadaşına da veriyor. Başlarını mutfakta suyun altına tutuyorlar, Silezyalı Olga kurulanmaları için onlara cömertçe bir çaput veriyor. Haydi, haydi, diye uyarıyor küçük Willi. Ceketi giy, yakayı kaldır, kasketi geçir. Haydi Willi. Derken küçük Willi, avluda, çamur halindeki karın içinde aniden duruyor: "Peki senin belgelerin var mı? Onları göstermen gerek." Belgeler mi? Buraya kadar, Willi Kludas. Kurumdan kaçanların yanlarına belgelerini vermiyorlar. Küçük Willi, saf arkadaşlık hislerinden dolayı, o zaman ben de gitmem, demek istiyor; o sırada aklına bir fikir geliyor.

Heyecanından konuşamıyor bile. "Sende yirmi fenik var, değil mi? İşte önce bir süpürge sapı satın alıyoruz, herif de bize bedavaya bir sandık kapağı verir işte... Sonra Olga'nın orada bir kar küreği yapıyoruz, Olga'da eski bir süpürge de var, biliyorum. Sonra da işe çıkıyoruz işte: 'İyi sabahlar! Kaldırımınız kapalı görünüyor. Müşterileriniz sonra sinekler gibi burunlarının üzerine düşerler. Küçük bir bahşiş karşılığında temizlememizi istemez misiniz?..' Göreceksin Willi, öğleden sonraya kadar birkaç mark kazanmış olacağız. İyi, değil mi?" Hızla en yakındaki sabun dükkânına gidiyorlar. On beş fenike bir süpürge sapı alıyorlar, bir sabun sandığının kapağı bedava. Silezyalı Olga, eski süpürgeyi ve çivileri verene kadar okşanıp seviliyor. Anında bir kar küreği hazırlanıyor ve iki Willi işe çıkıyor.

Breslauer Caddesi'ne. Zamanlama çok doğru. Esnaflar

dükkânlarını açıyor ve mahmur gözlerle, dükkânlarının önündeki hediyeyi görüyorlar. İkili, üçüncü dükkânda başarıya ulaşıyor. Cılız bir reçelci teyze. Willi Kludas küreğin açılışını yapıyor, küçük Willi arkasından süpürüyor ve serpmek için kül istiyor. Yarım saatin sonunda pislik temizleniyor, teyze her birine otuz fenik ve bir torba bonbon şekeri artığı veriyor. Siftah yapılıyor. Yan taraftaki sütçü dükkânı da istiyor. Temizlenmesi gereken küçük bir alan var sadece, bu ikisine toplam otuz fenik kazandırıyor. Ötedeki büyük temizlik ürünleri dükkânı, otuz fenik vermek istemediğinden, karı temizlemesi için kansız stajyer kızı bu işle görevlendirmiş. Devam, Willi! Şurada işi almayı başarıyorlar, öbür tarafta olmuyor. Burası çoktan temizlenmiş, başka yerde on fenik için dillerinde tüy bitiyor.

Beş saat sonra, gençler Frankfurter Allee'nin iki tarafı ağaçlı yoluna geldiklerinde iş zorlaşıyor. Etrafta temiz kaldırımlar parıldıyor. "Paydos diyelim mi, Willi?" "Ben de aynı fikirdeyim, Willi." Öğlen yemeği ucuz bir yemekhanede yeniyor. Çorbası ve peltemsi muhallebisiyle doğru dürüst sıcak bir yemek. Sonra kasadaki parayı sayma zamanı. Yemek parasını çıkardıktan sonra, her birine dört mark ve birkaç fenik kalıyor. Willi Kludas senelerdir bu kadar paraya sahip olmuş değil. Silezyalı Olga'da aletleri bırakıyorlar. Kim bilir, belki yarın gene kar yağar. Olga bir torba bonbon ile sevindiriliyor; işte bu akşam için geceleme parası: iki kere kırk fenik.

Cepte parayı avuçladığında, Berlin nasıl da değişik görünüyor! Bu dört mark bile olsa. Willi Kludas ışıldayan gözlerle, arkadaşının yanında, caddelerde yürüyor. Karınları tok, sigaraları var, geceleme paraları ödenmiş ve cepleri hâlâ şı-

kırdıyor. "Ne dersin, Kientopp'a gidelim mi?" diye soruyor küçük Willi, "Pritzkow'daki Münze'nin fiyatı sadece kırk fenik." Münz Caddesi'ndeki gündüz sineması Pritzkow, sadece vahşi batı dramları ve eski polis filmlerinin gösterildiği bir sinema değil. Orası aynı zamanda kırk feniklik giriş ücretini ödeyebilecek "varlıklı" kişiler için sıcak bir sığınak ve yatakhane. Kırk Fenike herkes sabah saat ondan akşam saat on bire kadar burada oturabilir, programı altıncı kez izleyebilir veya uyuyabilir. Canı nasıl isterse. İnsanlar o giriş parasını, müdavim jargonuyla söylemek gerekirse, iki saat sonra çıkıp gitmek için ödemiyorlar. Pritzkow'da yatak parası ödeniyor, dolayısıyla o oranda uzun oturuluyor. El havlusu kadar dar olan salon, günün her saatinde fena halde dolu. Oğlanlar ve delikanlılar omuz omuza, kimi ilgiyle gözlerini dikerek, kimi çoktan sıkılmış olarak kakofonik perdeye bakıyor veya yatak paralarının hakkını vermeye çalışıyor. Yumuşakça yanındakine veya önde oturanın sandalyesine yaslanarak veya yeleğinin düğmelerini sayıyormuş gibi başı önüne düşmüş halde uyuyor.

Willi Kludas ağzı açık perdeye bakıyor. Bu alçakgönüllü gösterim onun için bir mucize. Sesli filmlerin olduğunu şimdiye kadar hiç duymuş değil; ya perdedeki kızlar... vücutları... yürürlerken her taraflarının hoplaması... kendilerini zarif kavalyelerine doğru savurup onlarla öpüşmeleri... lanet olsun! Hele şarkı söylerkenki tatlı sesleri... dans ederken kısa eteklerini savurmaları! Willi Kludas, terden sırılsıklam olmuş parmaklarını heyecanlı bir şekilde çekiştirirken, kızarmış yüzüyle huzursuzca sandalyesinde ileri geri kaykılıyor. Böyle bir kızla beraber olmak... böyle bir kızı... seyretmek. Film arasında, çekinerek, daha önce hiç çıplak bir

kız görüp görmediğini küçük Willi'ye soruyor. Kendisi öyle doğru dürüst görmüş değil daha. Zaten nerede görecekti ki? On altı yaşındayken onu kuruma bırakmışlardı. Orada, birinde, bir sürü çıplak, şişman kadın fotoğrafları vardı. O delikanlı, akşamları, bu kartpostalları yatakhanedeki arkadaşlarına ödünç verirdi. Sigara, bir parça salam veya öğlen yemeğindeki et tayını karşılığında. Sonra da gençler resimleri daha iyi inceleyebilmek için pencerenin önüne giderlerdi. Orada yarım saat boyunca durup fotoğraftaki çıplaklığı seyrederlerdi ve sonrasında yatağa... e tabii, ne yapabilirsin ki? Bir de Otto Kellermann vardı... Kendini Ottilie diye adlandıran, açık sarı saçları ve bir kız gibi yumuşak, beyaz teniyle gencecik bir çocuk. Ottilie'yi isteyen parasını ödemek zorundaydı.

Küçük Willi'de durum tamamen farklıydı. Onun ergenlik yılları, Willi'nin de uyuduğu aynı odada, kendini erkeklere pazarlayan annesi tarafından zehirlenmişti. Aynı zamanda kendi müşterilerini de odaya getiren ve bazen de sarhoş halde Willi'nin yatağına gelen kiracılar tarafından: "Ee, Willi, sen de yakında hazırsın... bir izin ver bakalım, Willicik... Tatlım, sakin ol biraz, küçüğüm..." Yirmi yaşındaki Willi Kludas'ın, sadece adi resimler ve arkadaşlarının açık saçık konuşmalarından tanıdığı gizem, on üç yaşındaki küçük Willi'nin gözlerinin önüne çok daha bayağı şartlarda serilmişti.

Sinemadan çıkıp tekrar Münz Caddesi'ne gidiyorlar. Willi Kludas şapkasının altından her bir satılık kıza bakıyor ve ona her hitap ettiklerinde veya ezberden gülümsediklerinde, göğüslerini ve kalçalarını öne çıkararak salladıklarında, içinde kaynar su gibi yakan, boğazını kupkuru ve

bacaklarını dermansız bırakan şehvetli bir ateş kıpırdanıyor. Cebindeki nemli elleri pantolon ceplerindeki parayı hissediyor... Onlarla kızlardan birine sahip olabilir. Ama küçük Willi'den utanıyor. Keşke yalnız olsaydı. Keşke sadece yalnız olsaydı... "Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor küçük Willi. "Kızların olduğu bir yere gidemez miyiz?" diye soruyla cevap veriyor Willi. "Lunapark?" diye öneriyor küçük Willi. "Orada var mı?" "E yani, istediğin kadar... elli Fenike tuvalet kulübesinin arkasında," diye geliyor uzman cevap.

Schillings Köprüsü'ndeki Schlesischer Lunaparkı, Berlin'in doğusundaki bütün çetelerin eğlence cenneti. Kız meselesinden doğan günlük kavgaların sahnesi. Berlin'in en korkunç genelevi; her yerde kız öğrenciler, yani okulu terk edenleri. Fiyat: mevsimine göre asma salıncak için beş bilet, at meydanında ata binme veya dondurmalı kâğıt helva ya da patates krepi. Bu çocuk fahişelerin ileri seviyede olanlarıysa ödemeyi sadece nakit olarak alıyorlar. Eylemin yeri: tuvalet kulübesinin arkası. On dört yirmi yaş arası, kasketleri saçlar önden fışkırabilsin diye cüretkar bir şekilde enseye doğru kaydırılmış, sigaraları dudağın kenarına sıkıştırılmış erkekler, on iki on sekiz yaş arası kadınların geçit törenini seyrediyorlar. Bu vücutların sahipleri bakışlarla, ama sadece bakışlarla da değil, açıkça, karşılıklı birbirlerinin bedenlerini yokluyorlar.

On altı yaşındaki güzel, etine dolgun Elly asma salıncağın önünde duruyor ve özlemle, hızla geçip giden gondola gözünü dikmiş bakıyor. Küçük Willi, Elly'yi tanıyor. "Onu ister misin?" diye soruyor Willi Kludas'a. Tanışma hızla oluyor. Willi üç biniş için biletleri alıp Elly'yle gondola biniyor. Hızla çekilen ve birkaç hamlede üstteki çatıya değen gondo-

lu, bekçi, bütün gücüyle frenlemek zorunda. Elly, cilveli bir şekilde korkarak Willi'nin bacaklarına sarılıyor. Bir tur daha ve bir tane daha, sonra yere iniyorlar. Elly geriniyor, darmadağın olmuş saçlarını sıvazlayarak düzeltiyor ve aç Willi'ye ne kadar büyüdüğünü gösteriyor. Bu genç de hem çekici, hem de güçlü yani...

Yeni eşine hediye vermesi gerektiğini bilen bir delikanlı, onu muhakkak patates krepi yemeye davet eder. Dik dik bakan ve utangaç Büyük için bunu Küçük yapıyor. Patates krepinden sonra Willi, demirden göl üzerindeki küçük arabanın içine, Elly'nin yanına oturuyor. Elly, virajlarda, yanındaki delikanlının, vücudunun yumuşaklığını hissetmesini mükemmel şekilde sağlıyor. Willi arabadan sarhoş gibi sendeleyerek çıkıyor ve Elly'nin kolunu kendine bastırıyor. Küçük nerede kaldı? Gittiği iyi olmuş. Olga'da tekrar buluşuruz. Elly bir şey içmek istiyor. Nerede, diye soruyor Willi. Lunaparkın karşısındaki Walfisch'e gidiyorlar.

Bock birasının reklam süslemeleri büyük bira meyhanesinde 1 Ocak'tan 31 Aralık'a kadar sallanıyor. Barın orkestrası, yani trompetler ve davul, kesin emir aldıklarından olacak, bütün güçleriyle mümkün olan en büyük gürültüyü çıkarmak için uğraşıyorlar ve başroldeler. Can havliyle olsa bile, bunu başarıyorlar. Çünkü tepesine kadar dolu olan meyhanede sohbet, alkolün etkisiyle neşeli bir bağırış ve yaygara halinde. Masaların arasındaki geçitler, itilen çekilen sandalyelerle çoktan kapanmış. Meyhanenin tamamı, yoğun tütün dumanıyla kaplı, kaynayan bir karmaşa. Her şeyin ortasında, yorgunluktan gücünü kaybetmiş izcileri andıran garsonlar. Fiziğin bütün yerçekimi kurallarına nispet yaparcasına, on parmağının her birinde bir bardak bira.

Her iki kolunun arasında kucakladığı, tuzlanmış ve pişmiş domuz parçaları dolu iki oval tabak.

Orkestra, eğer kapanış saatine kadar çalacaklarsa, muhakkak enstrümanları biraz dinlendirmeleri gerektiğine karar veriyor, daha kuvvetli bir vuruşla bitirmek için davula bir işaret çakılıyor. Duruyorlar. Gürültü orkestrasıyla savaşa ayarlanmış olan ses telleri yüzünden deli gibi bağırarak konuşan kalabalığın gülünç yayını bir-iki saniye daha sürüyor. Sonra, kendi yaygaralarına şaşırmış olarak susuyorlar. Bu bir saniyelik sessizliği, bir kızın yüksek, kuvvetli ama hoş sesi bozuyor: purolar, sigaralar, çikolata! Sigara satan kız. Willi, gelmesi için kıza işaret ediyor. Kendine sigara, Elly'ye bir tablet çikolata. Garson, sipariş edilen birayı kocaman bardaklarla getiriyor. Willi ödediğinde cebinde yirmi fenik kalıyor. Bu umurunda bile değil. Elly paltosunu çıkarmış, kendini erkeğine, kıpkırmızı, ince, kalitesiz, vücudunun bütün hatlarını bağırarak gösteren bir elbiseyle sunuyor. Willi'nin sabit ve yakıcı bakışlarını görerek yanına daha da yaklaşıyor. Orkestra, bu arada ikram edilen biralardan kuvvet toplamış olarak tekrar çalmaya başlıyor. Müşteriler de konuşurken tekrar bağırmaya başlıyorlar ve görünüşe göre bundan mutlu oluyorlar.

Saat on birde Willi, Elly'sini eve götürüyor. Elly, bir evde tek başına çalışıyor, patronları zemin katta oturuyor. Elly'nin avluya açılan küçük bir odası var. Willi, kalbi deli gibi çarparak, kapkaranlık avluda zemin katta bir yerlerde bir pencerenin açılmasını bekliyor. Birkaç dakika sonra Elly'nin odacığında oturuyor. Fazla konuşmamaları gerekiyor. Ev sahibi gerçi ön tarafta uyuyor, ama gene de... Willi, bir kütük gibi kaskatı ve sessiz oturuyor. İçinde, korku, çekin-

genlik ve kıza karşı hissettiği açgözlülük hisleri çalkalanıyor. Elly'nin nasıl soyunduğunu seyrediyor. Kırmızı elbisenin içinden iki yuvarlak kolun nasıl çiçek açtığını. Sıcak bir kız teninin hafif, tamamen afallatıcı kokusu etrafını kaplıyor ve derinden derine inlemesine sebep oluyor. Elly, üzerindeki son parçaları da yorganın altında çıkarmak üzere hoyratça yatağa giriyor. En sonunda, kızın yumuşak çıplaklığı, delikanlının bedenine değdiğinde ve onun yanan yüzünü neredeyse bir anaya özgü dolgun göğüslerinin arasına bastırdığında, Willi'nin senelerdir ıslahevi esaretinde depolanmış cinsel azabı, neredeyse hayvani bir sesle boşalıyor.

İki saat sonra, Willi, küçük bir çocuğun coşkusuyla, gecenin sessiz sokaklarında dolaşıyor. Bedeni, bu büyük macerayı, için için şarkı söyleyerek kutluyor. Arkadaşlarından binlerce kez dinlediği, küçümsenen bu büyük macera. Islahevinin ondan bu kadar uzun zaman esirgediği bu büyük, doğal macera. Onun uykusuz, ıstıraplı gecelerinde ateş gibi karışık renklerle boyadığı büyük macera. Küçük, tombul Elly'nin kollarındaki büyük, son derece harika bir macera...

Willi çok şanslı bir herif. Bütün parasını Elly'yle harcadıktan sonra sabah küçük Willi yakasına yapışıyor: "Kalk, gene kar yağdı!" "Kar mı yağdı?" O zaman gene para kazanabilir! Kar küreğini ve süpürgeyi kap. Çalışırlarken, küçük Willi, Elly'yle akşamın nasıl geçtiğini soruyor. Ama Willi kaçamak cevaplar veriyor. Bu kadar güzel bir şeyi insan kendine saklamalı. Ah, Elly! Kar küreği yağlanmış gibi kayarak çalışıyor, süpürge ona yetişmekte zorlanıyor. Öğlenden sonra olduğunda, ikisinin toplam kazancı hemen hemen on mark.

Üç gün sonra. Yeni bir kar yağışı olmadığından Willi son

kuruşlarını dikkatlice harcıyor. Sabah dayak yemiş gibi uyanıyor. Her tarafı ağrıyor. Nesi var acaba? Durumunu anlattığında küçük Willi kendi kendine sırıtıyor: "Kontrol ettin mi?" Kontrol mü? Neyi? "Elly'yle seviştin herhalde!" Kısa süre sonra küçük Willi, Willi'nin belsoğukluğu kaptığına karar veriyor. Elly'den bulaşmış. "Şimdi hemen doktor amcaya gidiyorsun ve on dört gün sonra bu işten kurtuluyorsun." "Doktor mu? Benim ne param ne de belgelerim var." "Gerek yok Willi, hepsi bedava."

Öğleden sonra geç saatte, küçük Willi onu Kölnischen Park'ta muazzam bir binaya götürüyor. Kapı görevlisi numaralar dağıtıyor ve onları arkadaki binaya yönlendiriyor. Salonda neredeyse yüz kadar delikanlı ve adamlar ya süklüm püklüm ya da pişmiş kelle gibi sırıtarak bekleşiyorlar. Çoğunlukla on altı ila yirmi yaşında delikanlılar. Willi'nin numarası okunduğunda bir hemşire onu, hasta formunu doldurması için bir odaya götürüyor. "Hangi isme?" diye soruyor memur. Willi duraksıyor. "Kimlik bilgilerinizi vermeniz gerekmez, hasta formu için herhangi bir isme ihtiyacım var," diyen memur onu cesaretlendiriyor. "Schröder," diyor Willi gelişigüzel. Ona küçük, gri bir kart veriyorlar: *Sosyal Sigorta Kurumu Berlin. Tıbbi bölüm C., Bay Sch. için.* Sürgü duvarlarla küçük muayene odacıklarına bölünmüş kocaman bir salona götürülüyor. Her odacıkta bir masa, bir muayene sandalyesi ve başka tıbbi aletler var.

Bir doktor Willi'yi muayene ediyor. "Bunu nereden kaptınız?" Willi susuyor. "Onu da doktora yönlendirmemiz için bu kişinin ismini veremez misiniz?" Ne demesi lazım, Elly'yi ele mi vermeli? Hayır, onu kendisi buraya gönderecek. "Kızın ismini bilmiyorum... lunaparkta tanıştım...

kızın nerede oturduğunu da bilmiyorum." "*H. w. G. – Şüpheli kişinin ismi ve adresi bilinmiyor,*" diye yazıyor doktor, hasta formundaki Bulaşma Kaynağı bölümüne. *H. w. G.*, sık, değişken cinsel ilişki ifadesinin sağlık makamınca kısaltması. Bu kısaltma fahişelik şüphesi altında olan kişiler için kullanılıyor. Doktor bir hemşireyi odacığa çağırıyor: "Beyden her ihtimale karşı bir kan örneği alın." Willi'nin sol kolundan alınan kan bir laboratuara gönderilecek ve Wassermann Reaksiyonu'na tabi tutulacak. Willi, üç gün sonra, Elly'den hatıra olarak belsoğukluğu yanında frengi de kapıp kapmadığını öğrenecek...

Willi'ye, bir tedavi merkezine sevk kâğıdıyla beraber bir de zührevi hastalık hastaları için bilgi broşürü veriyorlar. Bu broşürde hayat felsefesi damlayan bir cümle de var: "Zührevi hastalıklardan en etkili korunma için evlilik öncesi cinsel ilişkiye girmeyiniz."

12

Bu kadar para nereden geliyor? — Anneliese, çetenin sevgilisi. — Rehkeller ve Rattenpaule. — Mühlen Caddesi'nde çeteler savaşı. — Çete babası Gotthelf.

Ludwig'in tutuklu olduğu süre içerisinde çetede birçok şey değişmiş. Bütün gençlerin yeni giysileri var. Bazıları, Fred, Jonny ve Hans tepeden tırnağa yeni giysiler içinde. Yeni takım elbiseleri, hatta kışlık paltoları var. Para da var. Jonny hemen Ludwig için, Kan Kardeşler'le bir toplantı düzenliyor. "Hapishaneyi unutsun diye." Ludwig'e kırk iki mark veriliyor. Kendine bir palto ve ihtiyacı olan ıvır zıvırı alması için. Ludwig'in özgürlüğünü zorlu bir şekilde kazandığı günün akşamında, onuruna büyük bir meyhane turu gerçekleşecek. Bütün arkadaşları, Ludwig tekrar aralarında olduğu için, samimi bir sevinç gösteriyorlar. Hele onun metro istasyonundan cüretkâr kaçışı, onu hepsinin gözünde çok daha yüksek bir yere koyuyor. Ludwig'e Stettiner İstasyonu'nda o tehlikeli kuponu yamayan herifi bir yerde sıkıştırırlarsa, ölümlerden ölüm beğensin. Bu ne alçaklık! Ludwig'e açıkça sorabilirdi: "Bu tehlikeli bir kupon. Bagajı almak ister misin? Yarı yarıya kırışırız." O zaman dürüstçe olurdu, ama böylesi... Hele bir elimize geçsin!

Ludwig, hemen aynı akşam kendini bir sürü meyhanede göstermekten korkuyor. En küçük bir baskında, belgeleri olmadığı için, yakalanır. Belgeler, belgeler... Jonny düşünüyor. Sonra: "Ludwig, benimle gel." Grenadier Caddesi'ne doğru gidiyorlar. Berlin'in varoşu, gizli ve tekin olmayan dükkânların ve koğuşların caddesi. Jonny, bodrum katındaki dükkânların birinin önündeki yaşlı bir Yahudi kadınla birkaç kelime konuşuyor. Kadın, bodrumdan bir genci çağırıp onu bir vazifeyle gönderiyor. Genç, birkaç dakika sonra, yağlı kaftanı içinde kısa boylu, yıpranmış bir Yahudi ile çıkageliyor. Yaşlı adamın sakalı ve saçları gri-yeşil ve keçe gibi, küçük gözleri huzursuzca fıldır fıldır etrafı kolaçan ediyor. Yahudi, Jonny'yi ve Ludwig'i dükkâna buyur ediyor.

Buraya dükkân demek aslında sorumsuzca edilmiş bir iltifat. Dükkânın bütün stoku on marka rahatlıkla alınabilir. Birkaç kurumuş bisküvi, alışılageldiği üzere sarımsak ve paketler içinde koşer margarinler. Dükkân, zaten herhangi bir stok gerektirmeyen başka daha iyi işler için bir vesile, bir maske. Karanlık, penceresiz bir arka odaya geçiyorlar. Yahudi, Ludwig ve Jonny'nin arasına, eski bir kanepeye oturuyor. Çalıntı mal ticareti yapan bu dini bütün, boyun eğmiş ve her şeyden habersizmiş gibi duran yaşlı adam, siyah damarlı ellerini kavuşturuyor: "Beyler ne arzu ediyorlar?" "İşte, bu arkadaşımın belgelere ihtiyacı var," diye başlıyor Jonny. "Belgeler... hımm..." Babalık hemen suskunlaşıyor ve kuşkulanıyor. Sahte belgeler her zaman zor bir iş. Jonny bir beyanname veya bir işsizlik parası kartı için on beş mark öneriyor. İhtiyarın elleri sinirli sinirli kaftanını çekiştiriyor, paragözlük ve korku arasında bocalıyor. Hayır, elinde belge yokmuş. O dürüst bir adammış. Evet... ama... bunu yapabilecek birini tanıyor olabilirmiş. "İyi, o zaman gidelim," diye araya giriyor Jonny. O kişi, bir binanın avluya bakan tarafında, dördüncü katta oturan, yaşlı, eciş bücüş bir kadıncık. İhtiyar önce bu kadınla bir sürü boş laf konuşuyor. Yidce, İbranice, Almanca, korkunç bir karışım.

Sonra yaşlı kadın, Jonny ve Ludwig'e, ağlamaklı, tekdüze bir sesle, yanında birinin yaşamış olduğunu, bu kişinin poliste kaydı da olduğunu anlatıyor, yani her şey yolundaymış. Derken bir gün bu adam ortadan kaybolmuş, ama yaşlı ve dürüst bir kadın kirasını getirmişmiş. Bu adam geride sadece, oldukça kirli bir gömlek, bir şapka ve bir sigara kartonu içinde, aralarında polis kaydı, bir vergi kartı ve bir doğum kâğıdı olan bazı belgeler bırakmışmış. "Belgeleri gösterin,"

diye talep ediyor Jonny. Kayıt, Grenadier Caddesi'ndeki ev için, Königsberg, 1908 doğumlu August Kaiweit adına. Ludwig gerçi 1912 doğumlu ve bir Dortmundlu olarak Königsberg'in nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yok, ama bunun dışındaki bilgiler kötü değil. "Bu adam nerede yaşıyordu?" diye soruyor Jonny. Yaşlı kadın onu çok kötü bir sandık odasına götürüyor. "Kirası?" "Haftada beş mark." "Peki belgeler?" İki ihtiyar arasında tekrar sonu gelmeyen, Jonny ve Ludwig için anlaşılmaz bir gevezelik başlıyor. Sonunda: on mark belgeler için ve yaşlı Yahudi için de beş mark komisyon.

Hallediliyor. Jonny yaşlı kadına belgeler için on mark ve ilk haftanın kirası olarak da beş mark veriyor; yaşlı Yahudi komisyonunu alıyor. Ludwig, yeni bir isimle beraber bir eve de sahip oluyor. August Kaiweit'ın artık her baskından korkmasına gerek yok. Tabii ki bu belgeler emniyet müdürlüğü için yeterli değil. Orada Ludwig'in parmak izleri ve fotoğrafları var. Ve hatta: Gerçek August Kaiweit'ın da bir yamuğu olabilir ve arananlar listesinde adı olabilir. Belki de bir düzenbazdır. Grenadier Caddesi'ndeki kuşkulu karargâhına bakıldığında, bu da olmayacak şey değil. Bununla birlikte: Eğer Ludwig bütün, "eğer" ve "fakat"larının üzerinde düşünmeye kalkacaksa, doğru emniyet müdürlüğüne gidip teslim olsun daha iyi. Kanundışı bir hayat, tabii ki güvenli ve huzurlu bir hayat değil...

İhtiyar kadından evin anahtarını aldıktan sonra Jonny'yle gidiyorlar. Münz Caddesi'nde birbirlerinden ayrılıyorlar. Ludwig ikinci el bir palto almaya, Jonny ise... Jonny'nin Fred'le bir işi var. Ludwig, bunlar acaba sürekli gizli saklı ne yapıyorlar, diye düşünüyor. Buluşma yeri: ak-

şam saat sekizde, Alexander Meydanı yakınında, Prenzlauer Caddesi'ndeki Rehkeller.

Alexander Meydanı! Berlin'in yeraltı dünyasının merkezi. Herkes bilir. *Aus dem Milieu der Berliner Unterwelt* filmine rağmen bilmeyen var mıdır? Sadece frak ve rugan ayakkabı giyerek hırsızlığa giden asil dolandırıcılar? Cinayeti sadece boş zamanlarını geçirmek için bir uğraş olarak gören şu dehşetli güzel cani kadınlar? Ve Kızılderili dansları, şişman dolandırıcıları, kıpkızıl, alev alev kıvırcık saçları olan iki marklık ateşli fahişeleriyle suçlulara hitap eden gerçeküstü lokantalar. Bodrum katlarındaki gizli saklı şampanya locaları ve gizli kapılar. Hayal gücü yoksunu film rejisörlerinin ve diğer merdiven altı yaratıklarının en ucuz fantezileri. Buraya gelen ayaktakımının eğlence anlayışı bu. Pahalı loca koltuklarında bir heyecandan diğerine kaymak istiyorlar. Burada yeraltı dünyası filmi çevriliyor. Ama Berlin'in gerçek yeraltı dünyası, kendi sosyal sefaleti içinde Kurfürstendamm'ın[3] zevkine uygun olmadığından, Berlin'in yeraltı dünyası, haksız yere, yukarıda anlatılanlara bakınız, Fransa'daki ile karşılaştırılıyor. Bu çevrenin ilk bakışta göze çarpan bölümünü üstünkörü gözlemleyen, Berlin'in yeraltı dünyasını ölümüne sıkıcı bulacaktır. Yok, ilginç olan hiçbir şey yok. Kientopp'ta olduğu gibi kan burası için de özel bir sıvı; Berlinli dolandırıcı, aynen diğer her ölümlü gibi, burada da şeytansı caniyi hayretle izliyor. Belki de, hayatları boyunca kısa özgürlük ve uzun tutukluluk dönemleri, kanundan sürekli kaçış ve – birkaç mutlu günle daha büyük yoksunluk arasında ömür süren bu insanları anlayabilmek için daha derinlemesine araştırmalara ihtiyaç var.

3 Berlin'de elit bir semt – ç.n.

Kendilerinin seçtiği kader mi? Her zaman değil. Her zaman değil! Islahevindeki gençlik yılları, benzer şekilde geleceğin yasa çiğneyicisi olarak staj yaptıkları yıllar, lanet olsun ki kendi seçtikleri kaderleri değil. Ve devam ediyor: sabıkalı! Burjuvazinin aşılması zor, cam gibi sert önyargı duvarı ve misilleme öfkesi, sayılamayacak kadar çoğunun başarısız olmasına neden oluyor. Tekrar düzgün bir hayata dönmek isteyen sayısız insan.

Her şeyden önce saptama şu ki, bize yüzlerce filmde gösterilen o dolandırıcı mahzenleri bugün artık Berlin'de yok. Linien, Marien, August, Joachim ve Borsig Caddelerindeki ve bunlara benzer diğer bütün mahzenler, enflasyondan dolayı kısa süre sonra kapanmak zorunda kaldı. Teneke müzikleriyle inleyen büyük bira lokantaları, daha öğleden önceki erken saatlerde bile, pezevenk sürülerinin, evsizlerin ve arada sırada suç işleyenlerin bekleme salonları oluyor. Ama bu müşteriler lokantacıya para kazandırmıyor. Bu lokallerin cazibe merkezi fahişelik. Bu, sadece bu, onları ayakta tutuyor. Pezevenkleri buraya çekip içki âlemlerine özendiren de bu. Fahişeler yalnızken bir şeyler yemek zorunda değiller. Masadan masaya dolaşıp kendilerini sunuyorlar veya oraya bir göz atmak için gelen müşterilerden bir Schnaps dileniyorlar. Ve eğer bir kez bu lokallerde hakikaten bir etkinlik varsa, bu etkinliğin, gözlemcileri alkol tüketmeleri adına gerekli korku seviyesine ulaştırmak ve tanıdıklarına bu çılgın dolandırıcı mahzeninden bahsetmeleri için, düzmece olarak hazırlandığını hemen hemen kesinlikle varsayabiliriz.

Kulis, müşteriyi, ilk olarak yeraltı dünyası teması ile ele geçirmiş ve yüzde yüz bir kurtmasalı hikayesi sunmuş ve şimdi, yeraltı dünyası, çok fazla hayal kırıklığına uğratma-

mak için kulise elini uzatıyor. Hatta medyanın reklam bölümü de bundan faydalanıyor. Gurme lokantaların ve sofistike dans salonlarının ilanları arasından bağırıyor: *Berlin'in yeraltı dünyasını keşfetmek ister misiniz? Avrupa'nın Alexander Meydanı'ndaki en meşhur lokantasına gelin!"* Avrupa'nın en meşhur lokantası zararsız bir genelev ise ne olmuş ki? Bu, tırnak içinde, yeraltı dünyasıymış. Ama gerçek olamayacak kadar güzel işte!

Akşam dokuzla on iki arasında Alexander Meydanı. Bu insan keşmekeşi içinde nereden başlamalı? Fahişeliğin bütün çeşitleri. Islahevinden yeni kaçmış on beşliğinden, altmış yaşındaki eski toprağa, herkes hummalı bir şekilde pezevenk avında. Erkek fahişeler sürüler halinde tuvaletlerin önünde, duraklarda ve büyük lokantaların önünde bekleşiyorlar. Her iki cinsten evsizler etrafta zaman öldürüyorlar. Duruyorlar, gene dolaşıyorlar. Amaçsızca. Metro inşaatının kalas yığını üzerine oturuyorlar. "Devam edin!" Polis devriyesi. Devam et, devam et, nereye? Emniyet müdürlüğünün heybetli karaltısı neredeyse imrendirici şekilde göz kırpıyor. Orada yiyecek, içecek ve bir yatak var. Ama yalnızca çaresiz kişi bir vitrin camını yerle bir ettikten sonra.

Pezevenkler, mesleklerinin bütün rezilliğiyle her yerdeler. Sadece Alexander Meydanı'nda yüzlercesi. Caddeler onlara ait, işe çıkmış kızlar onlara ait. Adım adım fahişelerini takip ediyorlar: Evet, tereddüt içindeki müşterileri cesaretlendirmek için kızların meziyetlerini anlatıyorlar. İnsanlar, at pazarındaki topal beygirler gibi övülerek göklere çıkartılıp fiyatlandırılıyor.

Ufa sinemasının yanından, bodrum katındaki birahaneden, müşteri güruhunun bağırış çağırışları dışarı taşıyor.

Bir anda bütün trafik duruyor. Kalabalık kapkara dikiliyor, kapkara içeriye akın ediyor. Ne oluyor? Olağan bir şey. Yaygaranın merkezinde bir fahişe ve onun pezevengi. Adam durmamacasına kadına vuruyor. Kadın, yüzünü korumak için iki eliyle yüzünü kapatmış iki büklüm duruyor. Kurbanlık hayvan gibi. Kalabalıktan coşkulu ve gaza getirici çınlamalar: "İyi vur Fritz, vur o leş karıya!" Fritz de bol keseden vuruyor. Kadını korumak için ne bir el, ne de bir dudak kıpırdıyor. Kendi aralarındalar nasılsa. Kadın okşanıyorsa, bunu hak etmiş demektir. Sonunda polis geliyor, katı insan duvarının arasından kendine yol açıyor. Ne oldu? Hiçbir şey. Pezevenk üzerindeki belgelerle kurbanın, karısı olduğunu ispatlıyor. Kadın da polisin sorgusu üzerine, şikâyetçi olmadığını bildiriyor. Pezevenk kocasının iyi arkadaşlarının, onu sakat bırakacak kadar dövmelerinden kendini korumak istiyor. Burnundan kan fışkırırken "O kadar da kötü değildi," diyor sadece.

Kalabalık dağılıyor. Kavga bitiyor. İlgi kayboluyor. Fahişe, bir durak direğine yaslanarak kanını siliyor ve hıçkırıyor. "Ama kapa çeneni artık, Edith." Pezevenk bunu gayet tatlı bir şekilde söylüyor. Ve Edith, var gücüyle uğraşarak, arada sırada boğazından bir hıçkırık kaçırarak, çenesini kapatmaya çalışıyor. Ağlamaktan kızarmış yüzüne tekrar çekidüzen vermek için ruj ve pudra ponponunu çıkarıyor. Sonra ikisi, kol kola, yakındaki Rehkeller'e gidiyorlar.

Dolandırıcılar mahzeni, adını hak edebilecek, cinsinin tek örneği. Ama burada da her şey insanları eğlendirmek üzerine kurulmuş. Yeraltı şu aralar çok revaçta. Aldatıcı, rengârenk ışıklar içinde, alçak, kubbemsi tavanlı bir oda. Eski, tekrar tekrar badanalanmış yıkık duvarlardan korkunç

bir küf kokusu geliyor. Piyanist, bir tel karışıklığı içinden, çaresizce bir derece anlaşılabilir bir makam çıkarmaya çalışıyor. Müşteriler: Alışılagelmiş Alex güruhu, fakat çok az insan var. Bu Rehkeller herhalde dışarıdan hiç tekin olmayan bir yer gibi gözüküyor.

En karanlık ve en dipteki bir masada Kan Kardeşler oturuyor. Aralarında on altı, on yedi yaşlarında genç bir kız. Anneliese, Kan Kardeşler'in yeni çete sevgilisi. Çetenin, Ludwig için hâlâ anlaşılmaz bir şekilde, hep parası olmaya başladığından beri, Anneliese çetenin ortak malı. Ludwig yeni paltosuyla geliyor. Önce Anneliese onu gürültülü bir şekilde öperek karşılıyor. İlk defa karşılaşıyorlar ve Jonny, Anneliese'nin çeteye ait olduğunu açıklıyor. Diğer Kan Kardeşler Ludwig'i kinayeli bir şekilde "İyi akşamlar, Bay Kaiweit," diyerek selamlıyorlar. Neticede Ludwig sevilen bir kişi. Anneliese onun kucağına oturuyor, "Haksız yere Moabit'te kalan zavallı çocuk," diyerek her fırsatta onu okşayıp öperek teselli ediyor. İlk Schnaps turunda hepsi beraber törensel bir şekilde: "Şerefine, Ludwig," diyorlar. Sonra Ludwig anlatmaya başlıyor. Onu nasıl yakalamış olduklarını, sorgulamayı, Alex'teki günleri, Gençlik Mahkemesi'ndeki duruşmayı, Else Teyze'den gelen şeker torbasının içindeki gizli mesajı nasıl keşfettiğini. Yemeklerin nasıl olduğunu, davranışlarını ve çok ama çok detaylı olarak, Friedrichstadt İstasyonu'ndan nasıl kaçtığını. Şey, refakatçi çok terbiyeli bir herife benziyordu ama özgürlük özgürlüktür. Telefon edebilmesi için gerekli olan on feniki, bulduğu *B. Z.* gazetesiyle nasıl elde ettiğini anlattığında, çete Ludwig'le sonsuz gurur duyuyor. Lanet olsun, bu çocuğun kafası çalışıyor! "Şerefe! August Kaiweit!" Ve Jonny ekliyor: "Seni faka bastıran kargayı yakalamanın şerefine!"

Piyanist bir rumba anons ediyor, ama çaldığı bir tango da olabilir, bir black bottom[4] da. Kızlar sevgilileriyle dans etmek için bir metrekare yer bulmaya çalışıyorlar, Anneliese de Ludwig'i yakalıyor. Ludwig şimdi rumba yapmalı. Dün bu saatlerde hâlâ, midesinde akşamki un çorbası, dışarıda, koridorda, polis memurunun çivili ayakkabılarının çatırtısı, nezarethanedeki kerevette yatıyordu. "Anneliese, bana bir öpücük ver," diye telaşla fısıldıyor kıza.

İçkinin parası ödeniyor. Kan Kardeşler kalkıyorlar. Mexico? "Hayır, tercih etmem," diye sırıtarak cevap veriyor Fred. Münz Caddesi'ndeki Alexanderquelle iğrenç bir yer ama her zaman tepesine kadar dolu. Yutturulan kötü müziğin sesinin yüksekliği, bira bardaklarının üzerindeki köpüğü uçuruyor ve toplu olarak imal edilen tütün dumanı yüzünden kâğıt süslemeler sürekli isyan halinde. Her yaştan çete mensupları, güreşçiler, en düşük seviyeden fahişeler, serseriler, erkek ve kadın dilenciler. Bunların hepsi, meyhanesinin pis kokusunu daha fazla içine çekemeyip kapının önünde duran mekân sahibinin kelinin iyice parıldamasına neden oluyor. İçerisi inanılmaz dolu. Son gelen müşteri, içeriye giremeden sundurmanın orada durmak zorunda kalıyor ve birayla Schnaps sipariş etmek için oradan bağırıyor. Çete, kalabalığın arasından sıkışıp kıvrılarak geçiyor, ama hiçbir tarafta boş yer yok. En arkada, yükseltilmiş bir arka odada, tuvaletlerin önünde, halihazırda dopdolu olan iki masaya sıkışmayı başarıyorlar. Herkes sorunsuzca daha da sıkışıyor.

Ludwig, Anneliese, Jonny ve Fred, kısa ve boktan hayatlarını *koks*[5] ve *korn 'n punkt*[6] ile unutmaya çalışan sefil sığın-

4 Kuzey Amerika'ya özgü bir dans – ç.n.

5 Bir parça şeker ile karıştırılmış rom – ç.n.

6 Ahududu likör – ç.n.

macıların arasına oturuyorlar. Jonny bir tur *koks* ısmarlıyor. Tabii ki sığınmacılar da hesaba katılıyor. Uzun, beyaz sakallı bir ihtiyar hâlâ akşam yemeğini yiyor. Sağ elindeki patates soyma bıçağıyla sol elindeki yarısı paketlenmiş bir salamın ucunu parça parça kesiyor ve parçaları bir lokma ekmekle ağzına götürüyor. Beyaz saçlı ihtiyar, bahçe çiti önündeki uslu çocuğun tatlı ihtiyarın eski şapkasına bir Sechser fırlattığı, Mart-öncesi[7] filmlerinden fırlamış gibi. "Ee, baba, artık eve gitmek istemiyor musun?" diye soruyor Fred. "Eve mi?" İhtiyar bir an başını kaldırıp bakıyor, sonra dikkatini tekrar, artık sivrilmiş olan salam ucuna veriyor. Ardından: "Bugün patron benim kıçıma tekmeyi vuracak; hâlâ dört gecelik yatak parası borcum var, artık yeter diyecek."

Sakin, objektif bir tavırla ve patronuna hak vererek söylediği kelimeler, ağzındaki yiyecekleri çiğnemekten dolayı, homurtularla kesiliyor. Lokantadaki sıcaklıktan dolayı, buruşuk yüzünden sicim gibi ter akıyor. Ama ihtiyarı paltosunu çıkarmaya ikna etmek mümkün değil. Büyük olasılıkla içinde ceket yok. Şapkasını çıkarıyor. Bembeyaz saçları kulaklarının üzerine, paltosunun yakasına dökülüyor. Bakır kırmızısı yüzünde, dayak yemiş bir köpeğin gözleri var. İkinci Schnaps ve bir sigara, yaşlı dilencinin özgüvenini yerine getiriyor. "Baba, şimdi, sen nerelisin?" Batıda, Wittenberg Meydanı civarında dilenmekteymiş. Merdivenden yukarı, merdivenden aşağı. Sabah saat dokuzdan beri yollarda. Ve o civardaki kibar ev sahipleri, toplamda yetmiş iki fenik, birkaç ekmek kenarı ve –ihtiyar gururla gösteriyor– birbirine aşırı benzeyen iki rugan eldiven, daha doğrusu iki sağ el, gözden çıkarabilmişler.

7 Almanya'da, 1815-1848 Mart devrimi arası tarihi dönem – ç.n.

Bir olayı anlatırken sesinde öfke hissediliyor: "Dört kat yukarıda bir mutfak kapısına vuruyorum. Bir uşak bana bir Sechser vermek isterken ev sahibi hanım geliyor. 'Bu insanlar neden hak etmeden para almak isterler,' diye soruyor kocakarı. 'Adamın gücü kuvveti yerinde hâlâ, yatak odasındaki halıyı çırpabilir.' İşte o anda sinirim tepeme sıçradı. 'Hadi verin eski halınızı da çırpayım.' Koca leşi dört kat aşağıya taşıdım, çırptım ve tekrar yukarıya taşıdım. Peki kocakarı ne dedi? 'Bak, işte şimdi beş feniki kazandın...' Bu da kibar hanım olacak! İhtiyarın, Gollnow Caddesi'ndeki koğuşa dört gecelik yatak parası borcu var ve eğer bugün, en az iki gecesini ödemezse, patron kıçına tekmeyi vuracak.

"Baba, kaç yaşındasın ki sen?" "Yetmiş dört... yook, seksen iki... hayır, yetmiş yaşındayım." Artık kesin olarak bilmiyor. Posen'da doğmuş. Yani şimdi Polonyalı mı Alman mı olduğunu bilmiyor, umurunda da değil zaten. Gençliğinde sütçüymüş, bütün çiftliğin en çevik ve en dürüstü – özellikle vurguluyor. Sonra ona saldıran bir ineği karnından tekmelediği için beyefendi onu işten çıkarmış. Ama bu sorun değilmiş. Zaten askere gitmesi gerekiyormuş. Sonra yollar başlamış. Almanya, Avusturya, İsviçre, İtalya, Fransa ve İspanya, hepsi yürüyerek. Yıllarca, on yıllarca. Dünya savaşından kısa bir süre önce, yaşlı bir adam olarak tekrar Almanya'ya dönene kadar. Savaş süresince, işçi olarak bir cephane fabrikasında, sonra tekrar yollarda. Seneler boyunca.

Berlin'e varıncaya ve artık daha uzaklara gitmeye nefesi yetmeyip bu dört milyonluk şehir onun yolu oluncaya kadar. Anne babasının nerede öldüğünü, beş kardeşinin de, eğer yaşıyorlarsa, nerede olduklarını bilmiyor. Hayatında hiç sinemaya gitmemiş. Ona göre bir kitap, içinde hikâyeler olan bir şey ve bir gazetenin sadece paketleme işlevi var.

Ama Berlin'de de olsa, İtalya'da da olsa, yukarı Silezya'nın herhangi bir kasabasında da olsa bu uzun pratik ona vermenin, hediye etmenin zenginlerin yaptığı bir şey olmadığını öğretmiş. Onlar dilencilerin üzerine ya köpeklerini salarlar ya da kapılarını çarparlar. Vermek sadece, açlık ve sefaletin bilgisine doğal olarak sahip olan fakirlere mahsustur. Yukarı Silezyalı maden işçisi, İtalyan gündelikçi veya Berlinli işsiz. İhtiyar yarın Wedding'in işçi bölgesine gitmek istiyor. O bölgeyi tanıyor ve seviyor. "Bakır fenikler, sadece bakır fenikler. Ama nerede çokluk, orada bokluk," diyor ve şapkasını tekrar özenle başına geçiriyor. Şapkayla oturmak daha iyi.

Fred, bir yüce gönüllülüğe kapılarak ihtiyarın yatak parasına yardım için çeteden para topluyor. Semeresi: iki mark seksen beş fenik. Yaşlı dilenci, önce inanamayarak paraları alıyor. Bunlar kesin onunla dalga geçmek istiyorlar. Ama sonra, parayı cebine attıktan sonra, bir an önce lokantadan çıkmaya çalışıyor. Alınmış alınmıştır. Ne olacağını bilemezsin: Belki de gençler bütün paralarını içkiye yatırırlar, sonra da paraları ondan geri isterler. İyisi mi, hemen ortadan kaybolmalı. Patron artık para alacağından kıçına tekmeyi vurmayacak...

Ludwig çetede sürekli değişiklikler fark ediyor. Fred birdenbire çetenin kasası olmuş, her üye her hafta çetenin kasasına bir mark koymak zorunda. Jonny'nin, Hans'ın, Fred'in ve Konrad'ın, Anneliese'yle beraber, Bad Caddesi'ndeki sakatların yetiştirme yurdunda sabit yatakları var. Heinz'ın, Erwin'in, Walter'in ve Georg'un da, ikişerli olarak, sürekli kalacak yerleri var. Ludwig, nasıl bu kadar paraları var, diye kara kara düşünüyor. Sormaya cesaret edemiyor.

Delikanlılar dağılıyorlar. Bu kalabalıkta tek bir laf bile edilemiyor. Schlesischen İstasyonu'ndaki Café Messerstich'e gitmeye karar veriyorlar.

Café Messerstich'e, ilk olarak, neden meyhane değil de kafe dendiği, ikinci olarak da kanlı Messerstich[8] lakabının nereden geldiği bilinmiyor. Müdavimler: org çalgıcıları, avlu şarkıcıları, doğa araştırmacıları da denen paçavra toplayıcılar, çoğunlukla herhangi bir fesatlıkla damgalanmış kadın ve erkek dilenciler. Messerstich'i, sadece besleyici bir rostonun veya en azından bir salamın ucundan verdiği zaman takdir ediyorlar. Lokanta sahibinin spesiyalitesi, eşi görülmemiş, jöle içinde tuzlanmış ve pişmiş, gerçek, besili domuz paçası. Çete, uzun bir akşam yemeği düzenleyip ne var ne yoksa yiyor. Kemirilmiş bacaklar ve bacak kemikleri masanın üzerine yığılıyor ve lokantacının fırından yeni ekmek aldırması gerekiyor. Hepsi tahıl öğütücüler gibi yiyorlar.

Kötürüm bir org çalgıcısı tezgâha yaslanıyor. Ceketinin sol kolu gevşek ve boş bir şekilde aşağı sarkıyor. Kötürümün, sağ ve tek eli büyük bir Schnaps bardağı tutuyor ve onu ağzına götürüyor. Bir yudum. Schnaps'tan ıslanmış dudakları kendine özgü bir ıslık sesi çıkarıyor. Sanki komut almışçasına, her iki cebinden ikişer tane beyaz sıçan hızla dışarı fırlıyor. Maharetle kötürümün omuzlarına tırmanıp arka ayakları üzerinde dengede duruyorlar. Etraftaki müşterilerden gülüşmeler ve alkış. Kötürüm, terbiye ettiği sıçanlarından gurur duyuyor, hâlâ yarısı dolu olan Schnaps bardağını her bir sıçana tutuyor. Her sıçan başını bardağın içine doğru eğip tatlı Schnaps'tan bir yudum çekiyor. Tekrar

8 Bıçak yarası – ç.n.

bir ıslık. Sıçanlar itaatkâr bir şekilde iki cebin içinde gözden kayboluyor. Kötürüm, hoşnut bir şekilde Schnaps'ın geri kalanını içiyor. Dolaşması sırasında hayvanlar ona eşlik ediyor. Müziğe uyarak arka ayakları üzerinde duruyor, kötürümün pantolonunun paçasından girip gömleğinin açık yakasından tekrar dışarı çıkıyorlar. Rattenpaule, kendi branşında tanınmış biri ve terbiye ettiği sıçanların çekiciliği sayesinde hiç de kötü kazanmıyormuş.

Kan Kardeşler, karınları doymuş, önlerinde biraları, tembel tembel oturuyorlar. Anneliese huzursuzca sandalyesinde kıpırdanıyor. Korku dolu gözlerle fırının yakınındaki masaya bakıyor. Orada oturan genç herif düşmanca bakışlarla gözünü dikmiş Kan Kardeşler'i süzüyor. Ve gözleri Anneliese'nin bakışlarıyla karşılaştığında, bu Anneliese'yi daha da huzursuz edip korkutuyor. Herif aniden çetenin oturduğu masanın önünde bitiyor: "Anneliese, hele bir buraya gel!" Sesi gaddar ve tehdit edici. Anneliese tam korkakça itaat edecekken, Jonny ayağa fırlıyor: "Kızdan ne istiyorsun?" Gelen cevap çok da dostça değil: "Seni ilgilendirmeyen bir şey, yaşlı maymun!" Jonny, kendine özgü hızıyla birdenbire herife bir yumruk çakıyor. Adam daha tam kendine gelemeden tekrar saldırıyor ve herif temiz bir kavisle caddeye uçuyor. Tekrar lokantaya girmeyi de gözü yemiyor. "Anneliese, o kimdi?" diye soruyor Jonny. Anneliese ağlıyor. "Ya biliyorsun işte... Friedel Peters'in çetesinden biri."

Anneliese daha bir hafta öncesine kadar başka bir çetenin, Friedel Peters Çetesi'nin sevgilisiydi. Ama artık oradaki hayattan hoşlanmıyordu. Kimsede para yoktu ve hatta bir gün Friedel ona demişti ki: "Anneliese, bizim için para kazanmaya gitmen lazım." Böylece Anneliese de paraları oldu-

ğu için Jonny'nin çetesine gelmişti. Aslında Anneliese ağır sanayide çalışan birinin sevgilisiymiş. Ama o artık Anneliese'nin uyuşturucu parasını denkleştiremediğinde Anneliese kendine bir banka müdürü bulmuş.

"O zaman bu akşam bize ufak bir saldırı düzenleyebilirler," diyor Konrad dalgın bir sesle. "Haklı olabilirsin," diye cevap veriyor Jonny. "Franz, on duble *koks*!" diye sipariş veriyor Fred. Ufukta görünen çatışmaya aslında Schnaps uyar. Jonny'nin iki tane demir muştası var. Bir tanesini Konrad'a veriyor. İçi hiddetle kaynayan Konrad, sivri uçlu demirle masaya yumruk üzerine yumruk atıyor. "On tane Schnaps," diye sipariş veriyor Jonny. Arka arkaya yuvarladıkları alkol, delikanlıları asi ve kavgaya istekli hale getiriyor. Ama Anneliese'yi almaya kimse gelmiyor. Anneliese korkarak ağlarken, bir yandan da belki onun için bir çatışma çıkacağından dolayı gururlanıyor. Şimdilik lokanta hâlâ çok sakin.

O çevreden olmayan bir genç adam lokantaya giriyor ve lokantacıyla pazarlık ediyor. İşsiz bir sanatçı, bir akrobat. Lokanta tepesine kadar dolu olmasına rağmen, birkaç numarasını göstermesi için izin veriliyor. Bu tip çevrelerde böyle şeyler ilgi çekiyor. Gösteri için ihtiyacı olan iki sandalyeyi seve seve sanatçıya veriyorlar. Bütün müşteriler, pürdikkat, büyük bir aile gibi, sanatçının etrafında toplanmış, başlayacak gösterinin heyecanı içindeler. Sandalyenin sırtının en üst kenarında tek elle amuda kalkma. Sarhoş, tek kollu Rattenpaule arkadan nara atıyor: "Bu hiçbir şey değil, siz bir de beni görün..." Sanatçı vücudunu yılan adam gibi, yüzü kıpkırmızı olana kadar kıvırıyor ve çarpıtıyor. Bu, insanları etkiliyor. Herkes sanatçının gösterisine odaklanmış. Lokantacı bile seyrediyor, garsonun tepside bıraktığı sipariş biralar ısınıyor.

Şimdi diş numarası geliyor. Sanatçı bir sandalyeyi dişleriyle kaldırdıktan sonra, onu ikinci sandalyeyle daha da ağırlaştırıyor. Bu onun marifetlerinin en önemli bölümü. Diş gösterisi muazzam etkileyici oluyor. Özellikle sanatçının yüzündeki inanılmaz çaba çok belirgin görüldüğü için. Yüzü çarpılmış, kan kırmızısı, gözleri yuvalarından dışarı fırlamış, bütün vücudu titriyor. Müşteriler tamamen coşmuş durumda. Sanatçıya göre para toplamak için en iyi zaman. Sonuç: sadece bir mark seksen fenik. Performans başarısızsa, dilenciler çevresinde bile cömertlik yok. Sanatçı, Rattenpaule tarafından bir Schnaps içmeye davet ediliyor. Gizlice ağzının kenarlarındaki kanı siliyor. Vahşi diş numarası diş etlerini parçalamış.

Sanatçının gösterisinin güzelliği bile Kan Kardeşler'in alevlenmiş dövüş isteğini soğutmaya yetmiyor. Friedel Peters ve adamları Anneliese'yi geri almak için hele bir gelseler! Allah, Allah, o zaman bira bardakları uçar, koparılmış sandalye bacakları havayı döver! Ama hiçbir şey olmuyor. Madem bu kadar korkaklar ve arkadaşlarının yediği dayağın intikamını alamıyorlar, o zaman öyle olsun. Gidelim, yeteri kadar uzun bekledik. Nereye? Warschauer Köprüsü yakınındaki Tante Minchen'a. Amma iş yahu. Jonny, otuz markın üzerinde gelen hesabı ödüyor. Jonny bu kadar parayı nereden buluyor, diye düşünüyor Ludwig bir kez daha.

Sakin caddede pusuda bekleyen çete serserileri yok galiba. Kan Kardeşler, Schlesischen İstasyonu'nu geçtikten sonra ıssız Mühlen Caddesi'ne sapıyorlar. Yüz metre ötelerinde biri, caddeyi aceleyle koşarak geçiyor ve apartmanların gölgesinde ortadan kayboluyor. Çete, dörtlü iki sıra halinde yürüyor, aralarında korkudan tir tir titreyen Anneliese ve

en gençleri, Walter. Tekrar biri aceleyle yolu geçiyor. Bu seferkini tanıyabiliyorlar, bu Jonny'ye dayılanmış olan. "Muşta sende mi, Konrad?" diye soruyor Jonny. "Olmaz mı!" diye cevap veriyor Konrad. Yüz metreyi geride bırakıyorlar. Mühlen Caddesi genişleyerek Rummelsburger Meydanı'nı oluşturuyor.

Çetenin hemen yakınında biri "Dışarı!" diye bağırıyor. Kan Kardeşler'in önünden ve arkasından, karanlık apartman girişlerinden, on-on iki çete serserisi fırlıyor. Kan Kardeşler, Jonny'nin olduğu ön sırayla Konrad'ın olduğu arka sıra saldırıyı savuşturuyor. Walter, Anneliese'le beraber caddenin öbür tarafına geçmek için acele ediyor, ama bu aşamada daha fazla dayanamıyor, sızlanan Anneliese'yi yüzüstü bırakıp itişen serseriler yumağının ortasına atlıyor. Jonny'nin ve Konrad'ın muştaları çene kemiklerine çarpıyor, pazılara sert darbelerle iniyor ve kafaları yarıyor. Kavga, hemen hemen sessiz şekilde devam ediyor. İki taraf da biliyor ki, ses yükselirse, anında bir ekip arabası gelir ve bu tip iç hesaplaşmalarda polise hiç gerek yok.

Keşke biraz daha aydınlık olsa. Kan Kardeşler Kan Kardeşler'i giysilerinden yakalıyor, rakiplerde de durum daha farklı değil. Saldırganlar için durum daha şimdiden kritik gözüküyor, muştalar kafaları için fazla sert. Derken bir silah ateşleniyor. Bam! Bir kırbaç sesi gibi. Walter sol kolunu tutarak oluk taşına doğru yuvarlanıyor: "Aah!" Silah sesi, vurulanın haykırışı, Peters gençleri için yeterli bir işaret. Tüyüyorlar. Kan Kardeşler, orada, nefes nefese, yalnız başlarına dikiliyorlar ve sessizliğin içinde "Aah!" diye bağıran Walter'la uğraşıyorlar.

O sırada pencereler açılmaya başlıyor. Gecelikler ve de-

likli atletler kan dondurucu seslerle bağırıyor: "Cinayet!", "Polis!", "Soygun!". "Kaçın!" diye emrediyor Jonny. Schlesischen İstasyonu tarafına doğru koşuyorlar. Jonny ve Konrad, Walter'a destek oluyorlar. Ludwig ve Georg, ağlayan Anneliese'yi kaldırmışlar. Jonny ve Konrad, Frucht Caddesi'nde bir taksi buluyorlar, Walter'i içine itip arkasından kendileri de biniyorlar. Jonny camdan bağırıyor: "Herkes takip etsin... Bad Caddesi!" Böylece tehlike geçiyor. Çete, ikişer ikişer, hızla dağılıyor. İkişer ikişer taksilere binip Bad Caddesi'ne gidiyorlar.

Gotthelf, eskilerin hapishane kuşu, şimdilerdeyse onların iyiliği için çalışan çete babası, yanında geceleyen delikanlıların yaralı Walter'le geldiklerini görünce fazla şaşırmıyor. "Berlin'de böyle şeyler olur," diyor sadece ve yarayı inceliyor. Şansa, kurşun sadece sıyırmış. Konrad, bir nöbetçi eczaneden aldığı pansuman malzemesiyle geliyor. Yavaş yavaş diğer Kan Kardeşler de varıyorlar. Walter'in yarası temizlenip sarılıyor. Acaba yarın doktora gitmeli mi? Riskli. Doktor soracak. Ama Gotthelf çözümü biliyor. Ayyaş, sefil bir eczacı tanıyor. Walter'i o tedavi etmeli. Walter gayet memnun, durumu onu gururlandırıyor ve yarası fazlaca acımıyor. Uyumalı. Öncesinde epey bir Schnaps içiyor. "Schnaps her zaman iyidir," diyor bilge Gotthelf.

Saat sabahın üçü. Konrad ile Jonny, Hans ve Fred zaten evlerindeler. Jonny, Walter rahatsız olmasın diye Hans'ın yatağına girecek. Gotthelf'de oturmayanlar veda ediyorlar. Anneliese bu gece Ludwig'in ve onunla beraber Grenadier Caddesi'ndeki geceleme yerine gidiyor.

13

Willi Kan Kardeş oluyor. — Vaftiz ve Ustalık işi. — Paranın geldiği yer. — Bagaj kuponu hırsızı. — Çete Mahkemesi. — "Dayak için çok teşekkürler."

Şanslarına iki gecedir üst üste yağan kar duruyor. Sonsuz ve biteviye yağan yağmur asfaltın üzerinden süzülüyor. İnsanın ayağındaki partal ayakkabıları, süngerimsi paçavralar haline gelene kadar yumuşatıyor.

Willi Kludas, geceleyin Neukölln'deki Hermann Meydanı'nda dikiliyor. Kafası bomboş. Bir apartmanın cephesi kadar büyük, bir yanan bir sönen ışıklı reklam panosundaki, sigarasını yakıp keyifle fosurdatan kahverengi ayıya gözünü dikmiş bakıyor: *Berlin, Juno tüttürür.*

Silezyalı Olga'daki geceleme faslı son buluyor. Olga ona iki gece kıyak geçtikten sonra, alışkın olduğu yolla da olsa, ödemesini istemişti. Ama Willi hastalığından dolayı, istese de, bunu yapamamıştı. Ah, bu hastalık. Bir bu eksikti. Hem de daha ilk kızda. Bir sonraki gece Elly'yi beklemiş ve ona Köllnischen Park'ın adresini vermişti. Yarın gene buradayım. Bana böyle bir kart gösteremezsen, seni polise ihbar ederim, diye onu küstahça tehdit etmiş ve gitmişti. Ertesi gece Elly gri kartıyla onu beklemişti. Willi sadece kartı incelemiş, Elly'ye bakmamıştı bile. Yiyecek yok, yatacak yer yok ve bir de bu iğrenç hastalık. Tüh, lanet olsun! İlaçları devamlı yanında taşımak zorunda. Nerede bırakabilir ki zaten? Dün doktor, üç-dört gün içinde bundan kurtulursunuz, demişti. Kan testi de iyi çıkmıştı. Üç gün sonra sonucun negatif olduğunu öğrenmişti.

Şu yağmur bir dursa. Sürekli bir apartman girişinde dikilmek. Ta ki bir polis memuru sorgulayana kadar. Şurada, ilerideki şu büyük meyhaneler, nasıl da tepesine kadar dolular. İçeridekilerin işi iş. Onlar Juno tüttürebilir, içebilir, yiyebilir ve sıcakta dinlenebilirler. Acaba şuradaki birahaneye girse, ayakta bir masada dursa? Bu kalabalıkta kimse bir şey

yemediğini fark etmez herhalde. En azından sıcakta durur, giysileri de biraz kurutur.

Caddeyi geçip meyhaneye giriyor. Müşterilerin arasından geçip arkadaki tuvalete gidiyor. Sonrasında, yavaşça, ısıtıcının yanındaki yerine geri gelecek. Masada yeterince boş bardak var, sanki yeni içmiş bitirmiş de, yeni bir tane içmek isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi... Tuvalette kendine biraz çekidüzen veriyor. Pantolon paçalarındaki ve ceketinin eteğindeki suyu sıkıyor. Amma su çıkıyor... Musluktan avucuyla su içiyor. İçerken de, biramı kenefte içiyorum diye düşünüyor. Lokantanın içinden ağır ağır, sanki cebinde birkaç gümüş parası varmış havasıyla geçiyor. Yerine geçtiğinde kimse ona bakmıyor. Önünde yarı dolu bir bira bardağı duruyor. Adam gitmiş mi? Biraz beklemeli.

Isıtıcıya yaslanıyor. Kendini daha iyi hissediyor. Ama ıslak giysilerinden, sanki çamaşır kazanından yeni çıkmış gibi buhar yükseldiği için, çok geçmeden ısıtıcıdan uzaklaşması gerekiyor. Onun hemen yakınında, masada dikilenler, üzerinden buhar çıkan Willi'yle ilgili zararsız şakalar yapıyorlar. Gülün bakalım, sizi gidi ahmaklar. Sigaranız var, içeceğiniz var, karnınız acıksa açık büfeden Bockwurst[9] alabilirsiniz. Hem mutlaka kalacak yeriniz de vardır. Willi'nin önündeki yarım birayı içmeye kimse gelmiyor. Herhalde gitti, herhalde o kadar çok içti ki, başka istemiyor. Willi açık büfenin üstündeki saate bakıyor: Hemen hemen iki. Saat yedide sıcak barınağa gidebilir. Daha beş saat var. Masası boşalıyor, derken Willi sonunda bayatlamış yarım biraya el koyuyor. Şimdi saat üçe kadar burada dikilebilir, kimse engelleyemez.

Willi kadar genç, yeni bir müşteri lokantaya giriyor. Bardan bir bardak bira ve yirmi beş tane sigara alıp Wil-

9 Bir çeşit sosis – ç.n.

li'nin masasına gidiyor. Yirmi beş tanenin hepsini birden aldı, diye düşünüyor Willi. Yabancı, birasını içip bir sigara yakıyor ve Willi'ye kısa bir göz atıyor. İkisi bakışıyorlar. Lanet olsun, nereden tanıyorum onu, diye düşünüyor ikisi de. Delikanlı aniden Willi'ye de tanıdık geliyor. İki dakika geçiyor. İkisi de "Bunu nereden tanıyorum?" diye hafızasını yokluyor. Gençlerin ikisi de tetikte, ama hiçbiri diğerine sormaya cesaret edemiyor.

Sonunda yabancı cesaret edip Willi'ye soruyor: "Biz tanışmıyor muyuz?" "Bence tanışıyoruz..." diye cevap veriyor Willi. "Sen de bir ara H...'deki ıslahevinde değil miydin?" diye sormaya devam ediyor yabancı. Aniden Willi hatırlıyor: "Ludwig, dostum, neler yapıyorsun yahu?" Şimdi Ludwig de hatırlıyor: "Willi, değil mi? İki numaralı salondan Willi, değil mi?" "E tabii ki!" İki H. kaçağı birbirini buluyor. Ludwig iki sene önce kaçmış, Willi'nin daha iki hafta olmamış. "Ya hale bak!" "Ya evet, Ludwig!" "Bir yere oturalım mı?" diye teklif ediyor Ludwig. "Beni boş ver, Ludwig," diye cevap veriyor Willi. "Fark etmez Willi, gel, bende para var."

Kendilerine küçük bir masa buluyorlar. Ludwig için meteliksizlik ve açlık tamı tamına aynı şey demek. Bundan dolayı hemen soruyor: "Evet, ne yemek istersin Willi?" ve menüyü önüne itiyor. "Bockwurst veya öyle bir şey..." "Niye Bockwurst! Doğru dürüst sıcak bir şey ye." Kendisi listeye bakıyor. "Eisbein[10] ve önden de bezelye çorbası," diye Willi adına karar veriyor. Ludwig ikisi için de yemekle beraber bira ve konyak siparişi veriyor. İkisinin de gözlerinden mutluluk okunuyor. Aynı kurumdan tanıdık birini bulmanın mutluluğu. Kurumdan kaçışı nasıl gerçekleştirdiklerini

10 Tuzlanmış domuz paçası – ç.n.

anlatıp birbirlerini dinlerkenki mutlulukları. Ludwig, "Sen önce ye," deyip kendi kaçış hikâyesini anlatmaya başlıyor. Ve Ludwig, "Biliyor musun, küçük Heini ve ben, nasıl da..." ve "Hatırlıyor musun, müdür nasıl da..." diye sorduğunda, ancak o zaman Willi, dolu yanaklarıyla, enerjik bir şekilde ve onaylayarak "Hmm... hmm... hmm!" diye cevap verebiliyor.

Ve Ludwig haberleri sıralıyor. Ona tamamen yabancı olan Berlin'e gelene kadar dolanıp durmalarını. Açlık hayatını, tren vagonlarındaki, harabelerdeki ve yarısı bitmiş inşaatlardaki gecelemelerini. Sefil kediler gibi açlıktan ölmemek için bedenini pazarlamasını. Arada sırada yaptığı küçük hırsızlıkları. Ta ki Kan Kardeşler ile bağlantıyı sağlayana kadar. Sonra da son ayların olayları, hapishane zamanı. Refakatçiden nasıl kaçtığı. "Şimdi poliste kaydım var, ismim de August Kaiweit," diye açıklamalarını bitiriyor Ludwig. Willi son haftaların gidişatını anlatıyor. Yaşadığı bir sürü olay, özgürlükteki açlığı kurumdaki yarı tokluğa tercih eden Ludwig ve yüzlerce başka gencin yaşadıklarıyla aynı. Ludwig, Willi'nin çeteye dahil olması konusunda kararlı. Willi'nin, çeteye dahil olmak için çıraklık zamanına ihtiyacı olmadığını bir şekilde Jonny'yla konuşacak. Willi de bu ihtimale dört elle sarılmak istiyor. Uçsuz bucaksız, acımasız Berlin'de tekrar yalnız kalmak gözünü korkutuyor. Arkadaşlarla her şey daha kolay. Derken mekânın kapanış saati geliyor. Kol kola gece otobüsüne doğru gidiyorlar. Willi, şimdilik Ludwig'de kalacak.

Willi, ertesi sabah, Rücklerklause'de çeteye takdim ediliyor. Herkes orada. Walter de öyle. Sol kolu sarılı ve kendini kahraman gibi hissediyor. Jonny, Willi'yi inceliyor, onu sor-

guya çekiyor. Çetenin içinde, hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir yabancı? Anlattıklarının hepsi yalan olabilir! Kabul etmek mümkün değil! Ama burada durum farklı. Ludwig, Willi'ye kefil oluyor. Jonny çetede yeni bir üyeye karşı değil. Diğer gençler de fikirlerini söylemeliler. Eğer Ludwig Willi'nin doğru adam olduğuna inanıyorsa: Tamam o zaman, çeteye katılmalı. Willi herkesle teker teker tokalaşarak Kan Kardeşler'e kabul ediliyor. Bir kadeh kaldırma töreni, yeni üyeyi yasallaştırıyor.

"Çete vaftizi?" diye şehvetle soruyor Kahraman Walter. Willi, her ne kadar herkesin ayakkabısını temizlemesini zorunlu kılan aşağılayıcı çıraklık döneminden muaf tutulsa da, vaftiz olmak zorunda. Bunu her biri yapmak zorunda. Eğer vaftizi –ki bu aynı zamanda ustalık eseri– başaramazsa, başarılı olana kadar tekrar tekrar denemesi gerekecek. Vaftizi başarısız olmuş kişi, çeteye sürekli aidiyet hakkına layık sayılmıyor. Vaftizdeki ödev, bütün çetenin, hatta belki de davet edilen misafirlerin gözleri önünde, bir saat içinde dört kez kendini uyarıp orgazm olmak. Ama Willi'nin hastalığından dolayı, vaftiz ileri bir tarihe, doktordan "Sağlıklıdır" raporunu alana kadar erteleniyor.

Akşam oluyor. Çete, Linien Caddesi'ndeki Kellnermax'da oturuyor. Ludwig ve Willi de neredeyse gelecekler. Jonny gençleri üçlü gruplara ayırıyor ve onlara görevlerini söylüyor: Yarın doğudaki bir mağazada çalışacaklar. O gün ay sonu olduğu için dükkân ve mağazalarda çok yoğunluk oluyor. Yankesicilik için en uygun zaman. Üçlü grubun elebaşı, cepten cüzdanı çekiyor, hemen ikinci adama veriyor, o da hemen üçüncüye. Bu şekilde üç grup aynı mağazada çalışıyor. Çete aylardır bu işi yapıyor. Büyük mağazalarda, semt pazarlarında ve kapalı sabit pazarlarda.

Bu, genellikle işçi kadınların zayıf cüzdanlarının kaderi. Sadece alışveriş filelerine, sepetlere veya çantalara uzanmak yetiyor. Para en üstte duruyor. Sosyal yardım paraları, haftalıklar, bazen aylıkların tamamı. Yankesiciliği çetenin aklına sokan kişiyse: Fred. Üstelik fikir kendini kesinlikle kanıtlamış durumda, çünkü artık hepsinin daima parası var. Ludwig hapiste olduğu sürece her şey yolunda gitmişti. Ludwig geri döndüğündeyse, Jonny'nin kesin talimatıyla bir süreliğine Ludwig'den paranın kaynağını saklamışlardı. Jonny, Ludwig'in mesele çıkarmadan olaya dahil olup olmayacağından emin olamamıştı. Onu önce kandırmak istiyordu. Önce onu paraya boğmaya, sonra da eğer Ludwig korkup geri adım atacak olursa şöyle demeye karar vermişti: Daha ne istiyorsun ki? O kadar parayı bizden aldın? Bunun piyangodan çıkmadığını herhalde biliyorsun. Şimdi aptallık etme ve sen de yap.

Willi lokantaya giriyor. Ludwig'siz ve heyecanlı: "Hepiniz Schmidt'e gelmelisiniz, Ludwig orada bekliyor. Ona bagaj kuponunu yutturan dolandırıcı orada!" Hay lanet! Heyecan. Derhal Schmidt'e. Gruplara ayrılarak, dikkat çekmeden gidiyorlar. Ludwig, müziğe yakın bir masada oturuyor. Jonny, Willi ve Fred onun yanına oturuyorlar, diğerleri kapının yakınında duruyorlar. Delikanlı eğer kaçmak isterse diye... Genç, arkada, bir kızla oturuyor. Yirmi yaşlarında; havalı spor kıyafeti ve şık paltosuyla mükemmel bir yumurcak. "O olduğundan kesin emin misin Ludwig?" diye soruyor Jonny. "Kuşkusuz!" Jonny masaya gidiyor. Kısa ve kesin tavrıyla kibarcığı kaldırıp beraber arkaya geçmek istediğini söylüyor.

Jonny, bir köşede, o sırada yanlarına gelmiş olan Lu-

dwig'i gösteriyor. "İşte, arkadaşımı tanıyorsun herhalde, değil mi?" "Ne istiyorsunuz ki? Ben hiçbirinizi tanımıyorum!" diye cevap veriyor yabancı. Şimdi Ludwig artık sesi de tanıyor. "Beni artık tanımıyor musun?.. Stettiner İstasyonu... bagaj kuponu..." diyor Ludwig yavaşça. Kibarcık kızarıyor ve beti benzi atıyor, sonra yüzsüzlük yaparak yakasını kurtarmaya çalışıyor: "Ah, o düzenbaz sensin! Bavulla sıvıştın gittin!" Jonny çocuğun çenesine kısa ve sert bir yumruk atıyor. "Şimdi, bana bak arkadaşım. Bu dostum senin yüzünden, sekiz haftadan fazla tutuklu kaldı ve dört ay ceza yedi. Şimdi sen karar ver, ne istersin? Ya hemen bir polis çağırıp seni yakalatırız ya da uslu uslu bizimle gelirsin. Bu hesap görülmeli, değil mi?"

Kibarcık, sarsakça ve beti benzi atmış vaziyette duvarın önünde dikiliyor. "Sizinle mi, nereye?" "Sana ne. Seni herhalde öldürmeyeceğiz. Şimdi git aşkına bir işinin çıktığını söyle ve gel." Herif, kıza gidiyor, Jonny ve Fred kapının önünde duruyorlar. "Onu nereye götürelim, Jonny?" "Kolonie Caddesi'ndeki Ulli'nin çardağına." Fred, Ulli'yi bulmak için önden bir taksiyle gidiyor. Kibarcık, Jonny ve Ludwig'in arasında yürüyor. Kan Kardeşler belli bir mesafeden takip ediyorlar. Çardağın oraya vardıklarında düzenbazı yargılamak için her şey hazır. Çetebaşı Ulli, adamlarından birkaçıyla orada. Aniden basılmamak için bir nöbetçi görevlendiriliyor. Tarafsız olan Ulli yargıç, Jonny savcı, Ludwig de şahit oluyor. Sanık, Ulli'nin bir süre önceki doğum gününde Schnaps şişeleriyle dolu olan aynı portakal sandığının üzerine oturuyor. Heinz sanığın avukatlığıyla görevlendiriliyor. Sanık, isminin Herrmann Plettner olduğunu bildiriyor. Yargıç Ulli, ona yaşamını nasıl kazandığını

soruyor. "Sizi ilgilendirmez." "Islahevinde kaldın mı hiç?" "Ah, bu saçmalığı bırakın!" Derken Ludwig olayı anlatıyor. Herrmann'ın Aschinger'in önünde ona nasıl yaklaştığını, bagaj kuponunu ve bir markı ona nasıl verdiğini, sonra nasıl tutuklandığını. Söz sanıkta. "Ben kuponun çalınmış olduğunu bilmiyordum. Ben onu bulmuştum."

Savcı Jonny konuşuyor: "Çok adi bir paçavra çıktı bu... Kuponu çaldığını söylemesi ve ganimeti Ludwig'le paylaşmayı teklif etmesi gerekirdi. O zaman hakkaniyetli olurdu. Ama böyle: Kendi işini kendi göremeyecek kadar korkak, tercihen suçsuz birini alt tarafı bir mark için harcayan, çaldığı kupon sanki kendi malıymış numarası çeken bir düzenbaz. Hoşgörü hak etmeyen bir serseri. Ceza: Çıplak kaba ete, köpek kırbacıyla yirmi beş vuruş. Sanık cezayı kabul etmiyorsa, derhal polise teslim edilmesine..." Hermann Plettner ceza kararını öğrendiğinde havaya zıplamıştı. Avukat Heinz, zayıf bir olasılık da olsa Herrmann'ın kuponu belki de hakikaten bulmuş olabileceğine dikkat çekiyor. "Çalınmış veya bulunmuş, hepsi bir. Her halükârda bu pislik dolandırıcılık yaptı ve Ludwig'in yakalanabileceğini pekâlâ biliyordu!" diye araya giriyor Jonny.

Yargıç Ulli, son kararı vermek için dışarı çıkıyor. Tekrar çardağa geri döndüğünde sanık ağlıyor. Karar: Polise teslim veya köpek kırbacıyla yirmi beş vuruş. Her on vuruştan sonra on dakikalık dinlenme arası. Ceza derhal uygulanacak. Herrmann Plettner bir köşede iki büklüm kıvrılmış ağlıyor ve sızlanıyor. "Evet, nedir? Polis mi, kötek mi?" diye soğukkanlı bir şekilde soruyor Jonny. Mahkûm, Jonny'ye ve Ludwig'e doğru dönüp dizlerinin üzerine çöküyor: "Lütfen, lütfen gitmeme izin verin... size veriyorum... işte saatim ve

param... yirmi marktan fazla... gitmeme izin verin!" "Polis mi, kötek mi? Haydi biraz çabuk!" Ağlama, yalvarma, sızlanma, ama cevap yok. "O zaman polis. Ludwig, gel benimle," diye karar veriyor Jonny. "Hayır, hayır... vurun bana." Yani o zaman kötek.

Portakal sandığı çardağın ortasına itiliyor. İnfazcı kim? Ludwig, sen mi? Ludwig hemen reddediyor. Fred gönüllü oluyor, palto ve ceketini çıkarıyor, deri kamçı çoktan elinde. "Pantolonunu çıkar, Plettner!" Mahkûm sandığın üzerine yatıyor. İki genç bacaklarından tutuyor, diğer ikisi de, haykırışlarını boğmak için başını, çıkarttığı tortop edilmiş pantolonun içine bastırıyor. İlk kırbaç çıplak etin üzerinde şaklıyor. Beden geriliyor ve dört yardımcı bütün güçleriyle tutmaya çalışıyor. Haykırış, pantolonun içinden hafifçe duyuluyor. Kamçı üzerine kamçı iniyor. Jonny soğuk ve merhametsizce sayıyor. Ludwig arkasını dönmüş. İlk on vuruş.

On dakika ara. Plettner sandığın yanında yatıyor. Kaba etlerinin üzerindeki kamçı izleri kan kırmızısı kabarıyor. "Lütfen, lütfen... başka yapmayın..." diye sızlanma devam ediyor. "Devam," diye emrediyor Jonny. Sonraki on vuruş, kamçı izlerinin üzerindeki gergin, kabarmış deriyi kesiyor. Kan fışkırıyor, baldırlardan akıyor. Fred, acımasızca, vuruşların şiddetini azıcık bile azaltmadan, ikinci on vuruşu bitiriyor. Kaba etler kanla sıvanmış. Serbest bırakılan Plettner, sandığın yanında hareketsiz yatıyor. "Su," diyor Jonny. Yarım kova su Plettner'in başından aşağı boca ediliyor ve kan temizleniyor. "Jonny, bitir artık," diye rica ediyor Ludwig. Plettner'e son beş kırbacın vurulup vurulmayacağının kararı Ulli'ye ait. "Bırakın gitsin."

İlk başta yürümek zor. Ayağa kaldırılan Plettner, anında

çuval gibi yere düşüyor. Birisi Schnaps getiriyor. Islak mendiller kaba etlerdeki çiğ derinin üzerine konuyor, sonra da mahkûmun pantolonu giydiriliyor. Karnının üzerinde yatarken küçük bir çocuk gibi yavaş ve güçsüzce sızlanıyor. Bir kadeh rom onu ayağa kaldırıyor. Jonny ona dönüyor: "Son beş vuruş sana hediye edildi. Bunun için Ludwig'e teşekkür edebilirsin. Bizim için konu artık kapandı. Eğer akıllıysan senin için de kapanmıştır. Biliyorsun, her zaman elimizdesin."

"Kötek için teşekkür etmesi gerekmiyor mu?" diye soruyor Fred, görünüşe bakılırsa pek tatmin olmamış. "Evet, teşekkür etmesi gerekir, terbiye bunu gerektirir," diye onaylıyor Ullie. Herrmann Plettner teşekkür etmeli. Delikanlı, Ulli'ye doğru topallıyor: "Ben... şey, teşekkür ederim." "Hayır oğlum. Demelisin ki: 'Kötek için çok teşekkür ederim.'" Plettner tekrar başlıyor: "Kötek için... çok... teşekkür ederim..." Fred gene herkesi gölgede bırakmak istiyor. Plettner'i, üzerinde kendi kanı olan kırbacı öpmeye zorluyor. Sonra, iki genç onu aralarına alıp Kolonie Caddesi'ne çıkarıyorlar. Tahtalara ve çitlere tutunarak adım adım yürümesini seyrediyorlar... Çete mahkemesi, yapılan alçaklığın öcünü kanla almış durumda.

14

Çete çalışmaya gidiyor. — Bir saatte M. 398,40. — Willi ve Ludwig ortadan kayboluyorlar. — İki kürklü smokin ve Silhouette.

Jonny, Ludwig ve Willi ile baş başa bir konuşma yapıyor. "Bugün öğleden sonra çalışmaya gidiyoruz. Siz önce bizim nasıl yaptığımızı seyredeceksiniz. Sen Ludwig, Fred'in grubu ile gidiyorsun ve sen de Willi, benimle geliyorsun. Bugün sadece seyretmeniz gerekiyor, dikkat edin ve öğrenin." En sonunda Ludwig artık paranın nereden geldiğini biliyor. Yankesicilik! Ludwig'in, Willi'yle yalnız konuşmak için başka fırsatı olmuyor. Her ikisi de Jonny'nin açıklamaları karşısında susuyorlar. Bugün sadece pasif rolleri var. Hırsızlık yapmaları gerekmiyor. Her ikisinin de diğeriyle paylaşmak istediği düşünceleri var.

Çete, Alexander Meydanı'nda doğuya gitmek üzere birbirinden ayrılıyor. Her grup kendi başına gidiyor. Ludwig Fred'in peşinden, Willi Jonny'nin peşinden gidiyor. Fred'in grubu mağazanın zemin katında, Jonny'nin grubu yiyecek bölümünde, Konrad ve Hans ise asansörlerde çalışıyorlar. Ludwig, Fred'in kadınlarla çevrili bir seri sonu tezgâhına sokulduğunu görüyor. Diğer ikisi de arkasından itiştiriyorlar. Fred bu saniyeleri kullanıyor. Eli muşambadan bir alışveriş çantasının içine kayıyor. Bir cüzdan şimşek hızıyla Fred'in elinden Georg'un eline, Georg'dan da anında Erwin'e geçiyor. Fred ilerliyor. Georg'la Erwin de öyle.

Asansörün yavaşça hareket etmesiyle Konrad bir kadının üzerine düşüyor. Konrad özür diliyor. Eli, arkasından küçük bir cüzdanı uzatıyor...

Jonny, kendini donmuş kazların satıldığı bir tezgâha doğru itiştiriyor. Ucuz maldan dolayı inanılmaz bir itiş kakış var. Müşterilerin gözleri tamamen kazların üzerinde, bir elleriyle kaliteyi kontrol ediyorlar. Çantalar ve fileler aralarında sıkışıp havada asılı kalmış gibi duruyor. Jonny, çocuk

oyuncağı deyip bir cüzdanı uzatıyor. Grup, her seferden sonra derhal mağazanın başka bir bölümüne gitmek zorunda. Binada sadece bir saat çalışabilirler. Sonrasında, her birinin Bad Caddesi'ndeki çete babasına doğru yola çıkması gerekiyor.

Çete penceresiz bir arka odada ganimeti hesaplıyor. Beş bozuk para kesesi, üç cüzdan, bunlar hemen yakılıyor. Bir cüzdanda yağlı ganimet var: dört tane elli marklık banknot, diğer iki cüzdandaysa toplam doksan mark. Beş bozuk para kesesinden de toplam yüz sekiz mark kırk fenik çıkıyor. Pullar, depozito belgeleri ve başka kâğıtlar da yakılıyor. Bir saat sonundaki ganimet: üç yüz doksan sekiz mark kırk fenik! Ludwig ve Willi kaskatı oturuyorlar. Onlar da diğerleri gibi mutlu görünmek için çok uğraşıyorlar. Ama gözlerinde korku ve dehşet var. "Ee, Ludwig ve Willi? Güzel iş, değil mi?" diye soruyor Fred, "ben olmasaydım, siz hâlâ işe yaramaz şekilde oturuyor olacaktınız!" diye böbürleniyor. Gotthelf, ganimetten kendi hakkını alıyor: yirmi mark. Her delikanlı otuz mark alıyor. Kalanın hesabını kasa Fred tutuyor. Ludwig ve Willi paylarını ceplerine koyuyorlar. Parayı reddetseler bu düpedüz hıyanet olur ve bu da Herrmann Plettner'in kaderinin kesinlikle onların da başına gelmesi anlamına gelir.

Akşam saat sekizde hepsi Auto-Topp'ta tekrar buluşacaklar. Anneliese de orada olacak, gene keyifli bir akşam yaşayabilirler. O saate kadar herkes istediğini yapabilir. Nasılsa herkesin parası var.

Ludwig ve Willi bir meyhanede oturup durumu tartışıyorlar. Ne yapmalılar? Çetenin yankesicilik yapmasını durdurmaya çalışmak anlamsız. Her çete sadece "Ya bizimle-

sin ya bize karşısın"ı bilir. Bizimlesin? "Hayır, Ludwig. Ben bunu yapmam!" "Evet, ben de yapmam Willi!" Bize karşısın? O da iyi değil. "Ne isterseniz yapın! Ama bizsiz, değil mi Willi?" "Evet, Ludwig. Ama nasıl?" "O zaman, çeteyi terk ediyoruz." Tekrar yalnız. Berlin'de tekrar yalnız? Willi, yersiz yurtsuz ve aç geçirdiği korkunç geceleri, günleri düşünüyor. Ama şimdi Ludwig de var. İki kişi olunca artık o kadar kötü değil. "Ya otuz mark? Onu geri mi verelim, kalsın mı?" diye soruyor Ludwig. Sonra kendi cevaplıyor: "Parayı geri verirsek baştan meteliksiz kalırız." "Geri vermesek daha iyi..." diyor Willi yavaş ve sessizce. "Nasılsa tekrar o kadınların eline geçmeyecek."

Böylece ortadan kaybolmaya karar veriyorlar. Çete o zaman, onların tutuklandığını düşünecek. Sonuçta ikisi de polis tarafından aranıyor. Tabii Grenadier Caddesi'ndeki yerlerinden de vazgeçecekler. Çete onları ilk orada arayacaktır çünkü. Odada sakladıkları ıvır zıvırı orada bırakmaları gerek, alırlarsa Jonny anlar. "Münze bölgesini tamamen terk etmemiz lazım, Willi. Orada çok tanınıyoruz." "Ama nereye?" Kararları kuşkusuz onları çok mutlu etmiyor, ceplerinde meteliğin olmadığı zamanları çok sık yaşadılar. Ama çeteyle işe çıkmak? Polise hemen teslim olsalar daha iyi. Çetenin er ya da geç yakalanacağı kesin. "Üstelik Willi, sen nasılsa yakında reşit oluyorsun, o zaman kurum sana bir şey yapamaz. Sen o zaman göğsünü gere gere her yerde, ben Willi Kludas'ım, şimdi bana belgelerimi ve yardımımı verin diyebilirsin... Benim durumum değişik. Ben daha on dokuz yaşındayım. Beni iki sene daha alıkoyabilirler. Ama sıfırı tüketsem bile, tercihen zenginlerden çalarım. Ama bu çete... onlar daima, zaten fazla bir şeyi olmayanlardan ça-

lıyor. Gördün mü, bir cüzdanın içinde işsizlik parası kartı vardı. Şimdi aç yaşayacaklar..."

Önlerine birer bira alıp kara kara düşünüyorlar. Geçerli belgelerin yokken, üstelik polis tarafından aranırken, bir anda pis işleri bırakmak? İşte bu, Ludwig ve Willi, henüz kimsenin başaramadığı bir iş. Kurallar arasında, damga ve imza olmadan bir hayat sürmek kuşkusuz daha da güzel olurdu! Kaçmış oldukları kuruma geri dönmek. Pişmanlık göster ve baskıya uyum sağla. Yirmi birinci yaşına kadar paylanmaya ve ara sıra dayağa katlan. O zaman insan iyice düşünüp taşınıyor...

Ludwig ve Willi, insanların arasından, ışıklar içindeki Tauentzien Caddesi'ni sanki yabancı bir şehirdeymişçesine geçiyorlar. Berlin. Onlar için Münze ve Schlesisch İstasyonu demekti. Akıllarına hiçbir zaman Berlin'in batısına gitmek gelmemişti. Bir, iki ve hatta daha fazla iç avlusu olan gri caddeler onların memleketiydi. İşte burada, evet hakikaten, burada yurtdışındalar. Görünüşe göre, zengin, neşeli bir yurtdışı. Bütün insanların üzerinde yepyeni kıyafetler, sanki bugün alelade bir çarşamba değilmiş de bayrammış gibi. Dükkânlar sarayları andırıyor. İçeride, bir müşteri, canı sıkılmış bir majeste, ufak tefek değerli bir şey arıyor. Ve kadınlar. Hanımlar. Her biri, ama her biri, o kadar şık giyinmiş, o kadar güzel kokuyor, o kadar hoş ki... Hatta hanımların kürklerine bastırdıkları veya yanlarında yürüttükleri küçük köpeklere bile renkli battaniyeler giydirilmiş, üstelik parıldayan tasmaları var. Hatta bir köpeğin, minicik, beyaz bir yün yumağının dört patisinde hakiki, küçük rugan çizmeler var. "Gördün mü, Willi?"

Zengin, güzel gurbet. Bir çift dilenci sonuçta ne ifade

eder? Onlar bu çevreye ait değiller ki. Onlar, diğer Berlin'in herhangi bir kokmuş mutfağından veya herhangi bir yayvan binanın pis avlusundan buraya dilenmeye gelenler. Diğer Berlin... Burada, Silezyalı Olga'nınki gibi koğuşlar kesin yoktur. Burada, kendileri gibi gençler hemen hemen hiç görülmez. Varsa bile, onlar da fahişedir. Bazıları yepyeni giyinmiş, arkalarından yürüdüğünüzde ayakkabılarına pençe atılmadığını görüyorsunuz, topuk ve taban araları tertemiz, yeni deri parlıyor. Pantolonlar geniş ve keskin bir ütü çizgisi var. Ve erkeklerin kokuları, ne güzel kokuyorlar öyle... briyantin ve parfüm. Kim bilir ne para kazanıyorlar...

Berlin'in batısında dolanırken, Willi'nin ve Ludwig'in düşünceleri bunlar. Kan Kardeşler'in ellerine düşmemek için, bir süreliğine, kendi memleketlerinden, Alex ve Schlesischer İstasyonu'ndan uzak durmak istiyorlar. Willi, dört seneden beri batıya gelmemiş. Ludwig, Tauentzien Caddesi'ni hiç görmemiş. Arada sırada Bülowbogen'a kadar gelmiş. Kurfürstendamm'da, Joachimsthaler Caddesi'nin köşesinde dikilip mucizeyi seyrediyorlar; sıra sıra arabaların hızla önlerinden geçmesine bakıp, hareketli, enfes bir havai fişek gösterisini andıran ışıklı panoları seyrediyor, geçenler tarafından itilip kakılıyorlar. Bahnhof Zoo'nun karşısında Bockwurst yiyip yanında birer bardak bira içiyorlar. Sonra dolaşmaya devam ediyorlar. Plansız, enine boyuna, aniden tekrar Bahnhof Zoo'ya gelinceye kadar. Buluşma noktasının altında duruyorlar. "Ne yapıyoruz, Ludwig? Saat on iki oluyor."

Kürkler içinde iki yaşlıca erkek Willi ve Ludwig'i gözleyip aralarında konuşarak onlara doğru geliyorlar. "İyi akşamlar gençler." Willi ve Ludwig korkup sıçrıyorlar. Polis mi? Ha-

yır, değil tabii, onlar böyle parfüm kokmaz. "Hâlâ kimseyi bulamadınız mı, güzeller?" Willi ve Ludwig birbirlerine bakıyorlar: Bunlar bizim fahişelik yaptığımızı sanıyor. "Bizimle beraber bir Schnaps içmeye gelmek istemez misiniz?" diye ısrarla soruyor erkeklerden biri. "Nereye beraber gelmek?" diye sonunda bir karşı soruyla cevap veriyor Ludwig. "Amaan, güzel olan herhangi bir yere işte..." "Silhouette'e," diye araya giriyor diğeri. "Biz o lokantayı bilmiyoruz," diyor Willi. "Yani, isterseniz, biz sizi oraya götürürüz?" "İyi o zaman, bir Schnaps içebiliriz, değil mi Willi?" "İyi o zaman."

Geisberg Caddesi'ndeler. İki genç bir kapıdan içeriye itiliyor. Rüzgâr kesiciyi aralar aralamaz geri fırlayıp çıkmak istiyorlar. "Neyiniz var sizin gençler?" Ludwig, "Üzerimizde iş kıyafeti... uygunsuz giyinmişiz... böyle şık bir lokanta..." diye bir şeyler mırıldanıyor. "Ah, saçmalık!" Derken içeri giriyorlar ve smokinli bir adam tarafından buyur ediliyorlar. "Lütfen, vestiyer burada." İki beyefendi kürklerini çıkarıyor ve onlar da smokinliler. Vestiyer paltosunu aldığında Ludwig yıpranmış ceketini ve buruşuk spor pantolonunu utançla seyrediyor. Willi'nin paltosunu almalarına gerek yok. Onun anorağını başkası kullanıyor; Köln-Berlin hızlı treninin dingil kısmı da çoktan takım elbisesinin icabına bakmış zaten. Willi utançtan kıpkırmızı kesiliyor ve eliyle boynunu kapatıyor. Ama ne centilmen beyler, ne resepsiyoncu, ne de en az onlarla gelen beyler kadar şık sayılabilecek misafirler, gençlerin kıyafetinden alınıyorlar. Tam tersine, Ludwig ve Willi'ye sık sık dostça bakışlar atılıyor.

Smokinliler delikanlıların koluna girip onları küçük bir locaya götürüyor. Zarif beyler içkilerin seçimiyle meşgulken, delikanlılar da etrafı inceliyorlar. Silhouette, küçük,

cinsellik kokan bir yer, her şey tahrik edici alev kırmızısı. Önde bar ve masalar, arkada, sağda ve solda yan yana localar. Duvar kaplamaları kor kırmızısı, yerde kırmızı yumuşak halılar, kırmızı kırmızı ipek şapkalarıyla abajurlar. Müzikle bilinçli şekilde daha da vurgulanan bunaltıcı bir atmosfer. Erkekler smokinli veya ceketli; kadınlar abiye kıyafetler içinde, kolları ve göğüsleri dekolte. Abartılı, sapkın bir cinsellik atmosferi. Kadınların gözleri kızların gözlerini arıyor, erkekler erkek teniyle uyarılıyor. Kimse yüksek sesle konuşmuyor, kimse kahkaha atmıyor. Hava, neredeyse patlayacakmış gibi gergin.

Willi ve Ludwig, kaba delikanlılıklarıyla bayağı ilgi çekiyorlar. Yıkanmaktan ve yedi kez kremlenmekten yorulmuş bedenler, işçi delikanlıların daha az temiz ama kaba lezzeti karşısında arzuyla dolarak yanıyor. Garson, kibar bay garson, keskin kokulu Schnaps'ı geniş, yanardöner bardaklarda sunuyor. Sigara getiriyor. Gençler etiketin üzerinde on fenik yazdığını görüyorlar. Schnaps, gırtlaklarından kaynar bir yağ gibi akıyor. İkincisi ve üçüncüsü çekingenliği ortadan kaldırıyor. Willi ve Ludwig, smokinlerle senli benli oluyorlar ve ıslahevinde yaptıkları fahişelikleri anlatıyorlar.

Birkaç saat önce, Ludwig ve Willi, Tauentzien Caddesi'ndeki şık fahişeleri gördüklerinde, "Bunlar adamlarla iyi bir otele gidip beyaz yataklara giriyorlardır..." diye düşünmüşlerdi. Sabaha karşı saat üç. Kurfürstendamm'ın yan sokaklarından birinde, özel bir otelin önünde iki taksi duruyor. İki smokin ve iki delikanlı, sarhoş ve kayıtsız bir şekilde otele giriyorlar. Ludwig ve Willi'nin batı Berlin'deki ilk geceleri. Kuzey ve doğu Berlin'den batı Berlin'e giden yol çoğunlukla özel bir otelin çarşafları üzerinden geçiyor gibi.

15

Batı bize
göre değil. —
Havalı beyler. —
"Satılacak eski
ayakkabılarınız var mı?"
—
Yeter ki
çeteye
geri dönmeyelim.

Willi ve Ludwig, öğlene doğru, kapıda bir söylenme ile uyanıyorlar. Kapının arkasındaki kadın, yüksek ve tiz sesiyle, pis çocukların uyanıp odayı boşaltmalarını talep ediyor. Sonunda delikanlıların kafalarına nerede oldukları dank ediyor. Özel bir otelin beyaz yataklarında. Kibar beyler her birine yirmişer mark bırakarak çoktan çekip gitmişlerdi. Kibar beyler! İpek astarlı smokinlerini çıkardıklarında kibarlıkları da gitmişti. Kalan, her ne kadar gıdasız kalmış olsalar da yine de genç ve sağlıklı sayılabilecek insanları cüzdanları sayesinde satın alma güçleri olan, dar göğüslü, iplik görünümlü iki erkekçikti. Willi ve Ludwig gecenin detaylarını hatırlıyorlar. "İğrenç!" diyor Ludwig. "Evet, insanın kusacağı geliyor. Bir daha asla..."

Üstlerini giyiniyorlar. Kadın, delikanlılara bakmadan odaya giriyor. Yatakların içine bakıyor, odanın bütün iğrenç eşyasını gözden geçiriyor. "Keşke gelmeseydiniz, biz de tam elbise dolabını çalacaktık," diyor Ludwig küstahça.

Aschinger'de öğlen yemeklerini yiyorlar. Her birinin elli markın üzerinde parası var. "Baksana Ludwig," diye başlıyor Willi, "ben buraya dayanamam. Zaten geceleri burada nerede kalacağız ki? Tekrar kuzeye gitsek mi?" "Ama nereye dostum, çete her yerde!" "İşte! Neukölln!" fikri geliyor Willi'nin aklına. "Neukölln mü? Evet, Jonny oraya çok seyrek gider. Tamam, oraya gidelim. Kurfürstendamm bize göre değil."

Hermann Meydanı'ndaki mağazanın kafeteryasında konu üzerinde düşünüyorlar. İkimizdeki toplam yüz markla ne yapabiliriz? Bu parayı hangi işe işletme sermayesi olarak yatırabiliriz? Çünkü çalışmak zorundayız ve çalışmak istiyoruz. Seve seve! Yeter ki Kan Kardeşler'e dönmek ve onlarla

beraber kadınların paralarını çalmak zorunda kalmayalım. Ticaret yapsak mı? Jilet, muz, gazete, leke sökücü satarak? Semt pazarlarında otuz beş Fenike kravat satarak veya dantel, çorap? Ne, ne? Ama karşılarına sürekli, aşmaları mümkün olmayan o engel çıkıyor: olmayan belgeler! Her polis, onları, ticaret izinleri olmadığı için gözaltına alabilir. "Hayır, Ludwig, bunların hiçbiri olmaz." "Ama şu birkaç markı bitirdikten sonra ne yapacağız. O zaman ne olacak, Willi?" "O zaman eski boktan hayat tekrar başlayacak..." Kulağa, sanki intihar etmek üzere gaz musluğunu açmadan hemen önce son nefesini alan birinin konuşması gibi geliyor. "Willi, ne hoş olurdu, ıslahevinden korkmak zorunda olmasaydık... gerçek belgelerimiz olsaydı..."

İkisi de susuyorlar. Etraflarında, tepesine kadar dolu kafeteryanın gürültüsü. Zaman kısıdı olan insanlar bir şeyler içiyorlar. Tam fincanın kenarı dudaklarındayken, aniden akıllarına bir şey geliyor: *Daha çıtçıt almam gerekiyor!* Veya: *August jöleli karides yemek istiyordu!* Fincan, tabağına bırakılıyor ve kişi hızla asansöre doğru gidiyor. Ama burada çok zamanı olanlar da oturuyor. Onların sahip olduğu tek şey, çok zaman. Burada siparişleri artırmaya meraklı bir garson etrafınızda dolaşmıyor; evi eğer soğuk, karanlık bir delikse, insan burada, ucuz bir kahve eşliğinde altı saat, sekiz saat oturabilir.

"Hey, Willi," diye çekinerek sessizliği bozuyor Ludwig, "ne yapmayı deneyebiliriz, biliyor musun? Ben bir zaman birileriyle konuşmuştum, onlar da yapıp iyi para kazanmışlarmış." "Ne gibi, ne gibi?" "Dikkatli dinle, Willi: Bir torba alıyoruz. Sende bir torba, bende bir torba. Sonra ev ev, kapı kapı dolaşıyoruz ve diyoruz ki: 'İyi günler. Biz eski çizme ve

ayakkabıları iki marka kadar alıyoruz. Böyle satılık çizmeniz var mı?' Sonra da, bize ayakkabılarını gösterdiklerinde, burun kıvırıyoruz, her zaman berbat diyoruz ve sonunda eski ayakkabılara sadece on veya yirmi fenik ödüyoruz. Sonra, torbalar dolduğunda, bütün ayakkabı ve çizmeler temizlenip parlatılıyor. Belki ıskarta derilerle topuklarını düzeltebilir veya tabanlarını yenileyebiliriz. Sonra hazır olunca, hepsini ikinci el dükkânına satarız!" Ludwig susup heyecanla Willi'ye bakıyor. "Haydi bir şey söylesene! Ne dersin buna?" "Sen şimdi, o eski püskü şeyleri tekrar satabiliriz mi diyorsun?" "Elbette!" diye seviniyor Ludwig. "Oğlum sen zaten işsizlerin kendilerine Salamander'den yeni ayakkabı mı aldıklarını sanıyorsun? Hepsi böyle eski çöpler giymek zorunda!" "Ama uyumak ve ayakkabıları tamir etmek için yeri nereden bulacağız?" diye soruyor Willi. "Evet, kalacak bir yer. Belgeler olmadan. Aslında benim 'Kaiweit' adına belgem var, ama onları da polise gösteremem..." diye cevap veriyor Ludwig.

Emekli Frieda Bauerbach'ın ilanı altı aydan beri asılı duruyor: *1 veya 2 erkeğe kiralık oda. Başvuru: Bauerbach'a. 1. Avlu, sol bodrum katı.* "Willi, içeri girelim mi?" "Denemekten zarar gelmez." Hiçbir güneş ışını, şimdiye kadar dul Bauerbach'ın kilerini görmeyi başaramamış. Gün ışığı ise bodruma, sadece çok akıllıca bir ayna sistemi ile soluk bir ışıltı olarak girebiliyor. Vurdukları kapıyı güler yüzlü bir altmışlık açıyor. Oda için mi? "Evet, benim ve kardeşim için," diye cevap veriyor Ludwig.

Arka oda büyük ve de büyük bir penceresi var. Manzara: Hızla büyüyen bir moloz yığını köşesi. İki odadaki eşyaların dökümü: iki demir yatak, bir masa, bir dolap, üç sandal-

ye ve lavabo. En karanlık köşede iğrenç bir pelüş kanepe utanç içinde duruyor. İki kişi için ücret: haftalık on mark, buna kahve dahil, ekmek, ısınma ve gaz harcamaları hariç. Ludwig ve Willi "kardeşler" soran gözlerle birbirlerine bakıyorlar. "Tutuyoruz," diyor Ludwig. "Bizim adımız Kaiweit. O Willi, bense Ludwig. Yarın polise kaydımızı yaptıracağız. Şimdi, bir dinleyin bayan. Biz ticaret yapıyoruz. Eski ayakkabıları alıp tekrar satıyoruz. O yüzden her gün bir torba dolusu ayakkabıyı buraya getirip temizleyeceğiz. Bunu kabul ediyor musunuz?" Bayan Bauerbach bunu kabul ediyor. Hatta onlara karanlık bir depo bile veriyor. Ayakkabılar orada temizlenip depolanabilir. "İş iştir. Önemli olan işin dürüstçe yapılmasıdır," diyor Bayan Bauerbach, kırsalda yaşayanlara özgü bir ağırbaşlılıkla. "İşte burada ilk haftanın kirası. Eşyalarımızı daha sonra getireceğiz." Anahtar veriliyor ve Bayan Bauerbach, ilanı en sonunda indirmek için bir sandalyeyle dışarı çıkıyor.

"Şimdi işe koyulalım, Willi!" Alışverişe çıkıyorlar. Önce torbalar; kırk fenik tutuyor. Sonra büyük kutularda ayakkabı boyası, değişik fırçalar ve ayakkabı bağcıkları. Birkaç kilo atık deri, demirden bir üçayak, değişik tiplerde çivi, çekiç ve kerpeten, bir ayakkabı tamircisinin ihtiyacı olan her şey. Kendi ihtiyaçları için, birkaç ucuz iç çamaşırı, tuvalet malzemesi ve sadece öğlenleri dışarıda yemek zorunda kalmaları için, eve birkaç parça yiyecek malzemesi. Her şeyi iki büyük kahverengi kartona dolduruyorlar. Sonra tekrar eve gidiyorlar. Eve... kulağa nasıl geliyor... Neukölln'deki Ziethen Caddesi'nde bir evleri var.

Bayan Bauerbach bu esnada odayı biraz daha oturulabilir hale getirmiş. Kanepenin sırt ve kolçak tüyleri beyaz tığ

işi örtüler altında kabarmış, yatakların önüne atık kumaştan örülmüş paspaslar konmuş, her tarafta yeni tozu alınmış melek bibloları var. Bayan Bauerbach, gaz lambası için bile bir fitil getirmiş. Ve eğer beyler –"Duydun mu Willi, 'beyler' dedi?"– başka bir şey isterlerse, bir fincan kahve veya çay, Bayan Bauerbach seve seve ikram edermiş. Delikanlılar, mutluluktan yanakları kızarmış halde odalarında dikiliyorlar. Evet: odalarında! Bir kurumun yatakhanesinde, bir koğuşta değil, hayır! "Beyler" olarak, kendi odalarında! Aldıklarını boşaltıyorlar, el aletlerini ve deriyi, atölyeleri olan küçük depoya koyuyorlar. Bayan Bauerbach buradaki paslanmış gaz lambası için de bir fitil uydurmuş. Willi onluk briket ve tahta da getiriyor, az sonra çini soba sıcaklık yaymaya başlıyor.

Lamba yakılıyor, masa, kanepeye doğru itiliyor; Bayan Bauerbach, akşam yemeği için rica ettikleri kahveyi getiriyor. Masanın üzerindeki kocaman kahverengi ibrikten kahvenin dumanı tütüyor. Bayan Bauerbach, fincan ve çatal bıçak bile getirmiş. Derken, Willi ve Ludwig'in kanepenin üzerine oturup akşam yemeğine başlayacakları törensel an geliyor. Meyhanede olduğu gibi kurumuş ekmeğin yanında bira değil. Hayır, evde, doğru dürüst bir akşam yemeği. Birbirlerine bakıyorlar, ama tek söz söylemiyorlar. Çok uzun bir an. Yaşadıkları bütün pislikler ve çektikleri onca yoksunluktan sonra, kalacak bir yerleri var... Yemekten sonra ikisi de kanepenin üzerinde, kendi köşelerine çekiliyorlar. Sigara içerken, ertesi gün yapacakları turu düşünüyorlar. Çizme almaya ilk kez çıkacaklar. Bayan Bauerbach, bir çalar saat ile tekrar geliyor. Saat sabah sekize ayarlandıktan sonra, yatıyorlar.

Ertesi sabah saat dokuzda, dürdükleri torbaları kollarının altına alıp on markı bozdurmak için postaneye gidiyorlar. İşadamları olarak, müşteriye anında hızlı ödeme yapabilmek için yanlarında her zaman bozuk para olmalı. Berliner Caddesi'nin solundaki bütün caddeler iş bölgesi olarak tespit ediliyor. Oraya doğru giderken söyleyecekleri cümleyi tekrarlıyorlar: "İyi günler. Eski ayakkabılarınıza iki marka kadar ödüyoruz, satmak istediğiniz bir şey var mı?"

Bu iyi bir işaret değil mi? Kapısını çaldıkları ilk ev kadınından, biri kahverengi biri siyah, iki erkek ayakkabısı satın alıyorlar. Ludwig, biraz pazarlıktan sonra altmış fenik ödüyor. Ayakkabılar doğru torbaya. Başka bir evde kapı deliğinden bakıp, kapıyı hiç açmıyorlar. Diğerinde ise bütün aile, evin kenarına köşesine bakıp eski ayakkabı arıyor. Bu, nakit para demek ve işçi sınıfının yaşadığı Neukölln'de nakit para az bulunan bir şey. İki saat sonra, dokuz çift ayakkabı için iki mark seksen fenik harcamışlar. Merdivenleri üşenmeden inip çıkıyorlar: İyi günler. Tılsımlı kelime "ödüyoruz... ödüyoruz." Saat ikide artık torbaların ikisi de dolu. Delikanlılar artık kaç çift olduğunu bile bilmiyorlar. Aşağı yukarı sekiz mark ödemişler.

Eve, Bauerbach Anne'ye. Torbaları atölyeye bıraktıktan sonra, bir lokantada hızlı bir yemek ve sonra da ayırmaya, tamir etmeye ve temizlemeye. Delikanlılar ateş gibiler. Elli feniklik yemeği mideye indirdikten sonra, eve dönüş yolunda birer sigara içiyorlar. Yırttıkları torbalardan yaptıkları önlükleri üstlerine geçirdikten sonra dosdoğru atölyeye giriyorlar. Ayakkabılar torbalardan patır kütür yere yuvarlanıyor. Her çift, daha satın alınırken bağcıklarından bağlanmış. Önce tamire ihtiyacı olanlar ayrılıyor. Ludwig

çivileri ve aletleri düzenleyip tamir etmeye başlıyor. Şurada ökçeye, orada topuk ucuna birer yama. Temizleme ve parlatma. Gözlerini işten kaldırmadan, fazla konuşmadan çalışıyorlar. Arada sırada sigaradan bir nefes. Akşam saat sekizde, yirmi iki çift ayakkabı ve yedi çift çizme, asker gibi dizilmiş duruyor. Temiz, pırıl pırıl, yasak savacak şekilde tamir edilmiş. Sonra Ludwig ve Willi, bütün ayakkabıları baştan sona geçerek her bir çifte bir numara veriyorlar ve listeye, o çift için istedikleri fiyatı not ediyorlar. Buna göre, yirmi dokuz çift ayakkabı, toplamda yirmi bir mark kırk fenike satılacak. Tahmini kazanç on üç Mark civarı. "Bunu kazanıp kazanamayacağımızı göreceğiz," diyor Willi fazla yorum yapmadan. Ertesi sabah için alım zamanını üç saat olarak öngörüyorlar. Öğleden sonra yirmi dokuz çift satılmış olmalı. Linien Caddesi'ndeki, Grosse Hamburger Caddesi'ndeki, Acker ve August Caddeleri'ndeki tüccarlara. Kan Kardeşler'in hiçbirine rastlamamak için çok dikkat etmeleri gerekiyor. Akşam yemeğinden sonra yorgun argın yataklarına giriyorlar.

Linien Caddesi'nde, Neue König ve Prenzlauer Caddeleri arasındaki bölümde ikinci el satıcıları yan yana. Hepsi ikinci el ayakkabı ticareti yapıyor. Ludwig bir bodrum katına doğru tökezliyor. Willi torbalarla yukarıda bekliyor. Ludwig aşağıdan bağırıyor: "Aşağı gel!" Torbalar tezgâhın üzerine boşaltılıyor, tüccar aralarından işine yarayabilecekleri seçiyor. On bir çift ona uygun gözüküyor. Fiyat? Ludwig önce numaralara, sonra da listesine bakıyor: "On bir çiftin hepsi beraber... sekiz mark yirmi fenik." Tüccar her bir ayakkabıyı, her bir çizmeyi inceliyor, delikanlıların satın alırken yaptıkları gibi suratını buruşturuyor. Tüccar

yedi mark teklif ediyor. Ludwig yedi mark elli fenik istiyor ve sonunda yedi mark yirmi beş fenike anlaşıyorlar. Birinci ticaret mükemmel. Tüccar ile, ona düzenli uğrayacakları konusunda anlaşıyorlar. Dışarıda Ludwig sevinç çığlıkları atarak, "Fiyat iyi," diyor. "Hatta liste fiyatının otuz fenik üstünde!"

İkinci tüccar daha fazla zorluk çıkarıyor, ama sonunda beş çifti üç marka satın alıyor. "Bu da kötü değil," diyerek caddede gülümsüyor Ludwig. Bir sonraki tüccar "Babam şu anda berberde," diyor, bir başkası çok düşük fiyat veriyor. "Olmaz, beyim," diye reddediyor Ludwig, "iyi mal, iyi para." Kalanların tamamını Grosse Hamburger Caddesi'ndeki bir tüccar hanım alıyor. On üç çift. On ikisinin parası ödeniyor, bir çift hediye ediliyor. Ama kadın on üçüncü çifti almıyor, bu evine hayır getirmezmiş, öyle diyor. Ama on iki çift için iyi para ödüyor. On iki mark. Delikanlılar torbaları rulo haline getirip bir an önce bu tehlikeli bölgeden çıkmaya bakıyorlar. Otobüste kazançlarını sayıyorlar: yirmi iki mark yirmi beş fenik! Buna karşılık harcadıkları para toplam sekiz mark; geriye kalan net kazanç, on dört mark yirmi beş fenik. "Bir günde kazandık, Willi. Namusumuzla kazandık!" Bir bardak bira içerek dinleniyorlar ve hayaller kuruyorlar. Ama sonra hemen iş başı. Bugünkü üç saatlik çalışmanın meyvesi olan on iki çiftin derlenip toplanması gerek.

Bayan Bauerbach polis kaydını soruyor. Yükselmiş olan moralleri hızla bozuluyor. Polis tarafından aranan yetimler olduklarını gerçekten bir kez olsun bütün bir gün için unutmuşlar mıydı? Başvuru formlarını satın alıp kafadan atma bilgilerle dolduruyorlar ve Bayan Bauerbach formları

yöneticiye imzalatıyor. Polise gidecekleri için de çok teşekkür ediyor. Ludwig ve Willi güya polise gidiyorlar. Bir süre sonra geldiklerindeyse yüreklerinde korkuyla, mutfağa doğru sesleniyorlar: "Kayıtlar alındı, Bayan Bauerbach!" Damgalanmış başvuru formlarını göstermeleri gerekirse, işleri bitik. O zaman tekrar çeteye dönseler daha iyi. Ama Bayan Fauerbach onlara inanıyor. "O zaman her şey yolunda. Kahve yapayım mı?" "Hayır, teşekkürler, daha değil, Bayan Bauerbach," diye cevap veriyor Ludwig ve korku, yerini sessiz bir mutluluğa bırakıyor. Şansları varmış. Şimdi sadece göze batmadan yaşamalı ve dikkat etmeli, o zaman her şey yolunda gidecek.

On iki çift ayakkabı tamir edilip temizleniyor. Kendilerine akşam yemeğinde taptaze, çıtır çıtır sandviç, tereyağı ve jambonla ziyafet çekiyorlar. Birkaç da şeftali satın almışlar. On dört gün sonra Noel. Noel mi? Bir sene önce neredeydik? Willi kurumdaydı. Ludwig'in uzun süre düşünmesi gerekiyor. Sonra hatırlıyor: Başka türlüsü olabilir miydi zaten? Yarı aç, uzun zamandan beri yersiz yurtsuz. Tiergarten'da fahişelik yapıp iki mark kazandığında kendini zengin hissederek. Bir gün daha yemek yiyecek ve tahtakurulu bir şilte üzerinde uyuyabilecek kadar zengin. "Ah Willi, sadece burada, Bauerbach Anne'de kalabilsek... şimdi çeteye geri döndüğümüzü düşünüyorum da... Hayır, bu olamaz... yeter ki geri dönmeyelim!" Uykuya dalıyorlar. Ertesi gün sırada Kaiser-Friedrich-Caddesi var. "İyi günler. Biz eski ayakkabılarınıza... iki marka kadar para ödüyoruz..."

16

Suçlu çetesi Kan Kardeşler. — Leipzig ve Magdeburg'a bir gezi. — İş kötü gidiyor. — Fransız-Felix, Jonny ve Fred yakalanıyorlar.

Kan Kardeşler çetesi gitgide, suçu iş haline getiren, bir suç şebekesine dönüşüyor. Açlık çekmek? Artık yok! Paçavralar içinde, kalacak yeri olmadan ortalıkta dolanmak? Artık gerekli değil! Çete artık, esas yoldan çıkarıcı ve ikna edici olan Fred'in avucunun içinde. Başlarda direnç gösteren Heinz ve Georg'un da zahmetsizce kazanılan bol parayla gözleri kör olmuş ve artık bütün kaygılarından sıyrılmışlar. Aptal koyunlar Ludwig ve Willi, herhalde gene yakayı ele verdiler. Kan Kardeşler ise mağazalarda, hafta sonu pazarlarında ve kapalı pazaryerlerindeki verimli yankesiciliklerine devam ediyorlar.

Ama çete başka fırsatları da kaçırmıyor: ev hırsızlıkları, araba çalma! Hırsızlıktan elde ettikleri ganimet daima çete babası Gotthelf'te toplanıp oradan çalıntı mal ticareti yapanlara dağılıyor. Çalınmış arabaları, çetenin araba kullanabilen tek elemanı olan Fred derhal taşraya götürüyor. Oradaki bağlantıları arabanın rengini değiştirdikten sonra tekrar satıyorlar. Bu şekilde çalınmış bir araba, eğer iyi durumdaysa üç yüz-beş yüz mark arası kazandırıyor. Fred, külüstürlere hiç bakmıyor bile. Mesela evvelsi gün: Fred'in batıdaki bir barın önünden kaldırmış olduğu Adlerwagen. Gerçekten hâlâ fabrikadan yeni çıkmış gibi kokuyormuş. Fred, tabii ki hemen depoyu doldurup gazlamış. Dosdoğru Leipzig'e.

Jonny, gençlerle beraber, Bad Caddesi'ndeki çete babası Gotthelf'le oturuyor. O gün öğleden sonra saat altıda tekrar Gotthelf'te olmayı planlayan Fred'i bekliyorlar. Derken bir bisikletli postacı, Gotthelf için bir acil posta getiriyor. "Bana kim acil bir aşk mektubu gönderir ki?" Lanet olsun! Jonny, Fred'in el yazısını tanıyor! Hızlı hızlı çiziktirilmiş bir

pusula: *"Jonny, aynasızlar peşimde, ama yaklaşmaya cesaret edemiyorlar. Bad Caddesi'ni boşaltıp hemen tüyün. Ulli'ye gidin. Ben aynasızlardan kurtulabilirsem, gece saat on ikide Ulli'nin çardağında olacağım. Dikkatli olun, belki size de misafir gelmiştir. Fred..."* Hepsi, betleri benizleri atmış halde dikiliyor. Sadece eski hapishane kuşu Gotthelf umursamazca, "İyi, Gollnow da bayağı güzeldir..." diyor. Jonny, ellerindeki çalıntı malzemeyi, özellikle ipek kadın iç çamaşırlarını, taşıması kolay olacak şekilde paketlemelerini emrediyor. Sonra da caddeye çıkıp, sivil polisler tarafından gözetlenip gözetlenmediklerini kontrol ediyor.

Her an tutuklanabileceğini biliyor. Görünüşte sakince apartman girişinde dururken sigarasından bir nefes çekiyor, sanki canı sıkılmışçasına sağına soluna ve caddenin karşı tarafına bakıyor. Akşamın bu erken saatinde Bad Caddesi çok canlı. Ama şüpheli bir şey gözükmüyor. On beş dakika sonra, çalıntı malı Ulli'nin çardağına götürmeleri için emir veriyor. Birkaç dakika arayla delikanlılar, ellerinde birer paket, 80 f. Abt. X. 2 Caddesi'ne doğru yola çıkıyorlar. Allah'tan Ulli orada. Kârı paylaşmak şartıyla malı depolamaya ve hatta Kan Kardeşler'in orada kalmasına izin veriyor. Bir saat sonunda taşınma tamamlanıyor. Gotthelf'in evi tekrar temiz. Şimdi aynasızlar gelebilirler. "Ben mi çalıntı mal ticareti yapıyorum? Bunu önce ispatlamalısınız beyler!"

Jonny, Ulli'ye yaptığı son seferde yoldan bir parti yağlı kâğıt alıyor. Bütün mal su geçirmeyen kâğıtla sarılacak. Çardağın arkasında bir çukur kazılacak: sonra bütün çalıntı mallar içine. Toprak iyice basılacak, üzerine de üç kova moloz. Kazılmış alan hiçbir şekilde görülmeyecek. Karanlıktaki çardak belli olmasın diye, Ulli küçük döküm sobayı, az

duman çıkaran kömürle yakıyor. Dört Kan Kardeş, adam başı ikişer yün battaniye almak üzere gönderiliyorlar. Ellerinde fazlasıyla para var. Kış ayında bir çardakta gecelemek soğuk bir keyif. Rom, şeker ve erzak da alınıyor. Az sonra hepsi yanan sobanın etrafında oturmuş, sessizce, Fred aynasızları atlatmayı başarabilecek mi diye sohbet ediyorlar. Çardağın etrafında esen rüzgâr ve yağan yağmur, yan yana dizilmiş küçük pencereleri dövüyor. İçerisi o kadar sıcak ki, ahşap duvarlarda biriken nem buharlaşıyor.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen Fred'den bir iz yok. Kan Kardeşler, kıyafetleri üstlerinde, giyinik olarak battaniyelerinin üzerinde yatıyorlar. Kim bilir, belki aniden kaçmak zorunda kalırlar. Sonunda, sabaha karşı saat ikide, dışarıdan bir köpek havlaması duyuluyor. Bu Fred'in sinyali! Ama delikanlılar gene de hareket etmiyorlar. Ancak çardağın kapısına sert bir cisimle yukarıdan aşağı ve aşağıdan yukarı doğru vurulduğu zaman, gelenin Fred olduğundan emin oluyorlar. Mutlu, sırılsıklam, ama en ufak bir huzursuzluk belirtisi bile göstermeyen Fred, kendini battaniyenin üzerine atıyor. "Selam, gençler. Bana önce bir *grog*[11] yapın!" Sıcak, sert içkiyi büyük yudumlarla içip bir sigara yakıyor. "Az önce amma güldüm! Taksiyle Gotthelf'in oradan geçtim. Etrafta kaç tane sivil polis dolaşıyordu, tahmin edin bakalım? Ben üç tane gördüm; ikisi yolun karşısında, sağanak yağmurun altında bir evin girişinde, biri de Gotthelf'in evinin girişinde. Köşeye çökmüş sarhoş taklidi yapıyordu! Hepsi de Jonny'yle Fred'e iyi günler demek istiyordu herhalde..."

Jonny, kısaca, malın güvende olduğunu söyledikten son-

11 Alkol ve sudan oluşan içki – ç.n.

ra Fred anlatmaya başlıyor. Leipzig'de arabayı geçici olarak bıraktığı garaj polis tarafından gözetleniyor olmalı ki, o andan itibaren resmi refakatçilerinden bir türlü kurtulamamış. Arabayı ondan alacak bağlantılarına tabii ki gidememiş. Gitmekte olan bir tramvaya aniden atladığı için memurları güç bela atlatabilmiş. Leipziger Tren İstasyonu'nda birden tekrar karşısına çıkmışlar, ama anlaşıldığına göre Fred'in Berlin trenine bindiğini görmemişler. Her neyse, Leipzig polisi Berlin'e telsizle haber göndermiş olmalı ki, tam Anhalter İstasyonu'na geldiğinde, orada iki memur hazır bekliyormuş. Herhalde hem Fred'in saklandığı yeri, hem de arkadaşlarını bulmak için onu fark etmemiş gibi yapıp geçmesine izin vermişler ve onu takip etmişler. Fred acil pusulayı yolda yürürken yazmış, şansına yanında kâğıt ve pul varmış. Potsdamer Meydanı'nın kalabalığında, bulduğu bir fırsatta, görünmeden postayı kutuya atabilmiş. Yalnız acaba aynasızlar Bad Caddesi'nin adresini nereden ele geçirmişler...

Her ne olursa olsun, Kan Kardeşler uzun süredir gözetleniyorlarmış. Fred, Aschinger'in Friedrich Caddesi'ndeki şubesinde memurları atlatmış. Tuvaletlerin girişi, Krausen Caddesi'ne bağlanan bir koridordan geçiyormuş. Memurlar Fred'i lokantanın Friedrich Caddesi'ndeki girişinde bekliyorlarmış. Beklemişler, beklemişler... Fred bir süre Bad ve Kolonie Caddesi tarafına gitmeye cesaret edememiş. Gece geç vakit bir taksi tutup Bad Caddesi'ne gittiğinde, sığınaklarının etrafının sarıldığını görmüş.

"Şimdilik burada kalabilirsiniz; daha soğuk olmazsa tahammül edilebilir," diye öneriyor Ulli. Ulli, Kan Kardeşler'de para olduğunu biliyor ve para için tabii ki elinden

geleni yapar. Jonny "Fred," diye başlıyor, "sen ve ben, biz, ortalık durulana kadar, birkaç haftalığına ortadan kaybolmalıyız. Magdeburg'a gidip işi orada halledebiliriz. Biliyorsun... En az iki bin mark getirir." Sonra diğer Kan Kardeşler'e dönerek "Siz burada kalıp devam edersiniz," diyor. "Ama sadece semt pazarlarına gidin. Mağazalar fazla tehlikeli olmaya başladı. Ulli, bizimle beraber Magdeburg'a gelmek ister misin? Senin payına üç yüz mark düşecek..." "İş ne ki?" diye soruyor Ulli. "Oldukça tehlikesiz bir iş. Ben de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Oradaki eski bir tanıdığımın yardıma ihtiyacı var."

Ulli geleceğini söylüyor. Jonny, erken trenle yola çıkmak için her şeyi hazırlıyor. Onun yokluğunda, çetenin lideri olarak yerine Konrad vekâlet edecek. Ulli, çardağı Berlin'de kalan Kan Kardeşler'e bırakıyor. Gömülen ganimete el sürülmeyecek. Şimdilik durum çok nazik. İki saatlik kısa bir uyku. Fred, Jonny ve Ulli hazırlanıyorlar ve küçük bir bavul yapıyorlar. Dışarıda karanlık ve yağmurlu bir gece var. Kolonie Caddesi'nde bir taksi durduruyorlar: "Potsdamer Tren İstasyonu." Tek tek, kimse ötekini tanımıyormuşçasına, biletleri damgalatıp trene biniyorlar. Tren kalkıp, şüpheli bir durum görmediklerinden emin olduktan sonra bir araya geliyorlar. Tanrı'ya şükür, Berlin'den çıkabildiler.

Magdeburg'a vardıklarında, Fred ve Ulli istasyonun karşısındaki kahvaltıcıda otururlarken, Jonny, arkadaşı Fransız-Felix'i bulmaya gidiyor. Berlin artık kendisi için çok tehlikeli olmaya başladığından kenti terk eden Fransız-Felix, sevgilisiyle beraber Fette-Hennen Sokağı'nda oturuyor. Fette-Henne Sokağı nerede? Rengârenk Magdeburg Belediyesi yakınındaki Alter Markt'ta. Magdeburg'daki Fette-Hennen

Sokağı ile Berlin'deki Mulack Caddesi birbirlerinin dengi sayılır. Aralarındaki tek fark, Magdeburg'daki kamburu çıkmış küçük evlerin Berlin'deki genelevlerin yerleşimlerinden birkaç yüz sene daha eski olması. Jonny düşe kalka, dar ve dik bir ahşap merdivenden çıkıyor. Her adımda basamaklar inleyerek ve gıcırdayarak birkaç santimetre eğiliyor. Bu, orada yaşayanlar için, bir yabancının geldiğinin habercisi. Orada yaşayanlar, çıkarken iyice duvara yaslandıklarından merdivenden ses gelmiyor. Yukarıda, Jonny'nin yumruklamasından sonra kapının açılması çok uzun zaman alıyor; içeriden konuşmalar ve fısıltılar geliyor. "Felix... ben Jonny, geldim; Berlin'den Jonny!.." Bunun üzerine kapı açılıyor.

Çete reisi gibi bir herif, üzerinde biraz fazla kısa bir gömlekle Jonny'nin önünde dikiliyor: "Jonny! Bu ne sürpriz böyle! İçeri gel!" Odadaki tek yatakta, Felix'in sevgilisi, fahişe Paula, uyanık, meraklı ve pek de utangaç olmayan bir şekilde yatıyor. Kanarya sarısı saçları, birbirine karışmış permalı bukleleriyle, minyon, ince yüzünü çevreliyor. Çam yarması Felix sadece elli kilonun altındaki kızları koruyup seviyor. "Burada olmanın sebebi bildiğin iş mi, Jonny?" "Evet, Felix. İki kişi daha getirdim. Onlardan birini tanıyorsun: Fred." "Fred mi? Pekâlâ, iyidir." Felix sevgilisine doğru dönüyor: "Kuzum, haydi çık artık yataktan. Arkadaşımın kahveye ihtiyacı var, benim de." "Kuzu" yataktan fırlar fırlamaz önce aynanın önüne, saçlarını düzeltmeye gidiyor. Jonny'nin, şort tulumun altındaki çıtı pıtı bedeni görmesinde sakınca yok. Tanrı'ya şükürler olsun ki taş gibi; şişko bir sürtük falan değil.

Kahvaltıdan sonra Jonny ve Felix, Ulli ve Fred'in beklemekte olduğu Bahnhof Caddesi'ne gidiyorlar. Felix'le Fred

birbirlerini tanıyorlar, ama ya Ulli? Jonny onu getirdiğine göre o da sağlam olmalı. Önce lokantadan çıkıyorlar. Magdeburg, Berlin değil. Jacob Caddesi'nde göze batmayan küçük bir işçi lokantasında planlarını konuşuyorlar. Evi gözetlemek için üç güne ihtiyaçları var. Cumartesiyi pazara bağlayan gece işi yapabilirler. Evde hiçbir tehlike yok. Ev sahibi uzun süredir seyahatte, sadece her hafta bir kadın gelip evi havalandırıyor ve temizliyor. Alarm sistemi de yok. Fakat kapı içten ve dıştan demirle kaplı olduğundan, kapıdan girmek mümkün değil. Kilitler de en modern ve en zor olanlardan. Başka seçenek yok: kasap dükkânına ve oradan tavandan içeri. Kasabın evi dört bina ötede ve gece dükkânda kimse kalmıyor.

Nordpark'ın yakınındaki Kühlewein Caddesi'nde in cin top oynuyor. Küçük evlerin bazılarında hâlâ ışık var. Magdeburg ağırbaşlı bir şehir ve Kühlewein Caddesi'nde istisnalar kaideyi bozmuyor. Sabaha karşı üç buçukta, Felix ve Jonny, kasap dükkânının kapısının önündeler. Dükkânda fazla değerli bir şey yok. Dolayısıyla çok iyi korunan bir yer değil. Kapıdaki iki kilit ise... eh, Fransız-Felix çok daha zorlarının hakkından gelmiştir.

On dakika geçmeden kapı açılıyor. Alçak sesli bir miyavlama, sokağın köşesinde gözcülük yapan Ulli ve Fred'i çağırıyor. Ulli girişte beklemeye devam ediyor, üçü dükkânda çalışıyorlar. Çalışma sessizce devam ediyor. Felix tezgâhın üzerine zıplıyor. Ufak bir masa, tavanda çalışabilmek için gerekli yüksekliği sağlıyor. Fred ve Jonny, yün bir battaniyeyi yayıyorlar. Felix'in testeresi dükkânın tavanını delmeye başlıyor. İçinden bir kişi geçebilecek kadar geniş bir dörtgen kesip çıkarmak gerek. Ayı gibi kuvvetli bir adam olan Felix

için bile zor bir iş. Yarım saat sonra, kesilen kare parça, tutulan yün battaniyenin içine sessizce düşüyor. Felix katlanan merdiveni, soyacakları evin içine doğru dayıyor. Jonny ve Fred arkasından geliyorlar. Şimdi her şey tereyağından kıl çeker gibi yürüyecek, zaman da bol. Önce bakalım, neredeymişiz? İşte, yemek odası. Gümüşler de orada.

Ama her şey yolunda değil. Kafile, tam da bu gece, kasabın Wilhelmstadt'ta küçük bir eğlencede olduğunu tabii ki bilemezdi. Usta, köşeyi döneceği sırada, dükkânın önünde bir adamın durduğunu görüyor. Üstelik kapı da –eğlenceden geliyor olsa bile müthiş keskin gözleri var– aralık duruyor. Dükkânında hırsızlar var! Ama nereden? Rollenhagen Caddesi köşesindeki meyhanede hâlâ ışık var. Telefon ediyor. "Soygun!" Polis açıyor. "... ama arabayla gelirken siren çalmayın komutanım, yoksa hergeleler kaçar!"

Fakat baskın arabası gene de siren çalıyor! Hâlâ oldukça uzakta, ama sessizlikte uzaktan duyuluyor. Ulli de sireni duyuyor ve dükkândan içeri haykırıyor: "Dışarı... dışarı!!" Şimdi hızla tüymeli. Caddenin karşı tarafında duran kasap, Ulli'nin kaçtığını görünce kuduruyor. Polis arabası köşeden hızla dönüyor. Altı polis, ellerinde tabancalarla dükkâna dalıyorlar. Kasap da arkalarından. Farların kuvvetli ışığında tavandaki deliği görüyorlar. Yukarıdaki evde, bir şey takırtıyla yere düşüyor. Polislerin başı deliğe doğru bağırıyor: "Polis! Dışarı çıkın, yoksa ateş açılacak!" Hiçbir hareket yok. Tekrar bağırıyor. O sırada memurlar birinci katta bir pencerenin açıldığını duyuyorlar. Şoför şimdi, binanın bütün cephesini göz kamaştırıcı şekilde aydınlatan hareketli farları da açmış durumda. Bir erkek figürü bir saniye pencerede gözüküyor. Polislerin başı tekrar bağırıyor. Yukarıdan bir ses çınlıyor:

"Geliyoruz..." Birbiri ardına delikten dükkâna iniyorlar. Ve az sonra, Jonny, Fred ve Felix, kelepçelenmiş halde arabada oturuyorlar. Ev, başka hırsızlar var mı diye tekrar kontrol ediliyor. Kasap dükkânının kapısı kapatılamadığından, orada bir nöbetçi bırakılıyor.

Kasap sonunda uyumaya gidebiliyor. Onun salam hazinesi bir zarar görmemiş, ayrıca tavandaki deliği de mal sahibi ödüyor. Bu hırsızlık onun için hiç de kötü bir reklam değil. Pazartesi günü bir sürü insan tavandaki deliğe şaşkınlıkla bakmaya gelecek. Aslında salam fiyatlarına ufak bir zam bile yapabilir. Mesela Kaiserjagdwurst'un fiyatı rahatlıkla, iki yüz elli gramda beş fenik yükseltilebilir, hatta Leberwurst'un ikinci cinsiyle Schlackwurst da beş fenik artışı kaldırabilir. Bu artış, geceki olayın hikâyesine değer. Onu dinleyen müşterilere olayı mesela şöyle anlatabilir: "Derken, orada, dükkânımın önünde, bir herifin, kuvvetli bir herifin, iriyarı bir herifin durduğunu gördüm. Tabii hemen buraya doğru geldim. Herif beni görür görmez tabancasını üzerime doğrulttu. Ne yapabilirdim? Herifi, daha tetiği çekemeden yere savurdum..."

Ulli, ona tamamen yabancı olan şehirde dolanıp duruyor. Üçü yakalandı, bu kesin. Kaçarken, baskına gelen arabaların farlarını görmüştü. Şansına, Ulli elde edecekleri ganimet karşılığında Jonny'den bir avans almıştı, yoksa Berlin'e geri bile dönemezdi. Sabaha karşı saat beşte tren istasyonuna gidip Berlin'e giden yolcu trenine biniyor. Saat onda Kolonie Caddesi'nde, çardağının önünde parola işaretini veriyor. Uzun süre kapıyı çaldıktan sonra, sonunda açıyorlar. "Selam Ulli! Diğerleri nerede? Jonny ve Fred?" "Neredeler mi? Magdeburg kent nezarethanesinde..."

17

Kapalı pazaryerinde
isyan. —
Bekârlar için
Noel eğlencesi.
—
2 gün
3 gece
sahnenin bodrumunda.
—
Heinz
polise
teslim
oluyor. —
Başka çaremiz
kaldı mı?

Çetenin baş elemanları Jonny ve Fred tutuklanmış durumdalar. Dayanağı olmayan diğerleri; Konrad, Erwin, Heinz, Walter, Hans ve Georg kendi başlarına kalıyorlar. Çetenin liderliğine vekâlet eden Konrad'da ise, bir Fred'de veya bir Jonny'de olan enerji, soğukkanlılık, zekâ üstünlüğü ve acımasızlık yok. Schwarze Sieben çetesinin lideri olan Ulli de, yurttaşları olmayan bir hükümdar. Onun altı arkadaşı ya teker teker başka çetelere katılmışlar ya da bu sonsuz şehir onları yutmuş. Zaten Ulli, bir çetenin isteyeceği ve ihtiyacı olan bir lider değil. Daha çok, Konrad gibi, atılgan, kavgacı, hiçbir dövüşten korkmayan biri. Ama Jonny'nin öne çıkan özelliği olan zekâ üstünlüğü onda yok. Her genç bunu kendi ilkelliğinde, içgüdüsel olarak fark ediyor ve böyle bir liderliğin altına girmek istemiyor.

Bütün bunlara ek olarak, çetenin geri kalanı, doğrudan doğruya polis tarafından takip edildiğini hissediyor. Takipteki memurlara, bu genç yankesicileri ve araba hırsızlarını etkisiz hale getirmek emri verilmiş olmalı. Senelerce polisin arananlar listesinde olmak alışık oldukları bir şey. O zamanlar listedeki binlerce isimden yalnızca biri oluyordunuz. Ama şimdi, aktif takip insanı şaşırtıyor, her şeyden korkar hale getiriyor, sinirli ve cesaretsiz yapıyor. Neredeyse çardaktan çıkmaya korkar hale geliyorlar. Sadece, kış öğleden sonrasının karanlığında, Kolonie Caddesi'ne, o da erzak almak için, gizlice sokuluyorlar. Ellerindeki para bir hafta daha ancak yetecek. Çetenin beş yüz mark üzerinde tutan serveti Fred'deydi. Şimdi hepsi Magdeburg polisinde.

24 Aralık gününün öğle öncesi saatleri. Kırmızı bir bozukluktan başka paraları yok. Eğer bugünkü Noel Gecesi'nde ve bayram günleri süresince aç kalmak istemiyor-

larsa, çalışmaya çıkmaları gerek. Acker Caddesi'nin kapalı pazaryerinde şanslarını denemek istiyorlar. Ulli katılmak istemiyor. "Ben sizin burada kalmanıza izin vererek yeterince destek oluyorum," diyor. Kan Kardeşler'in ona ve onun çardağına muhtaç olduklarını biliyor. Zaten dün Konrad ve Ulli arasında fena bir dövüş olmuş. Üçer kişilik iki grup halinde Acker Caddesi'ne doğru yola çıkıyorlar. Pazaryerindeki işten sonra buluşma yeri olarak Rückerklause'de karar kılıyorlar. Ulli çardakta kalıyor.

Satış tezgâhları önündeki kalabalık ve pazarın dar koridorları, gençlere kolay çalışma olanakları sunuyor. Ama buna rağmen bir türlü harekete geçemiyorlar. Fred ve Jonny'nin gaza getirmeleri eksik. Hiçbir grup diğerinin nerede olduğunu bilmiyor. Aniden bir meyve tezgâhının önünde çığlık çığlığa bir ses duyuluyor: "Param! Param!" Tekrar tekrar, avaz avaz histerik bir bağırış. Çıkan yaygara, anlatılması imkânsız bir telaş başlatıyor. Heyecan dalgası pazaryerine yayılıyor, satın almak ve satmak artık kimsenin umurunda değil. "Polis!.. Param... param!.." diye hâlâ kıyameti koparıyor parası çalınan. Birisi baskın timlerine haber vermiş. Polis geliyor... *Baskın geliyor!* sesleri kalabalık içinde uğulduyor. Polisin gelmesini beklemeyi tavsiyeye değer bulmayanlar, Invaliden Caddesi çıkışından kaçıyorlar. Bir dakika sonra altı memur polis arabasından iniyorlar. İkisi Acker Caddesi çıkışında, ikisi Invaliden Caddesi çıkışında duruyorlar. Ama altı memur ne yapabilir ki? Nöbetçi polisler harekete geçiriliyor. Elli kişi kamyonla geliyor. Ve ardından pazaryeri sistematik bir şekilde taranıyor. Tezgâh sahipleri "Zarar ziyan!" diye kuduruyorlar, yakalananlar küfredip bağırıyor, vicdanı rahat olanlar ise olayı gayet ilginç buluyor.

Kimliği olmayan bir düzine şüpheli kamyona bindiriliyor. Doğru emniyet müdürlüğüne. Heyecan dalgası yavaş yavaş duruluyor, iş hareketi ağır ağır tekrar başlıyor. Herkes birbirini uyarıyor: Aman dikkat edin... yankesiciler! Az önce büyük bir baskın vardı!

Jonny'nin ilk ve en önemli kuralı şuydu: En ufak bir telaş fark ederseniz; mağazadan dışarı, halden dışarı, pazaryerinden dışarı! Kan Kardeşler, uzun aralıklarla, teker teker Rückerklause'ye geliyorlar. Altı kişinin hepsi bir araya geldiğinde hava çoktan kararmış. Vatansızların vatanı Rückerklause'de duygusal bir Noel atmosferi var. Ve hoparlörden hışırdayarak çıkan "*O du fröhliche, o du selige...*" ile bütün lokanta beraber şarkıyı söylüyor. Ama bu *Liebe der Matrosen*'a eşlik edilen tarzda değil de, daha çok anımsatan, hatıralar uyandıran, olabildiğince uyumlu seslerle, uslu bir eşlik etme. Doğru anlarda sunulan duygusallıklar, en sert dolandırıcı tarafından bile zevkle kabul gören bir keyif. O anlarda dökülen gözyaşları onur kırıcı değil.

Pazaryerindeki heyecanın sebebi Georg'muş. "En azından değdi mi?" Georg iki tane cüzdan gösteriyor, yirmi iki Mark. Kolonie Caddesi'ndeki Laube'ye doğru yola koyuluyorlar. Gesundbrunnen İstasyonu'nda bir lokantada yemek yiyorlar. Walter gidip Ulli'yi almalı, yemeğe getirmeli. Ulli'ye olumlu bakmıyorlar ama, eğer çardak olmasaydı, her şey biterdi. Önlerinde elli feniklik yemekleri ile sessizce oturuyorlar. Lokanta boş. Cadde de ıssızlaşıyor, insanlar acele ediyor. Walter yalnız, nefes nefese ve heyecandan titreyerek geri geliyor. "Ulli gitmiş... çardak kilitli, kapıda bir polis mührü var!" Beş çatal tabaklara düşüyor. Polis tarafından mühürlenmiş! Bütün çeteyi tutuklamak istemişler

ama sadece Ulli'yi bulmuşlar! Dışarı... dışarı! Bu bölgeden uzaklaşın. Yerin altına ve buradan uzağa. Yoksa Noel akşamı hepsi yakalanacak. Artık çetenin işi bitik. Kalacak yer yok, az paraları var, her an tutuklanabilirler. Bir metro treninde, bütün vagona dağılmış olarak oturuyorlar. Yeter ki birbirleriyle ilişkileri olduğu belli olmasın. Ama bakışları birbirini arayıp korkuyla soruyor: Şimdi ne olacak?

Bülowbogen'ın bir yan sokağındaki küçük bir lokantada *Bekârlar için Noel eğlencesi* tabelası asılı. Yarı meyhane, yarı kafe denebilecek basit bir yer. Masaların arasında ışıkları yanan bir Noel ağacı yükseliyor ve her masanın üzerinde rengârenk şeritlerle süslenmiş çam ağacı dalları var. Piyanist, gerektiği üzere *Stille Nacht, heilige Nacht...* şarkısını çalıyor. Birkaç orospucuk ve sevgilileri, duygu dolu bir şekilde içkilerini yuvarlarken, meyhaneci kadın çakırkeyif olanlara gelip bu güzel Noel şarkısını bu kadar barbarca, bangır bangır bağırarak söylememeleri gerektiğini sertçe söylüyor. "Terbiyeli şekilde şarkı söyleyin, sizi gidi su kafalılar..." Altı Kan Kardeş, büyük çini sobanın yanında oturup sıcak şarap içerken, gözlerini dikmiş Noel ağacına bakıyorlar. Küçük Walter'in Basedow gözlerinden birkaç damla yaş yuvarlanıyor. Kirli eliyle yüzünü siliyor ve şimdi yüzü hakikaten, kirli, ağlamaktan şişmiş, tam bir çocuk yüzü oluyor. İlk Noel heyecanı geçtikten sonra, meyhaneci birikmiş vergi borçlarını hatırlıyor ve daha çok satış yapmak için harekete geçiyor. Sobanın yanındaki şu altı yumurcak hiçbir şey yemiyor, eh burasının ısınma yeri olduğunu düşünüyorlarsa yanılıyorlar... "Çocuklar, biraz sıcak şarap daha?" "Evet... lütfen."

"Bizim için bir geceleme yeri buldum, hem de çardaktan çok fazla soğuk sayılmaz. Battaniye de var..." diyor Georg

suskunluğu bozarak. "Nerede? Nerede?" diye hepsi soruyor. "Stallschreiber Caddesi'nde, hem de bedava. Ben daha önce bir haftadan fazla orada kaldım..." Saat gece yarısına doğru geliyor. Altı Kan Kardeş, Georg'un bulduğu yeni geceleme yerine gidiyorlar.

Stallschreiber Caddesi. Kommandanten Caddesi üzerindeki, senelerdir kapalı duran tiyatronun sahne girişi. Avluyu caddeden alçak bir demir parmaklık ayırıyor. Demir parmaklığı aşmak çocuk oyuncağı. Georg, sahne girişinin yanındaki alçak kapıyı kurcalıyor ve kısa sürede kilidi açıyor. Küçük bir soyunma odasındalar. Kilitli olmayan bir kapıdan geçerek, kıvrıla kıvrıla uzanan dar bir koridordan sahneye ulaşıyorlar. Georg, bir el feneriyle önden gidiyor. Korkmuş fareler önlerinden kaçıyor. Bir merdiven, kalorifer dairesine ve dekor parçalarının, sahne mobilyalarının, buna benzer ıvır zıvırların depolandığı, sahnenin altındaki daracık bodruma iniyor. Birkaç yıkık dökük eşya hâlâ ortalıkta duruyor. Yırtık battaniyeler, halı parçaları, kulis perdeleri ve kıyafetler de kenarda köşede çürümeye bırakılmış. Paçavralar, tekrar sahne ışıklarını görme hayalinden çoktan vazgeçmişler. Ama yatacak yeri olmayanlar için birer örtü olarak hâlâ iş görürler. Delikanlılar, sonsuz karanlığa bürünmüş bu sahne bodrumunda Noel gününe varmak için uyuyorlar. Belirsizlik içinde ve kaderlerine dair yeni bir korkuya bürünmüş olarak.

Noel tatilinin ilk günlerini, bu yeni saklanma deliklerinde geçirmek zorundalar. Gündüz avluda görünmemeleri lazım. Parmaklıkların üzerinden de atlayamazlar. Ancak akşam geç saatte, içlerinden birini bir meyhaneden yiyecek aldırmak için gönderiyorlar. İkinci gün de aynı şekilde.

Sahnenin soğuğunda ve karanlığında iki gün, üç gece. Bir sonraki iş günü sabahın erken saatinde caddeye çıkmaya cesaret ettiklerinde, hiçbirinde bir fenik bile para yok. Aç ve soğuktan katılaşmış olarak Acker Caddesi'ndeki sıcak sığınağa gidiyorlar. Hepsinin iyi kışlık paltoları var, bunların satılması gerek. Her biri, üç-dört mark kazanıyor. Sonra doğru Rückerklause'ye. Sıcak patatesli krep ve et suyu çorbası. Yemekten sonra her biri küçük bir bardak bira içiyor. Birkaç kuruşu tasarruflu kullanmak gerek.

Bir tek, sahnenin bodrumunda oldukları günlerde neredeyse hiç konuşmamış olan Heinz, birbiri ardına Schnaps ısmarlıyor. Hesabı ödedikten sonra elinde otuz fenik kalıyor. "Al Erwin, bunu sana hediye ediyorum. Şimdilik paraya ihtiyacım yok. Ben... çünkü... şimdi... şimdi Alex'e gidip... teslim olacağım..." Aniden bağırarak çocuk gibi ağlamaya başlıyor ve kafasını masaya gömüyor. "Artık yetti... bu boktan hayat yetti. Ben artık... devam etmeyeceğim... daha fazla... dayanamayacağım..." Arkadaşları onu sakinleştirmeye çalıştıkça, o daha da kontrolünü kaybediyor. Bedeni ağlamaktan katılıyor. Müşteriler dalga geçiyorlar: "Bu kundak çocuğunun altını değiştirin..." Bir pezevenk sevgilisine sesleniyor: "Lotte, şu bebeğe meme ver de ağlaması kesilsin..."

Heinz yavaş yavaş sakinleşiyor. Ama polise teslim olma fikrini değiştirmiyor. Kasketini takıyor. "Sağlıcakla kalın. Sizi tabii ki ele vermeyeceğim..." "Heinz, saçmalama!" "Kafayı mı yedin, oğlum!" "Heinz, burada kal!" Onu ikna etmeye çalışıyorlar. Sonra onu kuvvet kullanarak alıkoymak istiyorlar. Heinz kendini arkadaşlarının ellerinden kurtarıp caddeye fırlıyor. Konrad ve Georg da peşinden. Heinz ne-

redeyse İşçi Bulma Kurumu'nun önünde. Orada daima iki nöbetçi polis durur. Tahminleri doğru çıkıyor: İki yeşilli köşeyi dönüyor. Konrad ve Georg, eğer kendilerini tehlikeye atmak istemiyorlarsa, durmak zorundalar. Heinz polislere ulaşıyor ve onları ikna etmeye çalışıyor. Önce onu dinlemeyip kenara itiyorlar, ama sonra aralarına alıp karakola götürüyorlar.

Heinz, sessiz, sürekli hayal kuran Heinz aydınlanmıştı. Ve yaşadığı bu aydınlanma, yani gerek arkadaşlarının gerekse de kendisinin nereye savrulduğunun farkına varması, ona başka çare bırakmamıştı. Onu uzun bir soruşturmaya tabi tutacaklar. Kimlerle görüştüğünü ve ne işler çevirdiğini bulmaya çalışacaklar. Eğer Heinz'ı halledip konuştururlar ve onun Kan Kardeşler Çetesi'ne mensup olduğunu öğrenirlerse, yeniden çetenin peşine düşecekler. Ama Heinz sağlam durur da bir şeyi itiraf etmezse ve çeteyi inkâr ederse, tekrar sosyal yardım kurumuna götürülecek. Polisin, yankesicilik yaptığını ispatlaması için delil bulabilmesi çok zor. Eğer Heinz sağlam durursa! Ama tekrar başını masaya gömüp, dağılmış şekilde itiraf ederse... o zaman savcıya çok iş çıkacak. O zaman gençlik mahkemesi üyeleri sadece başlarını sallamakla kalmayacak, Heinz'a ağır bir ceza da vermek zorunda kalacaklar.

Heinz aydınlanmıştı. Berbat olmuş gençliğini idrak etmesi o kadar korkunçtu ki, hapishane veya kurum ona kötünün iyisi gibi gözüküyordu. Bundan sonra yurttan kesinlikle kaçmaya çalışmayacaktı. Sadece sessizce, artık hayallere dalmadan, yurt hayatının eziyetlerine katlanacaktı. Yirmi birinci yaş gününde veya iyi halden dolayı daha da önce, bir uşağın mizacıyla, omurgasız bir insan olarak, hayatla savaşa başlamak üzere yurttan ayrılacaktı.

Çeteden kalan beş kişi, bezgin bir ruh hali içinde, kararsızlıklar yaşayarak, serseri mayın gibi caddelerde dolaşıyorlar. Suç teşkil eden işleri yapmak için artık cesaretleri yok. Tekrar daha önceki gibi, yani Jonny'yle Fred'in olmadığı zamanlardaki gibi olacak: fahişelik yapmak, arada sırada bundan birkaç mark kazanmak, ama yoksa açlıktan ölmek, ölmek, ölmek, ta ki derileri çatırdayana kadar. Evsiz, o kadar süre evsiz ki, koğuşun tekinde basit bir şilte cennet gibi görünene kadar. Veya başka bir çeteye katılacaklar. Tekrar bir liderin emri altında çalışmak, yankesicilik, küçük hırsızlıklar, araba çalma... bir çetenin özelliği olan her şey.

Başka yol var mı? Çalışmak, dürüstçe çalışmak? Eğer öyle bir mucize olsa ve birisi gelip de "Benim yanımda çalışmak ister misiniz?" diye sorsa bile, olay daha başlamadan biter! Belgeler! Şu şu isimdeki, şu şu tarihte şurada doğmuş kişi serbestçe dolaşabilir ve kuruma gönderilmesine gerek yoktur... diyen resmi bir belge. Böyle bir belge için herkes boynunu kırdırmaya razıdır, çünkü böyle bir belge olamaz. Çünkü onların zaten serbest dolaşma hakları yoktur ki! Kurum öğrencileri, henüz hiçbir suç işlememiş olsalar bile, kilit altında tutulabilirler! *Bakımsızlıktan perişan olmalarına karşı önlem almak için...* diye yazar, kurumun öngördüğü kararda.

Ama bakımsızlıktan perişan olmaya nasıl son verilebildiğini, paranın en tehlikesiz şekilde nasıl kazanıldığını, öğrenciler kurumda arkadaşlarından öğreniyorlar. En basit malzemelerle nasıl maymuncuk yapılır... kasalar nasıl açılır... bir pencere camı sessizce nasıl kırılır... Berlin'de nasıl ve nerede fahişelik yapılır? Ve: Kurumdan nasıl kaçılır, öğrenilenler nasıl uygulanır ya da açlıktan nasıl geberilir?

18

Ludwig ve Willi başarıyorlar. — Jurnalci Herrmann Plettner. — Neden çalışmamıza izin vermiyorsunuz?

Yüz binlerce işsiz, küçücük bir varoluş için bile olsa, bir iş olanağı yaratmak adına kafa patlatıyor. Yaşanan katıksız umutsuzluk sonucunda binlerce yeni iş icat ediliyor. Meyhanelerdeki tuzlu çubuk satıcılarından, bastıran ani yağmurda şemsiye kiralayanlara kadar. Araba nöbetçilerinden, büyük şehrin dış kenarlarındaki çöp dağlarında dolanan doğa araştırmacılarına kadar. Bir sürü tuhaf fikir, sonsuz bir çalışma özlemi, yaşamak ve yemek zorunluluğu karşısında dürüst kalma isteğinin sarsıcı bir kanıtı.

Binlercesinin başaramadığını, Willi ve Ludwig ilk hamlede başarıyorlar. Eski ayakkabı alıp satma işleri onları doyuruyor. İki aydır şehrin bir bölgesinden diğerine dolaşarak papağan gibi aynı cümleyi söylüyorlar: İki marka kadar ödüyoruz... Hatta bir keresinde gerçekten iki mark ödüyorlar. Lütfen yani. Adamın biri, bir kulübün piyangosundan bir çift kahverengi ayakkabı kazanmış. On fenike. Ne yazık ki bu şanslı-şanssız kişinin ayak numarası kırk dörtken, kazandığı ayakkabı kırk üç numaraymış. İnsan kulübü için elinden geleni yapar. Başkanı gücendirmemek için daracık bir çift ayakkabıyı bile giyer. Talihli kişi, bu ucuz ama dayanılmaz derecede dar ayakkabıyı iki kez giymiş. Ama sonra onları yakası açılmadık bir küfürle karanlık bir köşeye fırlatmış; oradan da ayakkabılar iki mark karşılığında Ludwig'in torbasına girmiş. Tekrar satışı beş marka olmuş...

Ludwig ve Willi, Bayan Bauerbach'ın yanındaki odalarında oturuyorlar. Az önce yirmi üç çift ayakkabıyı iyi bir kazançla ellerinden çıkarmışlar. Çete zamanları çok, çok gerilerde kalıyor. Üstü kapalı yaptıkları bir anlaşmaya göre, kendi aralarındaki konuşmalarda Kan Kardeşler'i anmıyorlar. Hâlâ herhangi birine rastlamış değiller de zaten. Arada

sırada, bir yerlerden üstünkörü tanıdıkları bir çehreyle karşılaştıkları oluyor elbette. Ama ona hiç dikkat etmiyorlar, eh karşılarındaki insan da herhalde yanıldığını düşünüyor. Meyhane hayatları bitmiş durumda. Elbette akşamları arada sırada bir bardak bira içip sinemaya gittikleri oluyor, ama bunun dışında her bir feniklerini cimrice harcıyorlar. Hatta o kadar cimrilik ediyorlar ki, iki ayda neredeyse yüz elli mark biriktirebilmiş durumdalar. Bayan Bauerbach kirasını gününde alıyor ve bu sağlam karakterli kardeşlerden çok memnun. Ayrıca sahte belgeler konusu da henüz o çirkin yüzünü göstermiş değil. Willi için zaten çok büyük bir tehlike yok. Altı ay içinde reşit oluyor. Bunun ardından belgelerini alabilir. Ancak Ludwig daha on dokuz yaşında, onu daha iki sene içeri alabilirler.

"Hey, Ludwig, deri almamız lazım," diye uyarıyor Willi. "İyi, hemen alalım o zaman." Invaliden Caddesi'ne gidiyorlar. Orada toptan fiyatına veren bir deri satıcısı var. Beş kilo atık deri satın alıyorlar, ayrıca çivi ve sonunda, iki de hakiki ayakkabıcı önlüğü. Çuvallardan yapılmış eski önlükleri artık tamamen yırtılmış durumda. Metroyu kullanmak üzere Rosenthaler Meydanı'na gidiyorlar. Peronda genç bir adam duruyor, Willi ve Ludwig onu fark etmiyorlar ama o, ikisini hemen tanıyor.

O, Herrmann Plettner, bagaj kuponu hırsızı. Çardaktaki korkunç dayağı hâlâ unutmuş değil. Ludwig ve Willi bir vagona binip oturuyorlar. Plettner onları takip ediyor, ama kapıda durup onları gözetliyor. İçinden korkunç bir öfke yükseliyor. Nasıl intikamını alabilir? Özellikle onu çeteye teslim edenden? Ludwig'den. Acınacak şekilde dövüldüğü sırada, diğeri, Willi de oradaydı. Ludwig ve Willi, Rathaus

Neukölln'de indiklerinde, Plettner onları takip ediyor. Ziethen Caddesi'ne girdiklerini, Bayan Bauerbach'ın bodrumuna inip tekrar yukarı çıkmadıklarını görüyor. İntikam planı hazır. En yakın telefon kulübesine koşup Neukölln Emniyet Müdürlüğü'ne bağlanıyor. Onlar hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, Ludwig ve Willi'nin polisin ilgisini çekeceğinden emin. Çete elemanlarının her zaman polisle bir işi vardır, diye düşünüyor. Elbette anonim olarak, Ziethen Caddesi'ndeki adresi veriyor. orada aranan iki kişi yaşıyor. Ama hemen gitmeniz lazım, şimdi evdeler." Telefonu kapatıp bir sigara yakıyor. Bu iş bitti... gençler bitti...

Sokak kapısı vurulduğunda, Ludwig ve Willi atık deri parçalarını düzenlemekle meşguller. Bayan Bauerbach kahve ziyaretinde. Ludwig kapıyı açıyor. İki bey. "Bayan Bauerbach burada mı oturuyor?" "Evet." "İçeri gelebilir miyiz?" Beyler odada kendilerini sivil polis memuru olarak tanıtıyorlar. Ludwig ve Willi, çılgın bir hızla sonu görünmeyen bir uçurumdan aşağı kayıyorlarmış gibi bir his içinde olmalarına rağmen, hareketsiz bir şekilde dikiliyorlar... "Burada kiracı olarak oturuyorsunuz, değil mi?" diye soruyor memurlardan biri. "Evet... şey, evet..." "Ama Bayan Bauerbach'ın yanında kiracı olduğu bize bildirilmemiş. Belgelerinizi görebilir miyim?" Belgeler... bildirilmemiş... İmdat! Kim bize yardım edebilir?..

"Biz... ben... bizim belgelerimiz... belgelerimiz yok..." "Belgeleriniz yok mu? İsminiz nedir ki? Ve sizinki?" Willi kendini topluyor ve kimlik bilgilerini veriyor. Memur arananlar listesine bakıyor: "Doğru. H...'deki kurumdan kaçmışsınız, sonra başka bir sebepten de aranıyorsunuz, doğru mu?" Diğer sebep, Friedrich'in yemiş olduğu dayak, diye

düşünüyor Willi. "Evet." "Ya siz?" Memur, Ludwig'e doğru dönüyor. O da kendi kimlik bilgilerini veriyor. Sahte Kaiweit belgeleri nasılsa işe yaramaz. "Bu kadar uzun zamandır ne yapıyordunuz ki? Hangi parayla yaşadınız?" diye öğrenmeye çalışıyor memur. Willi ve Ludwig, ayakkabı imalat atölyelerini, satın almış oldukları ayakkabıları gösteriyor. İçlerinde bir umut ışığı yanıyor. Belki de, dürüst çalıştığımızı görünce bizi bırakırlar. Memur, meslektaşına bakıyor. İkisi birden soruyorlar: "Bu ticaretle ne kadar kazandınız? Kazandığınızla yaşayabiliyor muydunuz?"

Ludwig aceleyle elbise dolabına gidiyor. "İşte, komiserim, bakın, biriktirdiğimiz para, yüz elli mark. Dürüstçe, tamamen dürüstçe kazanılmış!" Elleri titreyerek banknotları birbirinden ayırıyor, gümüş paraları sayıyor: "Biz dürüstçe çalıştık, eşek gibi çalıştık, komiserim. Ama siz şimdi bizi tekrar içeri mi tıkmak istiyorsunuz?" Memura doğru uzanıp onu iki kolundan tutuyor: "Burada kalmamıza izin verin... çalışmamıza izin verin! Bize geçerli belgeler verin... lütfen, lütfen, komiserim!" Memurlar, Ludwig'in davranışının sahte olmadığını anlıyorlar. "Bir oturun bakalım delikanlılar, biz mantıklı konuşmak istiyoruz." Willi ve Ludwig, gözleri memurların dudaklarında, itaatkâr bir şekilde oturuyorlar. "Bizim sizi nasıl bulduğumuzu biliyor musunuz?" "Hayır... hayır..." "Bir saat önce gammazlandınız. Yabancı biri telefon edip burada, aranan iki kişiyi bulacağımızı söyledi. Kim olabileceğini biliyor musunuz?" Delikanlılar birbirlerine bakıyorlar: Biliyor musun? Biliyor musun? "Hayır, komiserim." Bilmiyorlar. Sadece, Kan Kardeşler olamayacağını biliyorlar. Ama çeteyle ilgili bir şey söylemek istemiyorlar, ikisi de bu konuda kararlı.

"Evet gençler, siz de biliyorsunuz ki sizi götürmek zorundayız. Belki de gençlik kurumu artık işiniz olduğunu öğrenince sizi serbest bırakır. Yavaştan eşyalarınızı toplayın, paraya şimdilik el koyuyoruz, hadi gelin." "Ev sahibine, aniden seyahate çıkmanız gerektiğini yazan bir not bırakabilirsiniz," diye tavsiyede bulunuyor diğer memur. Ludwig yazıyor. "Bayan Bauerbach, birkaç haftalığına seyahate çıkmamız gerekiyor. Eşyalarımızı iyi saklayın. İki haftalık kira parası ilişikte." Mekanik bir şekilde, derileri tekrar torbaya dolduruyorlar, satılmamış ayakkabıları kenara itiyorlar ve şahsi eşyalarını topluyorlar. "Tamam mı?" "Evet..." "Bu kadar karalar bağlamayın. O kadar da kötü değil..." diye teselli etmek istiyor memur.

O kadar da kötü değil mi, komiserim? Bizim hakkımızda ne biliyorsunuz? Kötü, hem de çok kötü. Şimdi gene her şey bitti. Bizi tekrar kuruma götürüyorsunuz. Kısa zaman sonra gene oraya tahammül edemeyeceğiz... gene kaçacağız... gene aç kalacağız ve sonunda gene kendimizi çetede bulacağız. Dürüstçe çalışmamıza izin vermiyorsunuz ki... Siz bize sadece güçlük çıkarıp, bizi kilit altına alıp örselemek istiyorsunuz... peki yardım etmek veya destek olmak nerede kaldı? Hayır, esamisi bile okunmuyor işte! "Haydi o zaman, gelin!" Memurlardan birinin iki yanında yürüyorlar. Diğeri belli bir mesafeden, arkalarından yürüyor. Sonuçta, suçlu değiller... delikanlıları her kim gammazlamışsa, her halükârda, o çok daha büyük bir madrabaz, alçak bir paçavra. Neukölln Emniyet Müdürlüğü'nde kısa bir zabıt tutuluyor. Ertesi sabah Alex'e gönderilecekler. Orada karar verilecek.

İki memurun onlar için özellikle rica etmeleri üzerine, Ludwig ve Willi aynı hücreye konuluyor. Daha iki saat

kadar önce odalarında oturup kahve içiyorlardı; şimdiyse kaldıkları yer çıplak bir hücre. "Kim olabilir, Willi?" Kelimeler Ludwig'in boğazından ıstırap içinde çıkıyor. Zihinlerini kurcalıyorlar, kurcalıyorlar, ama hiçbir tanıdıklarının bu derece kötü olabileceğini düşünmüyorlar. Geceyi uykusuz geçiriyorlar. Bu geçiş çok sert, çok yıkıcı oldu. Onları ayırırlarsa diye bazı şeylerin üzerinde konuşuyorlar. Yüz elli markı Willi, kendininmiş gibi bildirecek, nasıl olsa altı ay sonra serbest kalacak.

Willi, Ludwig'e iyice sokuluyor: "Baksana, ben serbest kaldığımda, sen de tekrar tüyersin. Paramız var. Berlin'de tekrar buluşuruz ve hep beraber oluruz. Bizi ayırmalarına izin vermeyiz." "Ama ben kaçtığımda beni önce senin yanında ararlar. Senin o zaman gerçek belgelerin olacak, sen kayıtlı olacaksın. Beni o zaman hemen bulurlar," diye cevap veriyor Ludwig yüreksizce. "Ben de o zaman kayıt olmam. Ziethen Caddesi'nde yaşadığımız gibi, aynen öyle başka yerde yaşarız. En kötüsü ne olabilir ki? Eğer benim kayıtlı olmadığımı öğrenirlerse para cezası keserler, sonra biz de oradan taşınırız. Eğer seni enselerlerse, sen tekrar tüyersin. Ama işimize devam ederiz. Bak Ludwig, yemin edelim, bizi alt etmelerine izin vermeyeceğiz. Yeter ki bir daha çeteye dönmeyelim, o kadar güzel para kazandık ki." "Birbirimizden ayrılmamız gerekmese ne iyi olurdu, Willi. Benim senin gibi bir arkadaşım olduktan sonra, sonunda Jonny'nin çetesine dönmek zorunda kalsam bile, korkmazdım."

Bir transfer arabası onları sabah erkenden Alexander Meydanı'na götürüyor. Ludwig, bir kez daha koyun ahırında. Willi ilk defa polis hapishanesini içeriden görüyor. İkisi de ayrı ayrı tek hücrelere konuyor. Nasılsa her şeyi detaylı-

ca konuşmuş durumdalar. Willi öbür gün sorgu hâkiminin karşısına çıkarılacak. "Adam yaralamak suçundan dolayı size karşı bir dava açılmış, bu suç, eğitimci Friedrich'e karşı işlenmiş. Ayrıca sizi H...'deki kuruma sevk etme talebi var. Yani H...'ye gönderileceksiniz. Üzerinizde yüklü miktarda bir para –yüz elli mark– bulunmuş. Zapta göre bunu dürüst bir şekilde çalışarak kazanmışsınız. Anlatın bakalım." Willi anlatıyor. Çeteyle bağlantılı olan bütün noktaları es geçiyor. Hâkim notlar alıyor ve Willi tekrar oradan götürülüyor.

Ludwig'in ifadeleri Willi'nin söylediklerileyle birebir uyuşuyor. "Muhtemelen şartlı salıverilme durumunuzu ihlal ettiğinize karar verilecek, o zaman da dört aylık hapis cezasını çekmeniz gerekecek. Refakatçinizin elinden kaçmanız pek iyi olmamış!"

Birkaç gün geçiyor. Ludwig ve Willi, birbirlerini, hapishane avlusunda, sadece serbest oldukları saatlerde uzaktan uzağa görüyorlar. Birbirleriyle haberleşemiyorlar. Öğleden sonra Ludwig tekrar sorgu hâkiminin karşısına çıkarılıyor. "Biz, Ziethen Caddesi'ndeki ev sahibenizden sizi soruşturduk. Sizin için çok iyi şeyler söyledi. Bu iyi şöhretinizin sonucu olarak, gençlik mahkemesi, cezanızın ertelenmesi kararını koruyor. Yarın arkadaşınız Willi Kludas ile H... 'ye gönderileceksiniz. Ama aptallık yapmayın, refakatçiden tekrar kaçmayın. Yoksa hapis cezanızı çekmek zorunda kalırsınız." Willi'ye, geçici bir süre kuruma götürüleceği ve oradan, adam yaralamaktan dolayı, ilgili mahkemeye çıkarılacağı bildiriliyor.

Ertesi sabah koyun ahırını tekrar görüyorlar. Bir polis arabası ve iki refakatçiyle birlikte trene gidiyorlar. Tren hareket ettiğinde, Willi ve Ludwig birbirlerine bakıyorlar: Altı ay içinde tekrar Berlin'deyiz.

Tekrar
sosyal yardım kurumu. —
Berlin-Görlitzer-
İstasyonu. —
Tekrar
işbaşında.

19

Akşam geç saatte, Ludwig ve Willi'yle iki refakatçi, hedeflerine varıyorlar. Willi, dört ay önce, Köln'e giden ambalaj yünlerinin içine burada girmişti. İstasyonda onları kurumun arabası bekliyor. Gittikleri yol, Willi'nin ters yönde koşmuş olduğu yol. O zaman özgürlüğe doğru giderken: bir... iki... üç... dört... bir... iki... üç... dört... hızlı, Willi, hızlı! Araba yavaş yavaş, tıngır mıngır, kuruma yaklaşıyor.

Öğrenciler çoktan yatakhanelerdeler, Willi ve Ludwig derhal müdürün karşısına çıkarılıyorlar. Güçlü adam önce, selam vermeden ve tek kelime etmeden, teslim edilen delikanlılara bakıyor. Bay Friedrich'in o zaman yediği dayaktan dolayı, özellikle Willi'ye karşı sert davranıyor. Ağırdan alarak bir sigara yakıp Willi'ye doğru dönüyor: "Biliyorsun Kludas, hakkında adam yaralamaktan dolayı bir dava var, değil mi?" "Müdür Bey, bana sen diye hitap etmeye hakkınız yok. Size sadece, bana uygun şekilde hitap ederseniz, cevap veririm. Altı ay içinde reşit oluyorum," diye alçak sesli bir çekingenlikle cevap veriyor Willi, ama kelimelerinin altında bir tehdit seziliyor. "Şuna bakın hele! Çocuk kendisine 'siz' diye hitap edilsin istiyor. Serserilere bak!" Müdür hiddetle sandalyesinden kalkıp sigarasını kül tablasına fırlatıyor. "Berlin'de ne haltlar karıştırdınız? Hırsızlık yaptınız, fahişelik yaptınız tabii! Ben de böylelerine 'siz' diye hitap edeceğim, öyle mi? Belgeleriniz olmadan ne yaparak yaşadığınızı bana anlatsanıza? Sen, Ludwig, hemen hemen iki sene ve sen, dört aydan fazla!"

"Dosyalarımıza bakın, Müdür Bey, onun içinde her şey yazıyor. Biz dürüst çalıştık. Hatta Willi yüz elli mark biriktirdi!" diye inatlaşıyor Ludwig. Willi cevap vermiyor, ama dudağının kenarı derince, tehlikeli bir şekilde geriliyor.

Müdür, herhalde Willi'nin halini anlıyor. "Berlin'den gelen raporu okuyacağım, geri kalan her şey yarın sonuçlanacak." Zili çalıyor. Eğitimci Friedrich gözüküyor. "Bay Friedrich, sevgili arkadaşınız Kludas birinci yatakhaneye, Ludwig de ikinci yatakhaneye gidiyor."

Birinci yatakhane çoktan uykuya dalmış gibi gözüküyor. Ama Friedrich'in ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz hareketlenme başlıyor: "Willi! Willi! Yahu seni tekrar enseledi mi? Willi, tekrar ne zaman tüyüyorsun? Willi, Friedrich'in tekrar okşanma zamanı geldi, ne zaman yapalım?" Willi'nin üzerine sorular yağıyor. Beyaz gecelikler yatağının etrafını çevirmiş, dört genç solda, dört genç sağda oturuyor, ikisi başucunda dikiliyor, dört de ayakucunda var. "Willi, neredeydin ki? Oğlum, anlatsana! Berlin nasıl? Kızlarla aran nasıldı?.. Sigaran var mı? Oğlum Willi, konuşsana! Bu kaşkolü nereden buldun? Fritz, şu şık paltoya, takım elbiseye baksana." Ve Willi anlatıyor. Kaçışını anlatıyor. Berlin yerine, Köln'e varmadan hemen önce uyanışını. Serkeş Franz'ı anıyor, iyi arkadaşını; hızlı trenin altındaki ölümcül geceyi.

Gençler nefes almadan dinliyorlar. Sanki olayların hepsini beraber yaşıyorlar. Onunla beraber, birazcık özgürlük için savaşıyorlar. Willi'nin nasıl sonunda Berlin'e geldiğini, sonrasındaki korkunç günleri. Daha sonra Ludwig'le buluşmasını. Çeteyi anlatmıyor Willi. Nasıl bir dala tutunup para kazandıklarını anlatıyor. Ta ki tanımadıkları biri tarafından polise gammazlanana kadar. Çok pislik bir herif olmalı. "Sadece altı ay daha. Sonra buradan çıkıyorum işte..." diye anlatmasını bitiriyor Willi. Tabii ki Ludwig'le yaptıkları anlaşmadan hiç bahsetmiyor. İspiyon her yerde vardır, mesela Blaustein. Onu soruyor. "Blaustein mı? Onu saldılar. Ku-

rumun sevgilisiydi sonuçta." Bu gece birinci yatakhanede uyku az. Gençler yataklarında uyanık yatarken, Willi'nin yaşadığı macerayı kendi bedenlerinde hissediyorlar.

"İşte beyler, bundan dolayı sizden Kludas'ı rahat bırakmanızı rica ediyorum. Serseri herifin burada kalacağı birkaç ay süresince olay üzerine olay çıksın istemiyorum. Tamamen yabanileşip hayvanlaşmış zaten, dün akşam yüzünü görür görmez anladım. Ne diye bu ayaktakımı yüzünden ıstırap çekelim ki? Zaten yakında Bay Friedrich'e yaptığı saldırıdan dolayı mahkemeye çıkacak. İnşallah orada birkaç ay yer de, biz de ondan kurtuluruz. Ben her ne olursa olsun, mahkemeye öyle bir karakter tarifi yapacağım ki, cezanın ertelenmesi mümkün olmasın. İyi günler beyler." Müdür, toplantıyı bitiriyor.

Willi ve Ludwig, ilk zamanlarda, rahatsız edilmeden konuşmayı çok az başarabiliyorlar. Hemen bir eğitimci araya giriyor: "Ne karıştırıyorsunuz orada gene?!" Dört hafta sonsuz bir tekdüzelik içinde geçiyor. Bireyselliğe yönelik her türlü teşebbüs sistematik bir şekilde eziliyor. Burada kimseye özel muamele yok, herkes kurumun kurallarına uymalı. Neden bu gençlere özel muamele yapılsın ki? Zaten kurumdan çıktıklarında işsizlik parası için damga basacaklar sadece.

Bir gün, gençlik mahkemesinden gelen iddianame Willi'ye teslim ediliyor. Yaralama. On gün sonra iki eğitimci tarafından mahkemeye götürülüyor. Tek suçlu Willi, yardımcıları tespit edilememiş. Bay Friedrich olayı anlatıyor ve "hâlâ zaman zaman ortaya çıkan sağlıksal hasarlardan," bahsediyor. Müdür, Willi'nin karakter özelliklerini tarif ediyor. Willi inatçı, inanılmaz derecede yabani ve zorba bir genç. Kurum için ciddi bir tehlike.

"Sanık, siz bu çirkin suçtan dolayı en azından pişman mısınız?" diye soruyor hâkim. "Sayın hâkim, doğruyu söylemem gerek, değil mi?" "Elbette!" "Sayın hâkim, bu suçtan dolayı pişman değilim. Bay Friedrich bize çok eziyet etti!" diyerek altın pişmanlık köprüsünü yıkıyor. Bu açık konuşma müdürün çok hoşuna gidiyor. Artık bu delikanlıdan kurtulacağını biliyor. "... bundan dolayı üç aylık hapis cezasına. Ayrıca suçlunun, açıkça ortaya çıkan ve Müdür Bey'in ifadesini onaylayan nitelikteki kaba düşünce tarzından dolayı, cezanın ertelenmemesini kati şekilde rica ediyorum," diyor savcı öfkeli bir şekilde savunmasını yaparak.

"Suçlu iki ay hapisle cezalandırılmıştır. İşlediği suçu doğru bulduğunda ısrarcı olduğu için de, mahkeme, cezanın ertelenmesine karar verememiştir."

Willi, üç hafta sonra cezasını çekmeye başlayacak.

Willi'nin iki aylık hapis cezasını çekip tekrar kuruma döndükten sonra yirmi birinci doğum gününe sadece üç hafta iki gün var. Üç hafta iki gün sonra özgür! Şimdi Ludwig'le dikkatli bir plan yapmanın zamanı. Öğleden sonraki serbest zamanda avluda dolaşıyorlar. "Ludwig, ben doğru Berlin'e, Bayan Bauerbach'ın yanına gideceğim, önce kalan ayakkabıları satacağım. Onlar en az yirmi beş mark daha getirir. Yüz elli de bizde var, hepsi yüz yetmiş beş yapar. Ertesi gün tekrar buraya döneceğim, şehirde depozito karşılığı bir bisiklet kiralayacağım ve akşam saat sekizde seni bekleyeceğim. Sen duvarın üzerinden atlayacaksın, bisikletle hızla şehre geleceğiz, bisikleti geri verip trene atlayacağız, artık tren nereye gidiyorsa. Yeter ki bir an önce bu çevreden uzağa. Sonra Berlin'e gideriz. Serbest bırakıldığım zaman bana bedava Berlin bileti verecekler. Buraya geri gelmem ve

ikimizin tekrar Berlin'e dönmesi için yol parası tahmini olarak altmış mark tutar. Sonrasında elimizde aşağı yukarı yüz mark kalır. Fark etmez, biz bunu Berlin'de tekrar kazanırız. Tamam mı, Ludwig?"

Ludwig, onunla, yani aranan biriyle kayıt yaptırmadan beraber yaşamak isteyen arkadaşına bakıyor. "Tamam, Willi." El sıkışıyorlar. Willi'nin gidişinden bir gün önce her şeyi dikkatlice gözden geçiriyorlar. Willi'nin bisikletle bekleyeceği yer, Ludwig'in duvarın üstünden atlaması gereken saat.

Müdür, Willi'yi çıkışa götürüyor. "İşte paranız, yüz elli mark. İşte bu da Berlin bileti. Ve Bay Kludas, umarım ki, her şeye rağmen topluma faydalı bir insan olursunuz. İyi günler." "İyi günler."

Ağız sulandıran, olağanüstü bir haziran günü Willi'yi selamlıyor. Willi de onu selamlıyor; ama özgürlüğe verilen bu selam ve bu mukayese edilemez güzellikteki güneşli günü içine sindirmek için çok az zamanı var, acele etmesi gerekiyor. Hızlı, çok hızlı bir şekilde şehre gitmeli, treni kaçırmamalı. Sevinç? Tabii ki, Willi seviniyor. Ama içeride biri daha var; Ludwig, o da dışarı çıkmak ve sevinmek istiyor. Önce onun güvenliğini sağlamak lazım. Sonra, ikisi de Berlin'e geldiklerinde, sevinmek için yeterli zamanları olacak. Çabuk, çabuk. Endişelenme Ludwig. Her şey çabucak hallolacak.

Hızlı tren orada duruyor. Hayır, ambalaj yünlerinin içine girmeye gerek yok. Trenin içinde olmak, altında olmaktan daha iyi. Haydi, haydi, Bay Makinist! Çabuk, çabuk! Ludwig, Aschinger'de bezelye çorbası içmek istiyor!

Berlin: Anhalter İstasyonu. Cehennem gibi sıcak vagonlardan koca bir insan dalgası fışkırıyor, perona yayılı-

yor, selam veriyor, selam alıyor, hamalları çağırıyor, sevinç gözyaşlarını ve akan burnunu mendille siliyor, gürültüyle istasyonun ön salonuna akın ediyor. Gün ışığı tamamen kaybolmuş değil ama Askanische Meydanı çoktan elektrikli güneşlerin ışığı ve ışıklı reklamların pırıltısı ile aydınlanıyor. Bir yaz akşamı, sıcak ama çok sıcak değil. İnsanların artık çok acelesi yok. Hava insanlara keyifli bir rehavet veriyor, kadınlar ve kızlar yanlarındaki erkeklerin kollarına yumuşakça yaslanarak yürüyorlar.

Şimdilik hiçbir şey umurumda değil, diye düşünüyor Willi. Doğru Neukölln'deki Ziethen Caddesi'nde oturan Bauerbach Anne'ye. Eğer hâlâ bizim oda kiralanmamışsa, belki benim bir gece orada kalmama izin verir. Sabah çok erkenden ayakkabıları satıp, hop, tekrar trene. Akşam saat sekizde Ludwig bekliyor. Ziethen Caddesi'nde kiralık tabelası asılı. "İyi akşamlar, Bayan Bauerbach." "Siz, Bay... Bay..." "Gerçek ismim, Kludas, Bayan Bauerbach." "Ben sizin... şeyde olduğunuzu düşünüyordum..." "Serbest bırakıldım, Bayan Bauerbach, serbest bırakıldım. İşte bu da azil belgesi. Artık reşidim." Berlinli ev sahibeleri arasında Bayan Bauerbach adeta ender bulunan müzelik bir değer. Başka herkes kapıyı suçlunun suratına çarpardı. Bayan Bauerbach ise durmadan soru soruyor, hatta Ludwig'in bir sene daha kurumda kalması gerektiğini öğrendiğinde azıcık, sevgi dolu bir gözyaşı döküyor. "Bu gece burada kalabilir miyim? Sabah erkenden ayakkabıları götüreceğim, sonra tekrar hemen yola çıkacağım." "Elbette, Bay Kaiweit... Bay... Kludas, elbette."

Ertesi gün sabah sekizde Willi satıcıların orada ayakkabıları pazarlıyor. Bu kadar uzun zamandır neden gelmedi-

ğini soruyorlar. "Hastaydım, üstat, hastaydım. Önce ben kızamık çıkardım, sonra da arkadaşım," diye yalan söylüyor Willi. "Ama artık tekrar düzenli olarak geleceğiz. Tamamına ne vermek istersin?" "Hepsine mi? Biraz çok. Bir bakalım." "Tahmini otuz mark diyelim," diye öneriyor Willi. Sonuçta yirmi sekiz mark alıyor ve bundan da gayet hoşnut kalıyor. Saat kaç oldu? Hızlıca bir lokma bir şey yiyor ve bagajı alıp veda etmek için tekrar Bauerbach Anne'ye gidiyor. Sonra bagajı istasyonda emanete bırakıp hızlı trene atlayacak. Ludwig herhalde sabırsızlıktan kafayı yemiştir. Benim başaramayacağımı mı düşündün? Öyle mi düşündün sevgili arkadaşım, ha öyle mi düşündün! İnşallah orada bisiklet kiralama sırasında her şey yolunda gider.

Yolunda gidiyor. "Bisiklet için ne kadar depozito istiyorsunuz?" "Elli mark." "İşte, buyurun. Makbuz veriyor musunuz... tamam, en geç üç saat sonra tekrar geleceğim." Äppelkahn'dan aşağı, Ludwig'e doğru yol alıyor. Saati geliyor, saati! Şimdi Ludwig kesin etrafta kimse var mı diye ortalığı kolaçan ediyordur. Duvarın üzerinden atla, Ludwig! Ben geliyorum! Hızlı, hızlı! Bisiklet iyi gidiyor... İşte, köyün içinden, sonra uzaktan ıslahevi görüntüye giriyor. Hızlı... hızlı! Arkada, üç ağacın arasında beklemeliyim. Dur, bisikleti harekete hazır halde ağaca dayamalı. Ludwig'in yolunu gözlüyor.

Geliyor!.. Koşuyor! İki bacağını eline almış! Delicesine koşuyor... koşuyor! "Ludwig!" "Willi!.. Willi!!" Yanaklarından incecik gözyaşları süzülüyor. "Arka seleye, Ludwig. Hazır mısın?" "Evet." "Haydi! Haydi!! Haydi!!!" "Willi..." "Kapa çeneni, Ludwig. Basmam lazım!" Bas... bas!

"İşte bisiklet, patron. Çok iyiymiş bu arada..." Tren istas-

yonu. Bir sonraki ilk tren? Şimdi saat sekiz ve... altı dakika içinde bir yolcu treni var. Her ne kadar bambaşka bir yöne olsa da. Fark etmez. Öncelikle buradan uzaklaşmalı. Bütün kompartıman onların. "Herkes binsin!" "İşte Ludwig, bir sigara koy ağzına." Rattatata... rattatata... Geceyi trenin vardığı şehirde geçirmeliler. Basit bir otelde yemek yiyorlar, şanslarının devamı için de bir bira içip hemen uykuya dalıyorlar. Sabah erkenden Berlin'e giden bir trene biniyorlar.

Ve tekrar Anhalter İstasyonu. Geceyi tekrar küçük bir otelde geçiriyorlar ve sabah oda aramaya, Görlitzer İstasyonu civarına gidiyorlar. Kendilerini Kludas kardeşler olarak tanıtacaklar, polis kaydı tabii ki olmayacak. Yazık, yazık, Bauerbach Anne ne kadar da iyi bir kadındı... Wiener Caddesi'nde uygun bir şey buluyorlar. Yarı sağır bir elbise tamircisi, tekrar bir bodrum katı. Oda o kadar büyük ki, bir köşeyi atölye olarak bölebilecekler. "İkimiz için ne kadara olur?" diye haykırıyorlar elbise tamircisinin kulağına doğru. Babalık ucuzcu. Haftalık sekiz mark istiyor. Üstelik Bay Kratochvill, meslekleri olan ayakkabı ve çizme satıcılığına da onay veriyor. Tekrar Anhalter İstasyonu'na gidiyorlar, Willi'nin bavulunu ve aletleri alıyorlar. Ludwig kendi eşyalarını tabii ki kurumda bırakmak zorunda kalmış. "Hepsini tekrar alacağız," diye teselli ediyor onu Willi. O günü, evi ve atölyeyi düzenleyerek geçiriyorlar. Akşam, uzun zamandan sonra tekrar evlerinde oturuyorlar ve yarın hangi caddeleri eski ayakkabılardan kurtarmak istediklerini düşünüyorlar.

20

Onlara ne oldu? — Fred çetebaşı oluyor. — Kan Kardeşler Çetesi tekrar canlanıyor. — Willi ve Ludwig, binlercesinden ikisi.

Gece yarısına doğru, yolların ince tozuyla katbekat kaplanmış, susamış ve aç, yorgunluktan düşmek üzere olan bir delikanlı, Linien Caddesi boyunca uzanan ev sıraları arasından süzülüyor, Rücker Caddesi'ne sapıyor ve dar geçidin içinde kayboluyor.

Bu, yedi ay önce Magdeburg'da Jonny ve Fransız-Felix ile tutuklanan Fred. Magdeburg Gençlik Mahkemesi, daha önce sabıkası olmayan Fred'i sekiz aya mahkûm etmiş. Daha sonra Fred, Berlin resmi makamlarının karşısına çıkarılmış. Araba hırsızlığından dolayı. Ayrıca başka bir sürü suçla itham edilmiş. Ama Fred'in Berlin'de şansı inanılmaz derecede yaver gitmiş. Leipzig'de Fred'i izleyen memurlar: Arabayı garaja getiren adam buydu, diye yüzde yüz güvence verememişler. Fred de her şeyi inkâr ettiği için, Jonny'yi sadece sima olarak tanıdığını, bir çeteye hiçbir zaman dahil olmadığını söylediği için, mahkeme onu delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakmak zorunda kalmış. Sonrasında da Magdeburg Mahkemesi sekiz aylık cezasının yarısını ertelemiş. Böylece Fred dört aylık cezasını çektikten sonra –bu arada ıslahevi eğitimi onaylanmış– Berlin yakınındaki bir yetiştirme yurduna getirilmiş.

Fred, ilk günden itibaren kurumdan kaçmayı düşünmüş. Ama başarması için iki ay gerekmiş. Ve şimdi, tekrar Berlin'de, çeteyi, Kan Kardeşler'i arıyor. Rückerklause'de kimseyi bulamıyor. Lokanta hemen hemen boş. Devamlı müşteriler şimdi açık havada veya Berlin'in etrafındaki ormanlarda ve göllerde geceliyorlar. Sadece acıktıklarında, birkaç günlüğüne yiyecek toparlamak için Berlin'de dolaşıyorlar. Linien Caddesi'ndeki Schmidt'te de Fred hiçbir Kan Kardeş bulamıyor. Sonunda hemen yan taraftaki Kellner-Max'ta, önünde portakal suyuyla yalnız başına oturan Konrad'ı görüyor. "Selam, Konrad..." "Fred!.. Fred!.. Nereden

geliyorsun?" Fred, Konrad'ın bardağını alıp bir dikişte bitiriyor. "Nereden mi? Kaçtım oğlum, kaçtım!" "Hapishaneden mi?" "Yok ya, yetiştirme yurdundan. Paran var mı, Konrad? Açlıktan midem kazınıyor..."

Konrad'ın iki markı var, yarısını Fred'e veriyor. Rosenthaler Meydanı'ndaki Aschinger'e gidiyorlar. Fred, aç kurt gibi, bezelye çorbasını içip bitiriyor ve sepetteki ekmeklerin de hepsini yiyor. Bir küçük bira, birkaç sigara, para bitiyor. Ama Fred de kendine geliyor. Fred çeteyi kalkındırdığında, herkesin cebinde daima tomar dolusu banknot olurdu eskiden. "Diğerleri nerede?" diye soruyor. Konrad sadece omuzlarını silkiyor. Heinz gidip teslim olmuş. Walter ve Hans üç ay önce enselenmişler. Georg küçük bir sokak kızının pezevenkliğini yapıyor. Şık kıyafetleri var ve sevgilisinin kazandığı parayı Bülowbogen çevresindeki meyhanelerde içkiye yatırıyor. Erwin ise burada, Rosenthaler Meydanı'nda fahişelik yapıyor. Bir marka... aşağıdaki umumi tuvalette. Ulli'yi Noel akşamında çardakta tutuklamışlar. Ve son olarak Konrad'ın da hayatının iyi gittiği söylenemez. Burada bir mark, şurada birkaç fenik, öyle geçip gidiyor. Konrad; Ludwig ve şu diğeri, yani Willi hakkında bir şey bilmiyor.

Fred düşünüyor. "O zaman bir tek sen, Erwin ve ben varız... İyi, yeni birkaç genç daha bulalım. Jonny'nin gelmesine daha var. Magdeburg'da on sekiz ay yedi." Konrad, tekrar Fred'in etrafında dört dönüyor. Gormann Caddesi'ndeki Schnurrbartdiele'de buluştukları Erwin de hemen Fred'e katılmaya hazır. Üçü sıcak geceyi Friedrichshain'da geçiriyorlar.

Ertesi gün Fred, Konrad ve Erwin'le çalışmaya gidiyor. Fred, geçen yedi ay içinde hiçbir şey unutmamış. İki saat içinde üç cüzdan sahibi oluyor. Kırk iki mark. Ve akşam

olduğunda çetenin tekrar altı elemanı var. Elsasser Caddesi'ndeki Raband'da oturuyorlar. Fred'i çetebaşı seçiyorlar. Kan Kardeşler Çetesi tekrar canlanıyor. Berlin yollarında, Kan Kardeşler'le beraber başka yüzlerce suç çetesi mevcut.

Willi ve Ludwig? Onlar Görlitzer İstasyonu yakınlarındaki elbise tamircisinin yanında yaşıyorlar. Eski ayakkabıları alıp satmaya devam ediyorlar ve geçinip gidiyorlar. Kendi çete günlerinin üzerine çoktan bir sünger çekmişler. Ama hâlâ poliste kayıtları olmadan yaşamak sırtlarında bir yük. Her dakika, beraber yaşadıkları dakikaların sonuncusu olabilir. Kurumdan kaçan Ludwig'in bacağında daha bir sene boyunca pranga var. Ve bu süre boyunca her an bir şanssızlık yaşanabilir, polis gelip Ludwig'i götürebilir.

Yetiştirme yurdundan kaçmak için bütün cehennemleri ve arafları yaşayan iki kişi. Onları perişanlıktan koruduğunu iddia eden bir eğitim. Pişmiş çete delikanlıları yanında süt dişli çocuklar. Birkaç ipek kurdele, birkaç cam takı ve mağazalardan çikolatalı kurabiyeler çalmış on beş yaşındaki bir bakirenin yanında, şimdiden frengiye karşı ilk Wismuth ve Salvarsan kürlerini almış genç fahişeler...

Gelişigüzel bir araya getirilmiş olmaktan dolayı ortaya çıkan, ortaya çıkmak zorunda olan zehirler, kendilerini kısa zamanda belli ediyor. Süt dişli, sarışın, beyaz tenli genç çocuk, kurumdaki arkadaşından, kurumdan kaçtıktan sonra illa çalarak veya hırsızlık yaparak yaşaması gerekmediğini öğrenmiş. Öyle bir çocuk Friedrich Caddesi pasajında veya Tiergarten'da da para kazanabilir. Hatta böyle bir genç çocuk kurumda bile bazı hoşluklara sahip olabilir. Geceleri, yatakhanede. Yirmi yaşındaki büyükler, yataklarında yatıyorlar ama uyuyamıyorlar. Karşı cins üzerine kurdukları hayaller onları coşturuyor, yiyip bitiriyor.

Willi ve Ludwig'in birbirlerine ihtiyacı var, birbirlerine sarmaşık gibi sarılmış vaziyetteler. Willi olmasa Ludwig tekrar uçurumun eşiğinde olurdu. Ayrıca Willi de arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyor.

Berlin... Bir insan günlük ihtiyacının en azını kotarmak için bile yalnız başına bu sonsuz ve acımasız şehrin üstesinden gelemez. Bunun ne demek olduğunu sayısız geceler boyunca hissetmişler zaten: tek başına, uykudaki caddelerde tek başına dolaşmak. Dolaşmak... dolaşmak. Mekanik bir şekilde bir bacağını diğerinin önüne atmak... bir bacağı... diğerinin... önüne... Gücü biten mekanizma artık iflas edip, insan bir bina girişine çömelene kadar. Uzun süre değil. Sonra devriye polisi geçer çünkü. Parmağıyla hafifçe dokunur: "Siz, oradaki! Burada uyuyamazsınız. Eviniz yok mu?" "Nasıl?.. Ha ev mi? Elbette... elbette... bir an uyuklamışım sadece. Hemen kalkıyorum, memur bey, hemen kalkıyorum..."

İki kişi oldu mu her şey farklı oluyor. O zaman, bir gece o kadar uzun değil, o kadar soğuk değil, midenin guruldaması o kadar kötü değil. Biri öbürünü kaburgalarından iter: "Ee, oğlum, ne yapıyoruz? Gidelim! İki kere Schlesischen İstasyonu'ndan Charlottenburg İstasyonu'na gidip geldik mi, gece bitti bile!"

Willi ve Ludwig gülebiliyorlar artık. Ama ya gene Herrmann Plettner gibi biri çıkıp polisi onların üzerine salarsa? Bu fikrin ağırlığı yüzünden çok da mutlu olamıyorlar. Ludwig'in yirmi birinci doğum gününe kadar geçecek zaman onlar için daha nice huzursuz dakikaya mal olacak. Willi ve Ludwig, büyük şehir serserilerinin oluşturduğu sefiller sürüsünden iki kişi sadece, tam dibe vururken fark edip batmamış olanlar. Berlin yollarında binlercesinden ikisi.

Kafesin biri, bir kuş aramaya çıktı...

F. Kafka

KAN KARDEŞLER

ERNST **HAFFNER**

"Theodor W. Adorno, 'Altın Yirmiler' efsanesini gizeminden ayıklayan belki de en güçlü yazıyı kaleme almıştı. Ernst Haffner ise romanını yazdı. Hem de çok güzel bir şekilde."

Dr. Eric Jarosinski, NeinQuarterly

İlk olarak 1932 yılında yayımlanan ve bundan bir yıl sonra Naziler tarafından yasaklanan *Kan Kardeşler*, iki dünya savaşı arasındaki yokluk ve sefalet yıllarında birbirlerine sığınmış delikanlıların oluşturduğu bir gençlik çetesinin hikâyesini anlatıyor.

Kan Kardeşler Alman sosyal hizmet görevlisi ve gazeteci Ernst Haffner'in bilinen tek romanı. II. Dünya Savaşı sırasında hayatına dair tüm izler yitip giden Haffner, romanında gerçekçi bir anlatım tarzı benimseyerek Hitler'in iktidara gelişinin arifesinde Berlin'in suç ve sefalet dünyasına ışık tutuyor. Yetimhanelerden, yetiştirme yurtlarından kaçmış delikanlıların suça savruluşlarını, yeraltı barlarında ve pis koğuşlarda gecelemelerini, çete yaşamının acımasız gerçekleri karşısında hayatta kalabilmek için verdikleri mücadeleleri ve toplumun onlardan esirgediği meşruiyeti nasıl birbirlerinde bulduklarını keskin ve çıplak bir dille anlatırken de asla basit bir melodrama gönül indirmiyor.

ISBN 978-605-4820-17-7

₺17

facebook.com/kafkakitap

twitter.com/kafkakitap

online alışveriş:
TIKLAYIN, ALIN... kitap365.com